

ROBERT LEESON

A HARMADOSZTÁLYÚ DZSINN

ROBERT LEESON

A

HARMADOSZTÁLYÚ DZSINN

MÖRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1978

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RÖNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

FEHÉR TIBOR

ARANYVAROS HERCEGE

MÖRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1978

A fopítás az alábbi kiadás alapján készült **RÓBERT LEESON: THE THIRD CLASS GENIE**

© Bobért A. Leeson, 1978 Willlam ColUn3 Sons and Co Ltd, Glasgow

Fordította TÖRÉK MARGIT

A versrészleteket

TÓTFALUSI ISTVÁN *fordította*

DOMOKOS GÉZA *rajzaival*

© Törék Margit, 1978 Hungárián translation

SIKER - KUDARC = 0 : 2

Általában undok egy nap a hétfő. De ez a mostani megdöntött minden rekordot. Alec pontosan tudta ezt, hiszen fejből naponta jegyezte az eredményt: sikerek kontra kudarcok. A kudarcok aznap már akkor lerohanták a másik csapat térfelét, amikor az még az öltözőben tartózkodott.

Szokásához híven Alec ezúttal is utolsónak robogott be az iskolaudvarra. Gyorsan beállt a sor végére. Szomszédja Sam Taylor lett - na, ez a nap is jól kezdődik! Sam jól megtermett, masszív, kötözködő természetű fiú volt, de, Alec ma nem érdekelte. Másvalakit szúrt ki magának a sorból, pattanásos arca csak úgy virított, amint áldozatát vizslatta: egy magas, széles vállú új fiút, kinek orra kissé lapos volt, arca sötét, rövid túskehaja azonban égővörös.

- Hé, Ginger!

Amaz elfordította a fejét, nem válaszolt

- Hozzád beszélek, Ginger! A fiú feléje fordult.

- Wallace a nevem. Ragyás.

- O, bocsásson meg, Mr. Wallace! - mondta Sam tettetett szomorúsággal a hangjában. - De mondja csak, Mr. Wallace, hogy jön ahhoz egy fajtájabeli úr, hogy vörös haját viseljen?

Ezúttal elmaradt a válasz. A fiú hátat fordított.

- Biztosan egy vörös hajú tengerész jött arra - dűny-nyögte Ragyás egyik társa a foga között.

3

Alec nem tudta megállni kuncogás nélkül. A vörös hajú fiú vad tekintete láttán azonban gyorsan szája elé kapta a kezét. Sam és csatlósbai a levegőt bámulták.

- Vicces, mi? - szólt Ginger.

Alec tiltakozni akart, de valaki megjelent a háta mögött.

Monty Cartwright vezető tanár, a „fekete könyv” őrzője közeledett, aki fekete baszk sapkájáról volt híres és arról a szokásáról, hogy olyan lelkesen sorakoztatta a fiúkat az iskolaudvaron, mintha egy új el-alameini csatát készítené elő.

. - Sorakozó alatt nincs beszéd^ Bowden! Korodhoz képest túl sokat rendetlenkedsz.

Alec rosszkedvűen ment fel az osztályba. Tudta, hogy ezen a napon nem terem babér a számára, s ráadásul érezte, hogy a baj ezúttal sem jár majd egyedül. Igaza volt: félidőre a kudarcoldal már egy gölt szerzett.

Amint a szünetben az udvarra indult, egyszer csak Gir^er Wallace állta útját.

- Hé, Keszeg!

Ez vérig sértette, még ha igaz volt is. Alec körülnézett:

menekülésre nincs kilátás, és segítségre sem számíthat.

Mereven bámulta Ginger félig megkötött nyakkendőjét; ha a szemébe néz, úgy érezte, egészen eltörpül mellette.

- Ha nem tévedek, láttalak a Bogáncs úton.

- Igen - szaladt ki Alec száján -, egy barátom lakik ott.

- Valóban? És melyik házban?

- A 85-ben.

- Hazudsz! *Mi* lakunk a 85-ben.

- Vagjris ott lakott, de elköltözött a Kerek-lápra.

Ez sajnos igaz volt. A Kerek-láp közel tíz kilométerre fekszik innen, és Alec nagyon társtalannak érezte magát.

3

- Oké. Ide figyelj, Keszeg! Soha többé nem teszed be a lábad a Bogáncs útra, megértetted?

Alec nagyot nyelt.

- No, de... Ginger közbevágot:

- Ha végigmész a Bogáncs úton. Keszeg, nagy ruhát kapsz.

Ennyi az egész.

Ginger zsebre dugott kézzel továbbment, faképnél hagyva a félig ijedt, félig dühös Alecet.

Délután két történelemóra volt egymás után. Alec a keresztes háborúkról szóló dolgozatán bütykölt, és Mr. Bakewell nem

háborgatta.. Már majdnem elkészült, é3 bár eleinte nagyon élvezte ezt a témát, de ma egyáltalán nem a kereszteseken járt az esze. Gondolatait teljesen lefoglalta ez az utóbbi csapás. Mert valóban az volt. A Bogáncs út volt az 6 nagy titka, a legrövidebb út hazáig. Mindenki úgy tudta, hogy a Bogáncs út zsákutca, melyet a vasúti híd zár le, de Alec tudta, hogy nem az. És ez a titok sokkal többet jelentett neki, mint egyszerűen a rövid hazautat. De nem, Ginger Wallace megtámadhatja. Hiszen arra megy haza.

- Héi - sügta az előtte ülő Ronnie Carter. - Az ör^-ség egyik biztos jele, ha valaki magában beszél.

- Fogdbeas;^!-válaszolta Alec ~

- Csönd legy^ ott hátul! - jött Mr. Bakewell figyelmeztetése. Alec fogcsikorgatva tért vissza a keresztes háborúkhöz. Hirtelen eszébe jutott valami! Az iskolakaputól -az Iskola utcán át - körülbelül száz méter a Bogáncs út, és ha tanítás után lelövi magát, talán sikerül hazajutnia, mielőtt Ginger Wallace útját állhatná. Mindenesetre érdemes megpróbálni. Könyveit és az elkészült vázlatot óvatosan becsúszta az iskolatáskájába. Amikor a hangszóróban m^szSlalt a tanítás v^ét jelző sípoló hang, Alec, mint akit puskából lőttek ki, az elsők között vágatott keresztül az udvaron. A kapunál azonban egy meglepett kiáltással megtorpant. Ginger Wallace már ott ült a kerítésen, és várta.

- Hé, Keszeg! Ne felejtse el, amit mondtam! Kerüld az utcánkat!

- Ugyan, hagyd! - mondta egy magas, bronzhajú lány, aki Ginger mellett állt. - Sietnünk kell, anya vár - tette hozzá.

Ginger megrántotta a vállát, és elindultak az Iskola utcán. Alec idegesen rágta a szája szélét, és a távolodókat figyelte; körülötte az utcára özönlött a nyüzsgő gyerekhad. Ginger és nővére hamarosan eltűntek a szeme elől. ■ **N**

Alec várt még néhány percig, aztán táskáját lóbálva megindult az Iskola utcán, és befordult a Konkoly utcába. Végigrohant rajta, majd a magas csatornafal mellett befordult egy keskwy mellékutcába, és lelassította az iramot.

A sikátor, melynek mindkét oldalán elhagyott házak, sivár épülettromok árválkodtak, visszavezetett a Bogáncs útra. Fölötte ott magasodott a viadukt. A házak nagy részét egyhangú, kátrányos deszkakerítéssel vették körül, melyek meglehetősen sivár látványt nyújtottak. Az egész környék olyan nyomasztó volt: fele része romokban, a másik fele összedülőfélben. Csupán a Bogáncs út tartotta még úgy-ahogy magát; az út két oldalán kétemeletes, öreg házak, az utcáról kőlépcső vezet a bejáratokhoz, a homlokzatokon ütött-kopott kódíszítések.

Mint aki üldözők elől bujkál, Alec megállt a Bogáncs út sarkán, és óvatosan körülkémlelt. Ginger Wallace-nak nyoma sem volt, és az Iskola utca felől se közeledett senki. Úgy látszott, szabad az út.

De nem. Hirtelen nyikorgó hangot hallott. Gyorsan visszahúzta a fejét. Átugrott egy alacsony falat, és mögé

5

kuporodott. A nyikorgás egyre közeledett. Alec óvatosan-kilesett. Egy idős néni egy rogyadozó babakocsit tolt a járdán. Alec fellélegzett. Hiszen ez csak a guberáló Miss Morris! Az öreg hölgy a Bogáncs út legrégebb lakója volt, s akár az utca, valamikor ő is jobb napokat látott. 'Műanyag esőkabátban bandukolt a kiskocsi mögött, fején világoszöld turbán, lábán ormóttan férfibakancs, és magában motyogott. Alecet szerencsére nem vette észre. Miss Morris ugyanis roppant kíváncsi természetű nő volt, és könnyen kikottyanthatná anya előtt, hogy egyszer Alec Bowden felettébb gyanús módon ott ólálkodott a vasúti híd közelében. Abból pedig semmi jó nem sülnhet ki.

Amikor Miss Morris eltűnt, Alec főlegyenesedett, hogy végre hazainduljon, de rögtön visszahasalt a földre. Ez persze azt jelentette, hogy csupa téglapor lesz a nadrágja, de ez volt most a kisebbik baj. Kénytelen volt fedezékbe vonulni, mivel a szemben levő oldalon, a 85-ös számú ház kapujában megjelent Ginger Wallace, megállt a legfelső lépcsőn, és körülnézett.

Valami kemény tárgy igencsak nyomta Alec gyomrát - téglavagy konzervdoboz? -, s b^a fáj, moccanni sem mert, mivel Ginger épp akkor jött át az utca innenső oldalára, és búvóhelyétől alig néhány méternjára állt meg, a fal túlfelén. Alec megpróbált összébb húzódkodni, de az a valami továbbra is gyötörte. Egyik kezét a hasa alá préselte, és sikerült elérnie. A tárgy odébbcsúszott, és rögtön csökkent a fájdalom is. Ginger Wallace füttyörészve távolodott.

Alec felállt, és megnézte a kezében tartott tárgyat. Egy konzervdoboz, pontosabban egy új címkével ellátott söröskonzerv volt. El - akarta dobni, aztán mégis meggondolta magát. Valmi furcsa volt rajta. Nem volt felbontva, mégis olyan könnyűnek érezte, mintha üres lenne. Hogyan lehetséges ez? Egy lezárt konzerv - és

5

mégis üres? Igazán titokzatos, mint krimikben a „bezárt izoba rejtélye”.

Rajta kívül most senki sem volt az utcán. A különös kis dobozt beleszűszta a kabátzsebébe, és amennyire tudta, leverte nadrágjáról a téglaport. Felvette a földről i^aolatáskáját; és

óvatosan, minden lépésnél körülkémelve, elindult a Bogács úton, amelsmek a végén ott magasodott az utcát átívelő vasúti híd. A tartópilléreket vastag, fekete deszkapalánkkal kerítették körül, a léceken egy megkopott, öreg figyelmeztető tábla: „Bugle-town Hadianyaggyár. Tilos az átjárás!” Alec ^számolni kezdte a palánkokat, amíg jobbról a tizennegyedikhez nem ért. Néhány másodperc múlva a Bogács út újra üres lett. Az iskolából hazajövet, Alec haponta megismételte ezt az eltűnési trükköt. Gyerekjáték'az egész, *ha*. ismeri valaki a titkát. A tizennegyedik palánk kissé laza volt, így Alec ezt könnyedén beljebb nyomta, és **a** keletkezett körülbelül húszcentiméteres nyíláson átpréselte magát. Néha kimondottan hasznos, ha keszeg az ember, A kerítés túlsó oldalán, a híd íve alatt Alec egyszerre egy egészen más világba csöppent, amelyet azonban csakis 6 ismert. **A** keskeny, sík területet sűrűn benötte **a** gaz, a magas fűben mohlepte tégladarabok, leomlott ké-*méayek*és korhadt fagerendák heverték szanaszét. A közepén egy hosszú, alacsony épület állt, melynek tetején hatalmas lyukak tátongtak. Az egykor működő gyárat a helybeliek egyszerűen „Tank”-nak nevezték, bár Alecnek fogalma sem volt, miért. Egyik oldalon **a** vasúti híd határolta, **a** másikon csatorna húzódott, melyet azOTiban már nem használtak; sötét, iszapos vizét zöld növénytakaró borította. A csatorna egyfelől eltűnt **a** hidívek alatt, másfelől pedig a sűrű bokrok között, **a** teherpályaudvar irányában folytatta útját, ahonnan idehallatszott **a** tolató mozdonyok pőf ögése.

A csatornán túl egy magas fakerítés húzódott, ugyanolyan, mint a híd előtt, és e mögött terült el a lakónegyed, ahol Alec és családja élt.

A házból, a lejt^ földparcellák fölött, csupán ezt a magas kerítést lehetett látni. Az ott élő emberek azonban, elsősorban Alec édesanyja, megelégedtek ezzel a kilátással. Nem érdcelte őket a Tank, mivel egyáltalán nem volt valami felemelő látvány. De Alec nem törődött a csúnya külsővel. A Tank az ő vára volt, az ő úrhajója, az ő titkos búvóhelye; itt rejtőzött el, ha nagyon rájárt a rúd.

Alecnek át kellett kelni a csatormán, ha haza akart jutni. Két lehetősége volt: vagy hőiesen keresztülmászik a kimustrált híddaru magas vasútványzatán, vagy marad a könnyebbik megoldásnál, melyet általában

7

rosszabb napjain választott. A csatornában, húszméternyire a Tank főépületétől, egy elsüllyedt uszály fage-rendái álltak "ki a feké iszapból. A gerendák közé Alec léceket erősített, és ügyes kis hidat szerkesztett magának.

Ezen a napon ezt az utat választotta.

A főépület előtt megállt, hogy kicsit kifújja magát, és megpróbálja eltüntetni nadrágjáról a maradék téglaport. A nagy hajlongás közepette keze nekiütődött a zsebében lapuló konzervdoboznak. Kivette, és újból megvizsgálta. Nem, semmi

kétség, nincs felbontva. A fémplomba érintetlen volt, de a doboz pehelykönnyű. Alec megrázta -semmi. Aztán, mint egy tengeri kagylót, a füléhez emelte.

Meglepetésében majdnem elejtette. Fantasztikus, amit hallott: nem távoli partok hullámverését, hanem közeli hortyogást! Hortyogás? Alec jó erősen megmarkolta a dobozt, megrázta, és újra a füléhez emelte. Ezúttal csend volt, bár Alec hallott jralamiféle neszezést. Semmi kétség, itt valami turpisság van a dologban. Kielégíthetné kíváncsiságát, ha kinyitná - bár talán jobb lenne ezt az élvezetet későbbre tartogatni.

Amíg így tétovázott,, a körülmények döntöttek helyette. A hidról hangos dübörgés hallatszott, és egy hosz-szan elnyújtott vonatfütty hasított a levegőbe: „Fi-fi-fi-fiii!” Alec zsebre vágta a dobolt, felkapta iskolatáskáját, és lerohant a csatornához.

Megismerte a jelzést. Apa hozza a 3.30-as Dieselt Manchesterből a bugletowni állomásra. A „Fi-fi-fi-fiii” - üzenet anyának: „Tedd fel a teavizet, öt órára otthon leszek.” Húha! Akkor öt perc múlva háromnegyed öt, és ha Cseles Bowden percekben belül nem áll rá a leszállópályára, hát abból kozmikuf katasztrófa lesz.

8

mtis. ^

A nagy sietségben Alec nem vette észre, hogy az egyik léc elmozdult a helyéről, ületve észrevette, de csak későn, amikor egyik lába már a vízben volt. Valóságos táncot járt a levegőben, hogy elérje a másik oldalt, de **túl** nagy volt a távolság. Egyik lába szerencsésen partot ért, de a másik elmerült a csatorna fdcete-zöld, olajos posr ványában.

- Puff neki! - nyögte Alec. - Siker-kudarc: 0:2.

8

„ELEFÁNT FÉSZKEL A CÉKLAFÁN”

Térdig **a** csatorna vizében állva, Alec dühösen kapkodott **a** parton burjánzó gazok után, közben iskolatáskája kicsúszott **a** kezéből. Elsőre csalánba nyúlt. Nagyot ordítva visszacsúszott, aztán új fogást próbált Kinnal-baj-jal végre kijutott **a** szárazra, leült a földre, és megpró-; balta felmérni a kárt. Katasztrófa a javából, nem vitás. Nadrágszárát egészen **a** térdéig vastag, nyálkás iszapréteg Borította, és hasonló sorsra jutott tornacipője és zoknija is, S ráadásul **a** borzasztó bűz, ami áradt belőle! A ku^afáját! Táskája szép lassan kezdett alámerülni **a** csatonia ronda vizében. Hasra vágódott, amennyire bírta, kinyújtotta a karját, és még idejében sikerült elkapnia a táska fülét, és megmenteni az elsüllyedéstől. A posványos víz vonakodva, hangos cuppanással vált meg zsákmányától.

Felállt, és megpróbálta eltüntetnie szerencsétlenség nyomait. A táská még hagyján, de ruhájával csak nehezen boldogult. Egy marék fűvel sikerült a nagyját eltávolítani, de ötperces eszeveszett dörzsölés után is meglehetősen koszos és bűdös volt. „Bowden - morogta maga elé -, ezt aztán jól megcsináltad!” - Más Választása nem lévén, hazaindult. Az otthoni fogadtatás mináén bizonytalán szerencsétlenség lesz a köbön: apa csúnyán néz, és szót se szól; anya csúnyán néz^ és sokat is szól; Kim nővére pedig, ha hazajön a keksz-gyárból, hasát fogja majd a röhögéstől. Nincs mese, túl kell esni rajta. Előre, Bowden!

u

- Keresztülvágott **a** magas fűben a túlsó kerítéshez. Ott is gondosan megszámolta **a** léceket, a laza palánkot, melyről csak **ő** tudott, benyomta, ügyesen keresztültornázta magát, és máris ott vcrlt a lejtő lábánál, amely egyenesen a házakhoz vezetett. Senkit sem látott a szabadban, pedig kellemes délutárj volt. Az ablakokból **a** bekapcsolt tévékészülékek zöldesfehér fénye szűrődött ki, edénycsörömpölés és **a** megszokott, ismerős zajok -mindenki a délutáni teához készülődött, mit sem törődve a külvilággal.

Talán megüssa a dolgot, reménykedett Alec, amikor az utcájukba ért. Talán észrevétlen be tud surranni az ajtón, szépen fellopózik **a** szobájába, talán elkerülheti a konyhát és **a** fogadóbizottságot Persze lelke mélyén tudta, hogy mindez csak hiú ábi^ánd. A telepen **a** házak bejárati ajtaját csupán esküvő és temetés esetén hagyják nyitva, egyébként kopogás nélkül nem lehet bejutni a házba. Maradt hát **a** hátsó bejárat, **a** konyhaajtó. Alec bátorságot gyűjtött **a** belépésre.

- Hé, Alec gyerek!

A hang **a** hátó udvarban álló, zöld-fehér lakókocsiból jött, melynek egyik oldalát **a** tengelyénél néhány téglával táifiasztottak alá. Apa örökké azzal fenyeget, hogy egyszer megjavítja, de ezt sohasem teszi meg. A lakókocsi keskeny oldalablaka kinyílt, és egy sűrű fehér hajjal övezett kerek, piros árc kukkantott ki rajta.

- Alec fiú, mitörtént? Alec fellélegzett

- Jaj, niigyapa, **a** frászt hozod rám.

- Meghiszem azt! Be akartál lógni, mi? Alec bólintott.

Nagyapa feje eltűnt az ablakból, és -a lakókocsi ajtaja kinyílt. Kinyúlt egy kar, intett, és Alec, fél szemmel a konyhaajtót lesve, besurrant. Nagyapa gondosan bezárt mögötte. ■

9

Odabent szörnyű hőség volt, a levegőben vágni lehetett a pipafüstöt és, az öreg olajkályha bűzét. Ráadásul még a tűzön izzó keskeny forrasztópáka is **melegített**. Alec a kék füstön

keresztül figyelte nagyapját, amint elhelyezkedik az egyik ágyon. A szikár öregember csíkos pizzamát és egy kimustrált, fakó házikabátot viselt. Tő-reciezt fogait elővillantva, Alecre nevetett. Az ágy melletti összecsucskható asztalon tányér, cipó, félig nyitott szardíniakonzerv és söröskancsó.

- Mi a csudát forrasztasz, nagyapa? - kérdezte Alec, egy pillanatra meglepedkezve minden bajáról.

- Nem forrasztok én, te zöldfűlű, hanem sört mele-jgítek - felelte nagyapa, megmarkolta az izzó forrasztó-pákát, és belemerítette a söröskancsóba, csak úgy sister-gett. A kis szoba amúgy is áporodott levegőjébe most újabb gőzfelhő és valami idegen illat keveredett. Nagyapa mégemelte a korsót.

- Kérsz egy kortyot? - kínálta, de Alec gyorsan nemetintett. Nagyapa töltött magának egy pohárral, nagyot húzott belőle, majd köntöse ujjából előhúzott egy papírzsebkendőt, és komótosan megtörölte a száját.

- No, fiú, ha ideadod a nadrágodat, rendbe **hozom**; amint látom, megjártad a csatornát. Csak semmi magyarázkodás. Vedd le a tornacipódet, és tedd a kályha mellé, addig spiritusszal ledörzsölöm a ruhádat.

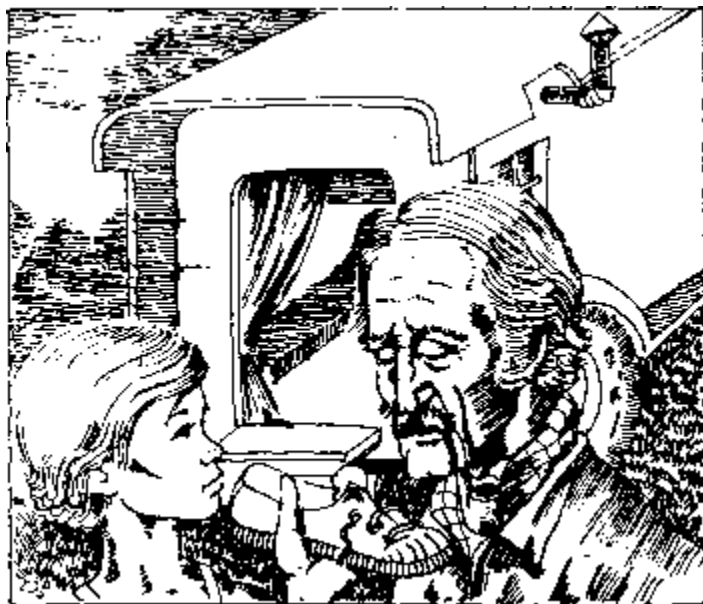
- De nagyapa . . . - ellenkezett Alec.

- Mellesleg, ha készen vagyunk, nyugodtan belóghatsz a konyhán keresztül, mindenki a nappaliban lesz.

- Honnan tudod?

- Mert zűr van. Tom bátyád hazaköltözik a feleségével és a gyerekekkel. Elvesztették az állásukat, és visz-szajönnek, tehát itthon is átrendezkedünk.

Alecnek még a szívverése is elállt a hír hallatára. Úgy érezte, ez életének valóban a legszerencsétlenebb napja,

Mert mi következik ebből? Tom és családja beköltözik Kim szobájáHli, Kim az övébe, ő pedig mehet fel a padlásszobába. És ha valaki azt hiszi, hogy a padlásszoba holmi raktárféle, hát nagyon téved. A padlásszoba pontosan olyan, mint egy skatulya; egy kis lyuk a tető alatt, melyből az ágy csak azért nem esik ki, mert az ajtó tartja. Csupán arra jó, hogy matrózokat képezzenek ki zsebtengeralattjárón való, szolgálatra. Alec évekig aludt itt, mielőtt Tom elköltözött. És most, pech a köbön, el kell hagynia saját kuckóját, és mehet vissza oda. Nagypapa kinjrújtotta Vékony karját, és összeborzolta Alec haját.

- Fel a fejjel, fiú! Lesz ez még így se. Gyerünk, lássuk azt a nadrágot!

Alec odaadta, és leült a másik ágyra, mialatt nagypapa

11

elővett egy üveg spirituszt, és nekilátott a foltok eltüntetéséhez. Munka közben az öreg csendesen énekelgetett:
Szép madár az elefánt, ágról ágra száll, fészket rak a ^ékklafán, füttyül, mint egy szamúr.

A nagypapa éneke szép lassan elűzte Alecből a sötét gondolatokat.

Hahaha, hihih, elefántfészkek céklafán, hahaha, hihih!

Nagypapa hirtelen beleszimatolt a levegőbe.

- Fura egy szag van itt, fiú. ^Alec nagy szemet meresztett..

- Viccelsz, nagypapa! Legalább ötven fura szag van itt!

- Nem, nem, fiú, ez valami szokatlan; Te jóisten! A tornacipőd! Nagyapa félredobta a rongyot, amellyel Alec nadrágját tisztította, és az olajkályhához fordult, amelyből sűrű, barna füst kacskaringózott felfelé.

- Szent isten! - kiáltott fel Alec.

Szent isten, valóban. Egyik tornacipőjének a fele feketére égett, a másik pedig megpörkölődött. Nagyapa gyors mozdulattal kimentette ugyan Alec zokniját, de a cipőn már nem tudott segíteni. „Azegész élet pech a köbön” - gondolta Alec.

- Sose bánkódj, fiú! Majd elmondom anyádnak a történeteket, és veszek neked egy másikat - mondta nagyapa.

12

- Nem, azt már nem! - ellenkezett Alec. Csak nem fogja hagyni, hogy nagyapa az ő tornacipőjére költse a nyugdíját?! - Majd én elmondom. Talán Kim kölcsönad Ötven-egynéhány pennyt, és veszek magamnak egy újat.

- Mindenesetre, fiú, a nadrágod rendben van. De ne a kályha mellett bújj bele, mert **a** végén még felrobbansz.

Alec gyorsan, felöltözött és elköszönt. Apró, csoszogó léptekkel ment be **a** konyhába, hogy amennyire lehet, rejtse a tornacipő megégett oldalát A konyha üres volt, amint azt nagyapa tíóre megjósolta, de az utcai szobából halk beszélgetés hallatszott Alec **a** folyosó felé óvakodott. Ha sikerüli elérnie **a** lépcsőt, mielőtt. . .

- Alec - szolt ki anya-, te vagy az, Alec?

- Igen - motyogta Alec

- Kisfiam, nekünk most dolgunk van. A fridsider tetején van még húspástétom és paradicsom. Megeheted **a** teához.

- Felvihetem **a** szobámba? - kérdezte Alec, és alig akart hinni **a** szerencséjén^

- Jó, de ne maszatolj össze ^mmit

Alec felsietett **a** Mp<s&i, egyik kezébei tálca, **a** másikban az iskolatáskája, és csak akkor szusszant egy nagyot, amikor már biztonságban érezte magát a szobájában, amely kicsi volt ugyan, de a padlásszobához képest mégis palotának számított. A berendezés egyszerű volt: egy ágy, egy^ megr^ráK öreg íróasztal, amit apa vett az ócskapiacon, ^y szék^ és egy szekrény - ebben őrizte legértékesebb kacatjait. Ezek majd mind lekerülnek **a** sufniába, ha átkMtÖzik a padlásszobába, gondolta Alec rosszkedvűen, miközben leült az ágyra, és nekilátott **a** húspástétomnak

Évés közben összeállította az aznapi siker-kudarctáblázat végső eredményét Nem írta le, mivel az efféle

12

dolgok igencsak titkos jellegűek, de fejben elkészítette a Kstát:

1. Ginger Wallace meg akar verni.
2. Ginger Wallace meg akarja tiltani, hogy a Bogáncs úton járjak haza.
3. Ginger Wallace megneszelhet valamit a Tankról.
4. Tönkretettem a tornacipómet.
5. Egy hónapig nincs zsebpénz.
6. Vissza kell költöznöm a padlásszobába.
7. Monty Cartwright pikkel rám.

Alaposan átgondolta a listát - vajon nem hagyott ki semmit? Nincs rosszabb, mint ha váratlanul éri az embert valami balszerencse. Nem, mindent számba vett. A következő kérdés az volt: nem túl hosszú-e a lista? Ginger Wallace valóban három külön szerencsétlenség?

Alec nem habozott: Ginger Wallace íégaZább ,három szerencsétlenséget jelent.

Pontosabban a 4. és 5. pont csak egynek számít, vagyis az 5. csak a 4. következménye. Tornacipó nélkül nehéz az élet, de zsebpénz nélkül: tragikus!

A 6. pont szintisza balszerencse. Igaz, még nem következett be, ákárcséTk az 1., 2. és 3., de ez egy cseppet sem vigasztalta. A 7. pontról úgy döntött, kihúzza a listáról, miután az aznapi soraközónál történt letolás után több nem történt, és Mr. Cartwright általában nem szokott régi bűnöket számon tartani. Azonban még így is maradt 6 pont, illetve 5, ha a 4-est és 5-öst egynek számítjuk. Vagyis öt gólt rúgott a kudarcegyüttes, a másik csapat pedig még át sem jutott a felezővonalon.

Ez volt a legmagasabb kudarcpontszám azóta a bizonyos „fekete” nap óta, amikor is minden órán belesült a felelésbe, és ötször büntették emiatt bezárással, egymás után. Az emlékezés közben pillantása az iskolatáskára esett. Tulajdonképpen riem ártana még egyszer átnézni a keresztesekről írt dolgozatát, mielőtt holnap be

13

adja. Könyveit az ágyra borította, és - ezen a napon **már** vagy huszadszor - elállt a szívverése!

A történelemdolgozat borítóján egy zöld folt éktelen**kedett**. Lapozott - majdnem minden oldal lucskos, zöltí maszat lett, az írást, a kivágásokat, ábrákat mind összem**osta** a csatorna szennyes vize. A táskája egyik oldalán felfeslett a varrás, biztosan ott szívárgott be a víz.

Az életben nem tudja ezt újra rendbe szedni, még egyszer leírni! Kudarcok már hat nullra vezetnek! Nem áll messze a rögbimeccs eredményétől. Hát ezen a napon egy icipici szerencse sem kacsint rá? Alec elmélázott egy ideig. Ott volt

még az a különös, lezárt és mégis üres söröskonzerv, amit a Bogáncs úton talált. Érdeemes lenne közelebbről is megvizsgálni. „Te Bowden - biztatta magát -, megérdemelsz egy kis szórakozást. Csinálj magadnak egy szabad estét. A holnap úgyis az ördögé. Használd ki m^a ezt a napot!” Talpra ugrott, ledobta iskolai egyenruháját, egy régi trikót és farmert húzott magára, majd lassan kinyitotta az ajtót. Lelopózott a lépcsőn; semmi vész, a többiek még mindig a nappaliban vannak, tehát szabad az út.

- Alec, te vagy az? - szölt ki édesanyja.

- Igen, anya, elmegyek egy kicsit.

- És mi van a leckéddel?.

- Csak a történelemdolgozatomat kell még egyszer átnéznem, de azt megcsinálom, ha visszajöttem. - Alec mindig bajban volt, ha föllentenie kellett.

- De akkor ninc^a tévé!

- Ma nem is akartam nézni.

- Mi van, észkombájn? - hallatszott Kim csúfondáros hangja.

Alec egy mégsemmisítő válaszon törte a fejét, de aztán eszébe jutott, hogy Kimtől pénzt kell kölcsMikélnie. Legyintett, és egy szempillantás alatt kint volt az utcán.

Egyik kezét erősen a farmer zsebére szorítva, ahova

14

nagy nehezen beleerőszakolta a konzervdobozt, lerohant a lejtőn, a- kertek mellett. Legnagyobb meglepetésére, nagypapa kint dolgozott a kertben régi fekete öltönyében. Alec cajújuc futtában intett az öregnek, és egyenesen a Tankot körülölelő magas kerítés felé rohant. Nem lehetett tudni, vajon nagypapa látta-e, amint átbújta a meglazult lécen. *

A kerítés túlsó oldalán, mint mindig, Alec ezúttal is megállt egy percre, és körülhordozta tekintetét kis birodalmán, az elvadult táj néma nyugalmán. A lemenő nap sugara megcsúlant a darucsarnok egyik épen maradt ablaküvegén, óriási árnyfoltokat vetve a borostyánnal befutott omladozó falak közé. Alec a csatorna felé vette útját, de hirtelen eszébe jutott, hogy délután összeomlott alatta a híd. Nincs más hátra, a darukaron kell átjutnia a túlsó oldalra, és az ablakon keresztül bemásznia a kezelőfülkébe. Igaz, peches napja volt, és nem illett hozzá ez a „hősi” bevonulás, de most valahogy nem volt kedve "új hidat csinálni. Megfordult és a daruállványhoz szaladt.

A vizlépcsőkön feljutni a magasba könnyű volt, a neheze csak azután következett, amikor négy és fél méter magasságban a csatorna fölött keresztül kellett másznia a gémen. Egyetlen rossz mozdulat - és véged! A legbiztosabb, de leglassúbb mód: lovaglólülésben ráülni a gémpre,^a és úgy átaraszolni a vaskaron.

A leggyorsabb, de a legveszélyesebb pedig: a tizenöt centiméter széles darukaron egyensúlyozva, merészen átsétálni, akár egy kö-téltóncos. Alec egy harmadik megoldás mellett döntött: leguggolt, és mint egy kacsa, tipegve elindult. A fele utat megkönnyítette a öreg kézidaru vaskarja, amely a főkarral párhuzamosan nyúlt a levegőbe. Végül is átjutott, és a kitört ablakon bemászott a darufülkébe. Egyik lábával az emelőkarra lépett, majd a forgódobra, amely még mindig a kézidaruhoz volt erősítve, és már bent is volt. A lendülettől még rugózott

15

egyed, aztán körülnézett. Nos, ezúttal ő a parancsnok! Megfordult, és a csatorna irányában kikémlelt a betört, piszkos ablakon keresztül. Aztán megragadta a kézidaru emelőkarját, és lassan eltolta az ablaktól. Nemhiába áldozta rá, több szombat délutánját is, hogy megszirozza-olajozza a gépet - ezúttal gaútködött. A lánc csörögve keresztülfutott a daru végére szerelt csigán, és a mélybe gördült. Alec a fékkar segítségével épp a csatorna vize fölött állította meg. Aztán lehajolt a dohoz, és a fogantyúval óvatosan ismét feltekerte a láncot.

Miközben a kézidaruval ügyködött, nekilódult a fantáziája is. Mondjuk, hogy hajót kell kirakni, vagy egy törbe csalt tengerelattjáró legénységét megmenteni, vagy bányából kincset a felszínre hozni, vagy inkább atomreaktor lu'ánrudjait cserélni. Amikor feltekerte a láncot, beállította a féket, aztán felült az asztal tetejére pihenni és idbámtút a darufülke ablakán. És most nézzük a lezárt-üres konzervdoboz titkát!

„A kérdés, Watsonj nem az, hogy mi^ üres, hanem hogy mi&rt zárták le.”

„Meglepő, Holmes, akarom mondani, Bowden. De mi a magyarázat?” ; •

„Ki kell nyitni, nem igaz, té tökfej **I**”

Alec kézbe vette a dobozt, és megvizsgálta. Aztán újra a füléhez emelte, akár csak délután.

Fantifőztikust Ugyanaz a hang, mintha valaki horkolna, örület! A lecmegrázta a dobozt - a zaj megszűnt.

Ujját becsúsztatta a doboz tetején levő fékkarikába, és meghúzta. Először nem mozdult. Alec leugrott az asztalról, a dobozt letette a földre, egrik kezével jól leszorította, a másikkal pedig újra mi^húzta a karikát.

Hirtelen rettenetes, süvítő I^röham tört ki a dobozból, mint amikor i^y-^upersonikus repülőgép landol, és egy mennydörgő hang hallatszott. . .

- Alec!

KÉNYELMESEN ÜLSZ?

- Alec!

Alec leugrott a darufülke asztaláról, és rémülten körbenézett A felnyitott konzervdoboz halk koppanásokkal ide-oda gurult a földön. De sehol senki!

- Van itt valaki? - kérdezte elhaló hangon.

Csönd. Alec összeszedte a bátorságát, és ,normális hangján újra kérdezte: „Ka szólitott a nevemen?”

Semmi válasz. Alec óvatosan felvette a dobozt, és megrázta.

Semmi. Márpedig valaki határozottan a nevéen szólitotta, bár kissé zajosan, akár egy Concorde zúgása. Még mindig csengett tőle a füle. Lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott, hirtelen felrántotta, és a főépület maradványaihoz vezető rozoga lépcsőt figyelte. Senki.-Belökte a csikorgó ajtót, visszament az asztalhoz, és újra ránézett arra a furcsa konzervdobozra - most talpon áUt ott!

- végén még becsavarodom. Űgy látszik, megártott ez "a mai nap. Esküdni merтем volna, hogy valaki a nevemet kiabálta.

- Ó, inglizi walad! Te vagy angol.

A süvitö hang hallatára Alec félreugrott. A hang az iskolai hangszórót juttatta eszébe, amikor Mr. Cartwright megkezdi a szokásos gyilkos sorakoztatását.

- Persze hogy angol vagyok, de te ki vagy? - kérdezte rémülten Alec.

- A lámpa rabszolgája vagyok ... vagyis a korsóé ...

16

vagyis a fém .: . sajnálom, nem tudom 7: - és a süvitö **hang** fokozatosan elhalkult.

- Ne menj el! - kiáltotta Alec.

- Nem megyek. Sajnos - csiiklott egyet a hang.

- Tudom már, mi a bajod. Részeg vagy.

- Aiiii! A próféta szakállára! - A hang ismét elhalkult, és Alec számára érthetetlen nyelven dűnnyögött valamit. \

- Te nem a lámpa rabszolgája vagy, hanem a söröskonzervé - mondta Alec. Hirtelen jó ötlete támadt. -Ha kijönnél a dobozból, mindjárt jobban éreznéd magad, és a hangod se lenne olyan nevetséges.

Sistergés, újabb csuklás, majd egy pukkanás.

- Shukran jazilan, ef f endi.

- Ez nem fenti, **ez** lenti - válaszolt Alec: belement a játékba, bár nem tudta, mi sül ki belöle. Bárki is legyen a beszélö, **jó** mulatságnak ígérkezett, és ráadásul nem ártott egy kis változatosság a nap peches eseményei után.

- Nem **ez** fenti, hanem effendi. Effendi annyi, mint: uram.

- Jaj, ne szólíts engem uramnak, **ez az** iskolát juttatja eszembe! Mellesleg először Alecnek szölitottál. Nem hívnál továbbra is így? Sokkal barátságosabb lenne.

- Alec? - jött a tétova kérdés.

- Igen. Amikor kinyitottam **a** konzervdobozt, azt mondtad:

„Alec!”

Hangos nevetés hallatszott.

- Nem „Alec”. Azt mondtam: „Szálem alejkum” -béke veled.

- Ez rendes tőled. Rám férne egy kis béke.

- Pusztuljanak el ellenségeid, teremjenek dúsan földjeid, hízzanak tevéid és feleségeid sose civakodjanak!

- Ó, nagyon köszönöm, vagy hogy is mondtad? Shukran jazilan.

De mások az én problémáim.

17

- Hát mondd el nekem, uram, és megszűnik minden gondod, ahogy a számum elfűjja a füstöt.

- Ember, éppen te kellesz nekem! De kérlek, ne mondd nekem, hogy uram.' Alec a nevem. Egyébként téged hogy hívnak? És hogyan részegedtél le, és hogyan kerültél csak úgy egy söröskonzervbe?

Néhány percnjá csönd, majd egy sóhaj.

- Ha az én uram, ha Alec kényelmesen ül, elmesélem.

Alec felmászott az asztalra, és kényelmesen elhelyezkedett.

- Tudd meg, Alec, én Abu Salem, harmadosztályú dzsinn vagyok Bagdadból, Damaszkuszából és Kairóból, egyike a lámpa rabszolgáinak.

- De Abu - vágott közbe Alec -, a lámpának csak egy rabszolgája volt!

- Aladdin idejében ez így is volt. De a történet nem ért ott véget. Aladdinból szultán lett, de ellensége, a varázsló, **a** világ leggazdagabb embere, elhatározta, hogy bosszút áll rajta.

Varázshatalma segítségével több száz kis lámpát varázsolt, mindegyikbe egy-egy, harmadosztályú dzsinnt, és szétosztotta a város lakói között.

Ettől kezdve ezek az emberek munka helyett varázslámpájukkal szereztek aranyat, élelmet, ruhát, ami csak eszükbe jutott.

Hamarosan úgy tűnt, hogy a birodalomban mindenki szultánt játszik. **Annyi** volt az arany, hogy senkit sem érdekelt többé, vödörket, etetővályúkat készítettek belőle. Aladdin erre szörnyű méregbe gurult, azt hitte, **az** egész világ rajta nevet; ezért elküldte katonáit, szedjék össze a lámpákat, és olvasszák össze. No persze az emberek is megdühödtek. Azt mondták: „Ha **a** mi lámpáinkat beolvasztják, akkor a tiédde is tegyék **azt!**”

Aladdinnak bele kellett egyeznie. Az ősz-**szes** lámpát beolvasztották, **az** így létrejött hatalmas

fém-tömböt pedig a palota egyik raktárszobájában helyezték el, és megfélemeztek róla.

Sok-sok évvel később, amikor mindez már a feledés homályába merült, és Aladdin már csak a gyermekmesékben élt, nagy háború dúlt azon a vidéken. A raktár-szobába rejtett fém-tömbből ágsnigolyókat öntöttek, és a palota falairól azzal lötték az ^ellenséget. A golyók egy része a sivatag homokjában maradt, és megfélemeztek róla, a palota romjai is sákat betemettek. Csupán néhányat találtak meg. Az egyiket egy szegény ember használta, azzal támasztotta ki az ajtaját, és úgy tudom, a dzsinn a mai napig édes álmát alussza benne. Boldog ember!

Am egy másik dzu-abkát egy kovács talált meg, aki kancsót csilláit belőle. A mindennapos használattól, dörzsöléstől, tisztogatástól a benne alvó^ dzsinn felébredt. Ez a szerencsétlő lélek én voltam, ó, Alec!

Alec ^őrehajolt- Nem volt benne egészen biztos, merre lehet Abu, a dzsinn, jobban mondvá a szelleme, így a konzervdobozhoz beszélt.

- Mennyi ideig tartott mindez?

- Nem tudom. Talán néhány száz évig. Abban az idő* ben az az ember szegény volt, akárcsak iezedtben Aladdin, és mivel szegény volt, sokat éhezett. Amikor először mondtam neki, .hogyan kívánjon valamit, ennivalót kért. Teljesítettem a k&ését Hamarosan a szegény, éhező emberből gazdag és kövér ember lett. A jómód hiúvá tette, és nem akart többé kövér lenni.

- És nem tudtad megszabadítani a súlyfeleslegétől? - kérdezte Alec.

- Dehogynem, meg is tettem. Olyan könnyű lett, mint egy tollpihe; sajnos nem rendelkezett a méretről, így aztán elszállt, mint egy lútballon, a keleti szél szép lassan tovaépítette a hegyek fölött, és soha többé nem láttam viszont, ő, Alec, ez az én sorsom, hogy olyat te

szele a gazdáimmal, amit nem akarnak! Jól vigyázz hát, jól vigyázz!

- Sebaj,, én azért szerencsét próbálok! Folytasd: mi történt aztán?

-**A**kancsót, amely ilyen szerencsétlenséget hozott a házra, kidobták. Néhány száz évig boldogan aludtam az ősi Bagdad szemétdombjain. Micsoda boldogság . . . - Abu nagyot ásított, és Alec egy pillanatig már attól tartott, hogy ismét elalszik. De nem. - Egy utcaseprő talált rám, és néhány más edénnyel együtt eladott egy kovácsnak, aki ismét beolvasztotta a fémét,

és tányérokat készített belőle. Aztán egy angol katona megvásárolta a helyi bazárban; úgy tervezte, szépen kifényesíti, és hazaküldi a feleségének.

Miután ismét felébresztettek álmomból, az ő szolgálatába áUtam. Kívánságára megtettem ezredesnek. A tiszteti aki addig irányította az ezredet, azonnal lefokozta közlegénnyé. Amikor láttam, milyen változásokat vezet be, rögtön tudtam, hogy emberemre akadtam.

Ezután az ezred tisztjeit tábori munkákra fogta be: őrt álltak, főztek, tisztították a hatalmas rézágyút a tábor bejáratánál. Az ezred tiszthelyettesei szolgálták fel minden reggel a vközlegényeknek az ágyban a teát, kivasalták az egyenruhájukat, tisztogatták a fegyverüket.

A tábor katonái néhány hétig élvezték az édes semmittevést, de az ezredben lejátszódó furcsa események híre hamarosan eljutott Londonba. Egy magas rangú tisztet küldtek a helyszínre, hogy rendbe tegye a dolgokat, illetve hogy elrontsa, ha a gazdám szemével nézzük a dolgokat.

Am ő túljárt az eszközön. Megdörzsölte a tányért, és segítségül hívott. Kívánságára tábornokot csináltam belőle. Ezután, a katonák nagy örömeire, az egész ezredet hazaküldte Angliába. Persze roppant agyafürt ember

19

volt. Tudta, hogy mindaddig nem hagyhatja el állomáshelyét, amíg valamelyik feljebbvalója haza nem rendeli. Abban reménykedett, hogy talál magának egy szövetségest. A táborban egyetlen ember maradt csupán rajta kívül, a volt ezredes, akit durva és szemtelen viselkedéséért táborfogságra ítélt. A gazdám szabadságot ígért neki és tábornagyi rangot, ha parancsot ad a hazatérésére. O, emberi gonoszság és butaság! Amint foglyát megtette tábornagynak, a gazdáinból ismét közlegény lett, és táborfogságra ítélték: éjjel őrt kellett állnia, főznie, kitisztítani a hatalmas rézágyút a tábor bejáratánál. Legjobb tudomásom szerint talán még ma is ott vannak mindketten abban az elhagyott táborban.

- De mi történt veled? - érdeklődött Alec.

- Nem beszéltem az emberi butaságról? Egy másik katona meglátta a tányért, megtetszett neki, és magával vitte, amikor az ezred Angliába hajózott. Feleségének ajándékozta, aki azonban úgy vélte, árt az emésztésnek; ha fémtányért>ól esznek, így aztán odaadta az első össze-resnek, cseréble kapott két aranyhalat, egy luftballont a gyermekének és egy pár selyemharisnyát a saját részére.

- De hogyan kerültél a söröskonzervbe? - makacskodott Alec.

- Ó, azt nem tudom, és nem is érdekel! Csak azt tudom, hogy kellemes álomnak vége szakadt, és új gazdám van, akit mint harmadosztályú dzsinn-nek, a szabályok szerint, szolgálnom kell.

- Ne légy olyan borúlátó - ^yigasztalta Alec. - Nem kérek tőled olyan bolondságokat, mint a többiek.

- Ó, Alec, ne kiabáld el! De állok szolgálatodra. Mit kívánsz, ó Alec?

- Először is szeretném látni, kivel beszélek.

- Ezt a kívánságodat, sajnos, nem teljesíthetem. Mint harmadosztályú dzsinn-nek nincs meg az a képességem, 20

hogy láthatóvá váljak, aztán ismét láthatatlanná tegyem magam. Kérj valami mást.

- Mi a véleményed valami pompás csemegéről? Például egy nagy adag serbetrőH

- A serbet az nem étel - válaszolt Abu. - H m... étel... étel... - Alec lelki szemeivel látta, amint Abu a hasát simogatja. - Étél! - Abu hangja csak úgy harsogott.

- Csendesebben - intette le Aléc -, percekben belül idecsődül a fél város.

Abu felnevetett:

- Rajtad kívül senki sem hall engem. Ó, egy kis ennivaló ...

- Nosza, rajta hát! - vágta ki elszántan Alec.

- Ennivaló!

A semmiből egy fehér abrosz került elő, és leborította a darufülke poros asztalát. Abu elkántálta a menüt... .

- Nazin Tofa, tojás bormártással, Toyla Shorbasi, mainyei leves; Uskumru Pilaksi, sült makréla; Kirasili Sulun, fácán cseresznyével... - és sorolta mindaddig, amíg a különböző edények, illatozva és rotyogva, elborították az asztalt.

- Várj csak! - szólt Alec. - Mi lesz a pudinggal?

, - Ó, Sutlach Sharapli - borban áztatott rizspuding!

Jaj, nem, rizspudingot ne! Elég a suliban! - gondolta Alec, de nem akarta megbántani a szellemet; megkérte hát Abüt, tartson vele a falatozásban. Abu készségesen beleegyezett; elvégre egy kancsóban vagy söröskonzervben eltöltött néhány száz év alatt bárki más is alaposan megéhezett volna. Alec tátott szájjal bámulta a különböző edényeket, amint felemelkednek a levegőbe, kiürülnek, majd ismét leereszkednek az asztalra.

Rettenetesen élvezte a lakomát. Olyan volt, akár az

Ezeregyéjszakában. Okos fickó vagy, Bowden!

20

Hamarosan végeztek az evéssel. Odakint már erősen sötétedett.

- Ideje hazamennünk, Abu.

Alighogy kézbe vette a konzervdobozt, az abrosz, az asztal, a darufülke, huss! - egyszeriben mindet, mintha a föld nyelte volna el, és ő ismét a szobájában találta magát, ott ült az ágyán, még mindig iskolai egyenruhájában.

Vajon itt ült egész idő alatt? Kinézett az ablakon. Odafönt ragyogott az égbolt, és hallotta nagyapa szösz-mötölés'et a lakókocsi körül. A konzervdoboz azonban a zsebében volt, mégpedig nyitva!

21

A NAGYKÁN FŐVEZÉRE

Alec teljesen megzavarodva tartotta kezében a konzervdobozt. Álmodott csupán? Vagy Alec Bowden valóban Abu Salem, a körülbelül kilencszázhetvenöt éves harmadosztályú dzsinn gazdája? Vagy csak túlságosan megviselték a nap eseményei? Tornacipójén ott feketéllett a nagyapa segítségével kiégetett lyuk, az ágyon a csatorna vízében elázott történelemdolgozata a keresztesekről. A balszerencséből igencsak kijutott - de mi van a szerencsével?

Felemelte a dobozt a fényhez - csillogott. Megszagolta - sörszagú volt. Füléhez emelte - távoli hortyogást hallott. Ez azonban csak egyet jelenthet - a kiadós vacsora után Abu elaludt. Valóban makrélát, pizspudin-got, fácánt és serbetet vacsoráztak? Az emlék még frissen élt benne, a nyál is összefutott a szájában. Alaposan megdörzsölte a konzervdobozt, és ismét a füléhez emelte. A hortyogás abbamaradt. Újra megdörzsölte. Semmi. Hirtelen jó ötlete támadt. Egészen közel hajolt a doboz nyílásához, és komolyan így szólt:

- Szálem alejkum, ó, Abu Salem!

A jól ismert hang álmosan válaszolt:

- Béke veled, Keer Haalak. Hogy vagy?

- Eltekintve egy rakás problémától, jól.

- Aiiii, micsoda élet! Egy dzsinn-nek percnyi nyugalma sem lehet! Beszélj, ó, Alec! Mit kívánsz?

- Legelőször is egy pár új tornacipót.

21

- Tornacipó? Az mi?

- Olyan papucsféle.

Alec lábáról egy szempillantás alatt eltűnt a kiégetett tornacipó, és egy szuperelegáns, szaténból és plüssből készült, rózsaszín és arany mintás, kunkori orrú papucs lett belőle.

- Ó, te együgyű! - kiáltott fel Alec. - Hát csecsemő vágyóké?!
- Talán nem tetszik a papucs? - kérdezte Abu kissé sértődötten.

- Dehogynem, gyönyörű, káprázatos... de nem nekem! Én gumitalpú tornacipót akartam.

- Gumi? ^

- Szent Habakukk! - sóhajtott Alec. Aztán egy kicsit elgondolkodott. Tényleg: mi a gumi? Hogyan csinálják? Hogyan magyarázza el egy kilencszázhetvenöt éves dzsinn-nek, aki nem ismeri a nyugati civilizáció előnyeit? Semmi más nem jutott eszébe, mint a földrajzkönyvében olvasott rövid leírás a fák életerőt Ezt elmondta Abunak. Abban a pillanatban ott állt előtte, a szoba kellős közén egy magas, sima törzsű fa, kérgéből egy keskeny nyíláson át fehér folyadék szivárgott, és lefolyt a padlóra. Alec Irfiajolt, és belenyúlt a masszába - olyan volt, akár a kocsonya. Most mi a csudát csináljon? A gumiképzés további szakaszáról, ha megnyúzzák, se tudna egy kukkot is mondani. Meg kell sütni, vagy kiakasztani az ablakba, vagy öszszegyúrni? Bárcsak jobban odafigyelt volna a földrajz**os** kémiaórákon f

- Oké, Abu - szólalt meg végül -, add vissza a régi tornacipőmet, majd veszek magamnak egy másikat.

- Kérésed nekem parancs - mondta Abu, mintha csodát művelt volna.

- Most pedig látod az ágyamon a dolgozatfüzeteráét? Szeretném, ha tiszta lenne.

22

Egy pillanatra eltűnt a füzet, legalábbis úgy látszott. Aztán ismét előkerült. De mit csinált már megint ez az örült dzsinn?! A borítófedél és az első tíz oldal, amely tele volt a csatorna szennyével, megtisztult; teljesen tisztára törölték - egyetlen betű sem maradt a lapokon!

- Csináld vissza, Abu, csináld vissza! - kiáltotta kétségbeesetten Alec,

Néma csönd,

- Rajta, dzsinn - parancsolta Alec csinálj valamit **a** dolgozatommal!

Alec édesanyja felkopogott a nappaliból,

- Kicsit halkabban, Alec!

Alec nagyot sóhajtott, Abu pedig tétován így szólt:

- Attól félefc, nem tudom visszacsinálni a dolgot, mivel fogalmam áncs, mi volt odaírva.

Alec nagy szemet meresztett. Ez bizony nem jutott eszébe. Nem Abu, hanem ő volt az ostoba! Sokkal jobban meg kellett volna gondolnia, hogy mit kíván. Pedig Abu figyelmeztette, elmesélte, milyen szerencsétlenül jártak előző gazdái.

- A keresztes háborúkról írtam a dolgozatot - mondta Alec.

- Keresztes háború?

- "Amikor Richárd király és lovagjai a Szentföldre indultak, hogy kiűzzék a szaracénokat, és megvívjanak Szaladdinnal.

- ö, Salah ad-Din Juszuf szultán, Issaán ura, a hitetlen kutyák ostora? Ki ne ismerné ezt a híres történetet?

- Tényleg ismered? Én rengeteg időt töltöttem az iskola könyvtárában, amíg utánanéztem a dolgoknak. Ha ezt még egyszer végig kell csinálnom. . . 1

- Ne félj, ó, Alec! Fogd a tollat Én mcmdom, te leírod, és az üres oldalakon újra megelevenedik a nagy igazság. Kezdjük a hattini csatával, az igazhivók óriási győzelmével . . .

23

Alec gyorsan odaült íróasztalához, elővette töltőtollat, és írni kezdett. Abu pedig mesélt, mesélt, csatákról, záporozó nyilvesszőkről^ felvillanó handzsárokról és kardokról, paták dübörgéséről, szikrázó napfényről és homoksvatagról. A történetnek még korántsem volt vége, amikor Alec már teleírta az üres oldalakat. Édesanyja azonban újra kopogott a mennyezeten, jelezvén Alecnek, ideje lefeküdni. Odakint teljesen besötétedett, és Alec alaposan elfáradt, de újra boldognak érezte magát. Sikerült megmentenie a dolgozatát! Igaz, hogy tornacipője még mindig elkésztő állapotban volt, de Abusegítségével minden bizonnyal ezt is rendbe hozza majd. Most, hogy Abu Salem, a barnasőr szelleme, a szolgálatában áUt, már semminőn volt lehetetlen. Mál^l fogva a siker-kudarc táblázaton mindermá tiz null lesz a siker javára! Kösz, Abu! Jó öreg Abu!

- Nos, Abu, le kell feküdnöm, úgyhogy légy szíves, mássz vissza a dobozodba. Nyitva hagyom kicsit a tetej^{ét}, hogy kapjál friss levegőt. Úgy érezheted magad odabent, mint egy sörfőzdében. Viszlát!

- Maassalámt - mormogta Abu.

Alec levetkőzött, elindult a fürdőszobába fogat mosni, de a lépcső tetején megtorpant. Meghallotta, hogy szülei egy-egy csésze kakaó mellett a konyhában beszélgetnek: '

- Nem tudom, Connie drágám. Egyre megy, akárhogyan is rendezed át a szobákat, akkor sem nyerünk több helyet.

- Elegem van már az egészből, Haiold. Mindegy, hogy miért, de mindig szűken voltunk.

- Kaphatnánk egy négy hálószobás házat, ha a Ke-" rek-lápra költöznénk.

- Engem te innen csak a koporsóban viszel a Kerek-lápra. Kilométerekre minden emberlakta területtől, ahol télen megfagyunk a hidegtől. . .

23

«- Rendben van, Connie, hagyjuk ezt. Menjünk aludni. Kim hazajött már?

- Még nem, elvitte a hátsó ajtó kulcsát.

Alec hallotta odalent a mozgolódást, széktologatást, és gyorsan visszaugrott a szobájába. Leoltotta a villanyt, és kinézett az ablakon. A vasúti híd az ég alját súrolta, boltívének sötét árnyékában láthatatlanul bújt **meg** a Tank. Alec azonban tudta, hogy ott van. Most már **nem**csak búvóhelye van, hanem barátja is: Abu. Ginger Wallace, Mr. Cartwright és minden hitetlen kutya **az** életével fizet ezután. Cseles Bowden, a Világűr Meghódítója, a Hit Védnőke, a Nagykán Fővezére kiásta a **csatabárdot!**

A konzervdobozt óvatosan a párnája alá rejtette és elaludt.
24

BOWDEN, A FENEVAD

Alec álmában húszezer tonnás, elegáns jachtján, a luxuskabin óriási asztalán ült, miközben a lehorgonyzott hajó kellemesen ringott a bugletowni csatorna vizén. A kerek hajóablakon keresztül látta a másodkapitányt, Monty Cartwright-ot, amint hű legénységét buzdítja. Aztán kinyílt a kabin ajtaja, és hajósinas-egyenruhában, mély meghajlással Ginger Wallace lépett be. „Alec...”

„Neked Bowden admirális” - felelte Alec, és egy kézlegyintéssel elbocsátotta. Ginger azonban nem engedelmeskedett. F[^]áltott: „Alec!”

Alec haragosan az ajtó felé mutatott, de Ginger csak kiabált, egjrre hangosabban és hangosabban. Ekkor Alec felébredt. Édesanyja dörömbölt a szobája ajtaján.

- Alec, félkilenc! *Félkilenc?!*

Ilyenkor Alec mindig polip szeretne lenni. Egyik kezével (illetve karjával) a cipőjét húzná fel, a másikkal a nadrágját, a harmadikkal az arcát mosná, a negyedikkel bevágná a reggelit, az ötödikkel az iskolatáskát rámolná össze, a hatodikkal a nyakkendőjét kötné meg, mialatt **a** hátralevő kettőn lemasírozná a Fő utcára. Mr. Jameson, a biológianár egyszer azt mondta, hogy a polip agya pontosan olyan, mint az emberé. Ha a polipok a szárazföldön élnének, nem kétséges, ki lenne a „főnök”!
Alec leviharzott a lépcsőn, ruháit is útközben rángatta

24

magára. Bekapta reggelijét, és ki vágatott a hátsó ajtón; lerohant az úton, nadrágjából kilógó inggel, lógó cipőfűzővei, himbálózó iskolatáskájával. A domb alján jobbra fordíut, a Fő utcára, már majdnem a vasúti híd alá ért, amikor egy szörnyű gondolat megállította. Otthon felejtette a konzervdobozt!
Elfelejtetted? Bowden, csak nem? De hiszen tudod! Oké, akkor menj vissza érte. Ne hülyéskedj! Mindjárt kilenc óra!

Kár a benzinért. Tovább kell mennie. Egy null a **kudarcoldal javára**, mielőtt még a bíró feldobta volna a pénzt. Abu Salem,

aki minden bizonnyal teljesen kimerült a legutóbbi csodatevéstől, valószínűleg hortyogva alszik, beburkolózva fémtakarójába, és a bagdadi régi szép napokról **álmodik**. Micsoda élet!

Alec bizonyára akaratlanul is hangosan gondolkodott, **mert** az állomás Ijéjázatánál álló újságárus tréfásan odakiáltott neki:

- Csak **az** első nyolcvan év nehéz, öcsi!

Az iskolaudvaron még sikerült beállnia a sor végére. Ginger Wallace széles háta **néhány** méterrel előtte tűnt **el** a főbejáraton.

Még szerencse, hogy nem járnak egy osztályba, pedig egyidősek

- bár ez elég nevelésesen hangzik, mivel Ginger kétszer akkora volt, mint Alec. . Alecnek még volt ideje beugrani a tanáriba, és átadni a történelemdolgozatát Mr. Bakewelnek, aki gúnyosan üdvözölte: '

. - A, itt jön Bowden, az utolsó pillanatban, akár az urak! Hát ez igazán remek!

Aztán **a** díszteremben a diri prédikációja következett illendő megjelenésről és **az** Iskola Hímevéről. Alec végignézett **magán**, és azt mérlegelte, nem kéne-e önként **jelentkejHiie** - elrettentő példának, önkéntelenül is **lehajolt**, és megkötötte **a** cipőfűzőjét. Hátuhról valaki finoman előrelökte, **ö** pedig az előtte álló soron át a har

25

madikos lányf^ közé giunüt. Lett erre vihogás, kuncogás; „Megérkezett az Éjszakai Csavargó, Bowden, az emberformát öltött fenevad” - sugdosták egymásnak, amit csak az oldalvonal felől odavágódó Misa Bentley szakított félbe:

- Menj vissza a helyedre!

Alec visszasomfordált.. A diri tudonvást sem, véve az incidensről, tovább darált .Mec pedig a lehető legkisebbre igyekezett öss^húzni magát Azt latolgatta éppen, hogyan tudna kisurranni-az i^olából, hazaszaladni, felkelteni Abut, segítségével gyoisan lakatlan szigetre kerülni - amikcr szomszédja tréfásan oldfába bökte, és ráébredt, hogy már mindeiuiki fölm^t az osztályba. Két angolóra! Alec *gyoxs* számvetést csinMt. Vajon mit felejtett el? Nem jutott essébe s^mnL

Szerencséje volt Az aogoltanámő, Miss Welch, azaz Raquel Weldi, ahogy a 3/F-eS fiúk hívták híres színésznő után., úgy nézett ki, nüntha az ^ész éjszakát át-lumpolta volna. S@nmivel aem volt különb állapotban, mint Alec. *Eze^<mdolkozattó* Ezek szerint a tanároknak is vannak pedbe^ napjaik! Tdiát akkor nincs menekvés? Hiába fejezi be. as ^ber az iskolát, hiába válik felnőtté - nan vált(»ik semmi? L^rets^es, hogy ebben a pillanatban Miss Wekh is legszívesebben egy lakatlan szigeten

lenne? Alec együtténtően tidüntett rá, de a tanárnó erről nem vett tudomást Sót, úgy tűnt, nem is látja őt, miközben k<^)esétált az osztályban, és kopott borítójú könyvrftet osztott szét & fiúk Időzött.

- Olvassátok el a negyvenegyedik oldalon **kezdődő** olvasmányt, aztán írjátok le saját szavaitokkal a történetet.

- Tanárnó, kérem! - kiáltott valaki a hátsó padból,

- Igen, tudóm. A tiédben nincs negyvenegyedik oldal. Nos, akkor a következőt olvasd. Nem hinném, hogy az sokban befolyásolná a fogalmazásodat

26

Majd ráförmedt az osztályra, szavait mintha géppuskából lötte volna ki:

- És mindenki, akinek a könyvében nincs negyvenegyed vagy nyolcVanötös vagy kétezeregyed oldal, ugyanezt teheti. És h|^rom napig egy nyikkanást sem akarok hallani!

Halk kuncogás futott végig az osztályon, aztán nekiláttak a munkának. Elkezdődött hát a nap, és Alec pillanatnyilag elégedett volt. Belekukkantott a negyvenegyedik oldalon levő történetbe, de nem olvasta el. A következő *Az utolsó mohikán* egyik fejezete volt. Annyira tetszett neki, hogy egészen belefeledkez'ett az olvasásba. Amikor kicsengettek, 6 már a százhuszadik oldalnál tartott, teljesen beleélve magát a történetbe.

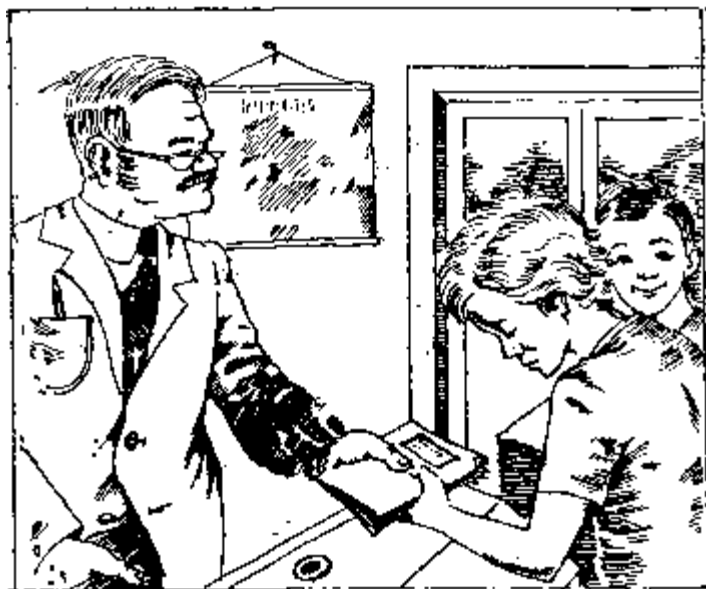
A többiek már a szünethez készülődtek, sorra beadták könjrvüket, Alec egyetlen betűt sem írt le. A könyvei között matatott, igyekezett összeszedni magát, és visszatérni a valóságba. A fiúk ezalatt nyüzsögve kitódultak az osztályból, Miss Welch pedig megállt Alec mellett.

- Tulajdonképpen **le** kellene íratnom veled az összes olvasmány tartalmát, amit most végigolvastál, de mivel túl lágyszívű vagyok, csak a negyvenegyedik oldalon levőt kell megcsinálnod. írd meg odahaza, és holnap add **be**. És most már szedd össze magad, mert még rám fogják, hogy kivételezek veled.

Alec kismordált. A délelőtt hátralevő része csigalassúsággal telt el. Elérkezett a nagyszünet. Alec kinézett az ablakon, azzal **a** halvány reménnyel, hogy esni fog. De semmi remény. Odakint ragyogott a nap, és az udvar is **a** megszokott gyerekzsivajtól volt hangos. Alec a könyvtárhoz lopódzott, és megkérdezte a könyvtárost, nem akar-e leltárt csinálni, de ajánlkozását udvariasan elutasították. Lassan, óvatosan, mint aki ellenségtől tart, Alec kilépett a kapun.

De szerencséje nem hagyta cserben. Az iskolakerítés

26

mellett a harmadikos fiúk heves „kicsi a rakás”-harcot vívtak, és Ginger Wallace társaival együtt igencsak belemerült a játékba. Alec jámiúva lépett közelebb, és figyelte, amint izmos ellensége hatalmas ugrással, teljes súlyával nekiront az ellenfélnek. A szemben álló csapat abban a pillanatban kimúlt, fájdalmas üvöltéssel halomra potyogtiük, miközben Ginger az egyik ellenség hátán lovagolva visongott, mint egy eszét vesztett cowboy. Néhány perc múlva ismét felsorakoztak a következő játszamához, és újra kezdődött a futás, ugrás, birkózás. Alec gyorsan elsomfordált, keresett egy sarkot a felügyelő tanártól tisztos távolban, és egy másik csoport fiúhoz csatlakozott, akiket látásból ismert, és akik civilizáltabb játékot űztek.

Éles sipszó hallatszott, a fiúk felsorakoztak, és Alec megkönnyebbülten sóhajtott fel: vége az uszonnaszünet
27

nek, és Ginger Wallace megfélekedezett róla. Ezt szerencsésen megúsztal! Talán ezentúl végleg mellé áll a szerencse, hogy a konzervdoboz birtokában van? Ha így van, akkor miért felejtette el „kincsét”? Mindegy, eddig minden rendben,, gondolta, miközben beállt a sorba. A folyosón lökdösődve egy csapat lány haladt el mellette. Egyikük felkiáltott:

- Nézzétek! A brutális Bowden! Minden lány reszket tffle!

Alec felpillantott. Ginger Wallace nővéreinek vigyorgó képével találta szetoben magát, aki társnőivel együtt, hangos nevetéssel nyomult tovább. Alec a füle tövéig tivörösödött, és úgy tett, mintha elmerülten tanulmányozná a falat, de rögtön felvidult: t&*ténelemóra követ-icezik.

TÖRTÉNELEM!

Ez az! Ám szerencséje mint^ faképnél hagyta volna. Ez rögtön nyilvánvalóvá vált előtte, amint meglátta, hogy Mr. Bakewell helyett Faarcú Harris lép az osztályba. Azt beszélük, hogy édesanyja annak idején hintőpor helyett krétaport szórt a pelenkájára; amitől aztán száraz, savanyú ember lett belőle. Valami oknál fogva ezen ^ napon mosolygott, bár Alec szemében ez inkább olyan volt, mint egy jól táplált óriáskigyó vigyorgása.

- Nos, igen, a történelemdolgozatok - csikorogta Mr. Harris. - Egész éven át azon voltam, hogy valamennyire megismertessem veletek hazánk, e zöldellő szép ország történelmét. És az év vége felé ti nagylelkűen papírra vetitek mindazt, amit megértettetek belőle. Munkám egyik legizgalmasabb része: - rövid szünetet tartott, ezzel is fokozni kívánta a hatást - látni a különbséget aközött, amit én próbáltam nektek átadni, és amit ti abból megjegyeztetek.

Ideges nevetés az osztályban.

28

- Néha-néha találkozom egy-egy olyan dolgozattal, amelynek szárnyaló fantáziája némi tehetségre utal. Egy ilyen most is itt van a kezemben, méghozzá, ki hüiné, épp Mr. Bowdené.

Az osztály hirtelen ráébredt, hogy fejük felől elmúlt a vihar, és vidáman figyelték a fejleményeket.

- Ámbár Bowden itt-ott gyengébb pillanataiban egyikét olyan apró mozzanatot is írásába foglalt, amelyek esetleg az én magyarázataimra vezethetők vissza, de általában elmondhatjuk, hogy nagyjában-egészében nem ez jellemző az írásra. Írása nagyobbik részében Bowdei önálló és szárnyaló fantáziájú! Nos, talán tudjátok (vagy talán nem), hogy a harmadik kereszties háború egyik fontos eseménye a keresztiesek Akkra ellen indított ostroma volt, amely várost 1187-ben elfoglalták a szara-rénok. ^ Faarcú felemelte Alec füzetét, és óvatosan kinyitotta.

- Kissé fura illata van ennek a dokimientximnak. Az írója talán elásta, hogy történelemszaga legyen?

Faarcú nagyot alakított. Alec ^jyre lejjebb csúszott a székén, de legbolderabbsn a föld alá süllyedt volna. Faarcú megköszörülte a torkát, és olvasni kezdett:

- „Amikor a barbárok gályái keresztültörtek hajóinkon, urunk, Salah ad-Din Jusztrf, a hitettének ostora, tanácskozássra magához hívatta az em^%ket. Unokaöccse, Taki, a vakmesrő

harcos, kijelentette, hogy az igazhitű seregeknek rá keU rontaniuk az ostromlókra, és besöpörni őket a t^igerbe. Bátyja azonban, az okos és ravasz Al-Adil óvatosságra ütett Csup^ várni kell, mondotta, amíg a gyaur banditák,,amilyen zsványok, egyinás torkának esnek."

Faarcú abbahagyta a felolvasást, és az osztály felé fordult. Néháttý fiúból kibuggyant a nevetés, a többiek azonban vártak, míg kiderül, meiről is fúj a szél.

- Mr. Bowden - kérdezte Faarcú -, ki volt a vezére

29

ezeknek a gyaur banditáknak, akik a hadizsákmány fölött egymás torkának estek?

Alec gondolkozás nélkül rávágta:

- Richárd király.

- Nem ugyanaz, akit mi Oroszlánszívűnek hívunk? - kérdezte

Faarcú. - Aha, egy teljesen új változata a

történelemnek!*Lenyűgöző. - Az asztal fölött előrehajolt. - És szabadna tudnom, milyen forrásból merítetted ezt a történetet? Alec gyomra görcsbe rándult. Azt mégsem mondhatja, hogy egy söröskonzervben élő dzsinn mesélte neki!

- Én . . . én nem emlékszem, tanár úr.

- Pedig nagyon érdekelne, pusztá kíváncsiságból. És most, hogy megkezdted pályafutásodat a történelem újrairásában, mi lesz a következő lépés? Guy Fáwkes sajnálkozva előadja, hogy nem sikerült felrobbantania a Parlamentet? Napóleon elmeséli, hogyan győzte le Wel-lingtont Waterloonál? Az ész megáll, Bowden, meg bizony!

Végül is Faarcú úgy döntött, hogy csontig rágta már a húst, és csendre intette az osztályt. A táblához ment, és írni kezdett.

Az óra hátralevő része másolással telt el. Alec igyekezett az írásra koncentrálni, de magában dült-fült, füstölgött, mint egy kitörés előtt álló vulkán.

Dühe a tanítás végére sem csillapult, könyveit behányta a táskájába, és kétszeres hangsebességgel viharzott ki a kapun.

Feje annyira gőzös volt, hogy teljesen megfeledkezett korábbi tervéről: aznap a hosszabb, de biztonságos Állomás utcán megy haza.

Mielőtt felfogta volna, mit is tesz, nekivágott a Bogáncs útnak.

Már majdnem a végén volt, a vasúti híd közelében, amikor kiáltást hallott:

- Bowden! Most elkaplak! Megígértem!

29

„CSINÁLD MAGAD" - BAGDADI MÓDRA

Ginger és társai loholva közeledtek a Bogáncs úton. Alec egy percet sem vesztegetett azzal, hogy felmérje a helyzetet. Szinte a

levegőben úszva vette célba a vasúti hidat, és kétségbeesetten jobbról a tizennegyedik palánkot kereste.

- Ott van, a hid alatt! - üvöltött Ginger. - Hagyjátok, majd én! Alec nyakába akasztotta a táskáját, és elkeseredetten nyomta befelé a laza deszkalapot, miközben, aznap vagy hatszáznegyvenhatodszor, dühösen szidta magát, amiért otthon felejtette a varázsdobozát. Keresztülpréselte magát a nyíláson, akár egy menekülő giliszta, és hasra vágta magát a Tankot körülölelő magas gazban. A túloldalról hangos kiáltozás hallatszott, és a titkos bejárat deszkája vészesen domborodott, ahogy Ginger és társai nekiveselkedtek.

Alec azonban visszanyerte lélekjelenlétét. Valójában nem hitte, hogy a nagydarab Wallace keresztülfér a nyíláson, de esetleg egyik soványabb barátja átbújhat rajta. Vagy az is lehet, hogy közös erővel néhány centiméterrel beljebb tudják nyomni a deszkát?

- Gyerünk, Bowden! Tudjuk, hogy ott vagy a kerítés mögött. Add meg magad, le vagy győzve! Figyelmeztettünk! - kiabálta Ginger. Alec visszafogta a lélegzetét, és nem felelt. A gyom között meglátott egy jókora téglafaldarabot, az egyik leomlott fa l maradványát. Gyors mozdulattal fel akarta

30

emelni. Alig mozdult valamit. A következő próbálkozás azonban sikerrel járt. A nagy sietségben a tégladarab rácsúszott a lábára, és fájdalmában a nyelvébe harapott, nehogy felördítsen.

- Add meg magad, és gyere Jti, Bowden! - Ginger hangja majdhogynem nyugodt volt.

' „Aha - gondolta Alec -, nem tudnak bejönni!” Aztán egy nagy reccsenést hallott, amint valamelyik odaát harminckilences bakancsával esett neki a deszkának. Alec nagy lélegzetet vett, és újból nekiveselkedett a faldarabnak. Vajon. Abu Salem ezt hogyan csinálná? Egyszerűen átvarázsolná a kerítés tövébe. Alec is nekikezdett: fohászzkodott és erőlködött, és újra fohászzkodott, és újra erőlködött, és mielőtt annyit mondhatott volna, hogy szupergravitációs erőtér, a faldarab nagy puffanással nekilódult a domborodó kerítéslapnak. Egy kiadós káromkodás, valaki túl későn húzta vissza az ujját. Az út el volt zárva.

- Hagyd el, Ginger, menjünk. Holnap is elkaphatjuk a suliban. Alec felvette iskolatáskáját, és elindult a csatorna felé. Néhány perces keresgélés után talált egy másik deszkalapot, hogy a tegnapi baleset után kijavítsa a hid-'ját; átkelt a csatornán, és irány haza! Már a lejtőn baktatott fölfelé, amikor meghallotta apa vonatját a hídon.

Anya még nem jött vissza a vásárlásból, a konyhaasztalon egy cédula várta Alecet: tegye fel a tea vizet, és nézzen be a kamrába. Az egyik polcon frissen sült melaszoslepény várta! Levágott belőle egy jókora darabot, és éppen bele akart harapni, amikor anya és apa megérkeztek.

Anya feltűnően hallgatag volt, és Alec rögtön tudta, hogy valami nincs rendjén. Szája keskenyre összezárva, és ezúttal elmaradtak a fia megjelenését kommentáló szokásos jószándékú megjegyzések. Apa is szó nélkül

31

töltötte a teáskannába a forró vizet - bár ő sohasem beszélt sokat.

Amikor anya megszólalt, Alecnek rögtön eszébe jutott minden.

- Alec, kisfiam, nagyon sajnálom, de egy vagy két hét múlva fel kell költöznöd a padlásszobába. A holmidat majd a szobába tesszük.

Alec grimaszt vágott, s bár tudta, hogy hasztalan, megpróbált tiltakozni:

- De miért, anya?

- Tom, Elaine és a kicsi egy időre visszaköltöznek hozzánk, felmondták nekik a lakásukat. '

- Rendben, de miért- mindig én? Miért nem mehet Kim a padlásszobába?

- JAJ, AL?CI - Anya mindig nagybetűkkel beszélt, ha meg volt sértve. - Kim idősebb nálad, és ő dolgozik, maga keresi a kenyerét. _.

- Én arra igazán nem tehetem, hogy nem dolgozom.

- Persze, tudom, de legalább a szüleid pénzét kímélhetnéd egy kicsit. Egy éven belül már a második pár tornacipődet teszed tönkre.

Puff neki! Tehát anya kiszúrta a szerencsétlenül járt cipőt.

- Majd én veszek egy másikat.,

- És ugyan miből, ha szabad kérdeznem?

- Arra gondoltam, hogy kölcsönkérek Kimtől ötven pennyt. '

- Sok szerencsét! -

A hátsó ajtó nagyot döngött, amint Kim belépett; sálját leráncigálta a fejről, klumpáját az egyik sarokba rúgta. ı

- Feltétlenül muszáj ilyen zajjal közlekedned? - kérdezte anya.

A családi vihar ott lógott a levegőben. Apa kitöltött

31

magának egy csésze teát, és hangtalanul elvonult a nappaliba.

Alec kisurrant a folyosóra. Hirtelen eszébe jutott a

konzervdoboz; felrohant a lépcsőn, hármasával véve a * fokokat.

Csak a múlt hét óta tudja ezt csinálni, és ettől szinte óriásnak

érezte magát. A szobájába érve **az** ágáához ugrott, visszahajtott a párnáját, és ...

ELTÚNT!

Végigkutatta az egész szobát, úgy nyüzsgött, akár egy dolgozóhangya. Szekrény - nincs; íróasztal - nincs; láda - nincs. Seholl!

KONZERVDOBOZ - VOLT, NINCS!

Az ajtóhoz rohant, felrántotta. Egy pillanatra megtorpant, aztán mint akinek semmi gondja, lesétált a lépcsőn. A konyhában csend honolt. Anya, apa és Kim **az** asztalnál ettek, mintha mi sem történt volna.

- Gyere, Alec, itt a teád - mondta anya. - Tessék, füstölt hering, tudom, hogy szereted. A lepényből is ehetsz utána még egy darabot.

- Anya?

- Igen?

- Hol van a konzervdobozom?

- Micsodád, kisfiam?

- A söröskonzervem.

- *Arra a hűdős valamire gondolsz, amit a párnád mögé dugtál?* Kim visított a nevetéstől.

- Elvan a gyerek, ha játszik! Hamarosan visszakéri majd a cucliját is!

- Senki sem kérte a véleményedet! - hangzott Alec megsemmisítő válasza.

- Tudom, nem is szokta senki - fújtatott Kim -, de nagyvonalú vagyok, és mindig megadom.

Alec ügyet sem vetett nővérére, anyjához fordult:

32

- Anya, komolyan, hol van a doboz?

- Komolyan, kisfiam, megfogtam, és oda tettem ahová való: a szemétkébe.

- *Csak nem?! -* tört ki Alec köpködve, mivel szája tele volt füstölt heringgel. Székét hátrarúgva felugrott.

- Leülsz, és befejezed az uzsonnát!

- De ...

- Még a teámat sem ihátom meg nyugodtan? - szófiat meg apa.

^

Alec leült.

- Ma már járt itt a szemetes?

- Most kellene jönnie, de úgy tudom, sztrájkolnak a telepen.

Mostanság elég zűrzavar van arrafelé.

Kim a foga között dűnnyc^e:

- Ha szemetes lennék, örökké sztrájkolnék.

- Ha szemetes lennél, rögtön kezdhethnéd a saját szobáddal -
dörrent rá anya.

- Kimehetek? - kérdezte Alec, miközben az utolsó adag heringet
tömte a szájába.

Jóformán be sem várta anyja válaszát, kisomfordált a
konyhaajtón, ki a hátsó udvarra. A lakókocsibah nem hallott
semmiféle mozgást, nagyapa valószínűleg lent van a klubban, és
halálra nevette mindenkit, ~amint George Formbyt utánozza,
szónoklatába olyan szavakat is keverve, amelyeket George
Formby sohasem használ.

A színültig megtöltött szemete^uka az udvar egyik sarkában
állt, mellette egy halom konzervdoboz és üveg púposodott, ócska
szőnyeggel letakarva. Alec odaugrott, félredobta a szőnyeget.
Bab, majonéz, gyümölcssaláta. Megvan! Alec kiemelte az
ismerős, fénylő konzervdobozt, belenézett, és egy pillanatra
visszahőkölt, mert egy óriási fülbemászóval találta szembe
magát. Kirázta a betolakodót, ameljmek nem nagyon akaródzott
elhagynia az új luxuslakást, és berohant a házba.

33

- Csak nem akarod fölvenni a szobádba azt a koszos vackot? -
kérdezte anya.

-'Jaj, anya!

- Legalább mosd le alaposan. Hiszen a szemétből szedted elő!

- Nem szabad lemosnom.

- Hogy képzeled, kisfiam?! - Anya elvette tőle a dobozt, és
odavitte a mosogatóhoz. Jó adag mosogatószert öntött bele,
majd forró vizet eresztett bele, és akkurátusan fölrázta. Kétszer
cserélte benne a vizet, forró-hideg, forró-hideg, majd egy
konyharuhával alaposan megtörölte - csak eme gondos
tisztogatás után adta vissza Alecnek, aki a rémülettől
megdermedve végre f elvihette dobozát a szobájába. Lerogyott az
ágyára.

- Szálem alejkum, ó, Abu Salem! - nyögte ki keservesen.'

- Alejkum szálem, ó, Alec!

Alec megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Akkor hát jól vagy?

A dzsinn jóízűen nevetett.

- A nagy hírű Seherezádé tejben fürdött, hogy megőrizze
szépségét, de az biztos nem volt olyan frissítő, mint amit én
kaptam. Honnét jött az az óriási habtenger?

- Ó, az mosogatószer volt! De tényleg jól vagy, Abu?

- Hhamdulilaah, hála Allahnak! Amint látod, minden oké. Mit
kivánsz?

- Abu, most tényleg nagy szükségem van rád. - Aztán elmesélte
az egész peches napot, kezdve attól, hogy r^gel elment az

iskolába, a konzervdoboz nélkül, egészen addig, hogy „kincsét” megmentette a szemétből. Abu meglehetősen viccesnek találta az egészet - Alec határozott bosszúságára -, mígnem a történelemdolgozat „szereplése” következett, Faarcú Harris gúnyolódása Alec keresztsháború-történetén.

34

- A próféta szakállára! Elvégre a hatalmas és bölcs **Ibn Khaldun** ismerte az igazságot^^ hogy merészel akkor **ez** a nyomorult féreg mást mondani?! Csak szólj, és a **feje** örökre elbúcsúzik a nyakától. Sőt, jobbat mondok: rászabadít **jukxB** Nagy Viszketegséget, hogy addig ne **tudjon** leülni, amíg el nem ismeri az igazságot

Alecnek borzasztóan tetszett a gondolat, hogy Faarcú Harrisre szabadítják a Nagy Viszketegséget, de nagyvonalúan így szólt:

- Azt hiszem, hagyom Faarcú Harrist, hadd élje le békében azt a' nyavalyás életét Most sokkal fontosabb dologban lenne szükségem az az<mnali varázstudomá-. nyodra.

- Rajta, halljamaparancsszót!

- Csak lassan, Abu. Kérésem teljesítéséhez meg kell várnunk, amíg besötétedüt. Addig is-mit szólnál valami ennivalóhoz? No nem lakomára gondolok, csak néhány harapásra, amíg megírom az angol le<^émet

- Lecke?

Alec a tőle telhető legegyszerűbb módon próbálta elmagyarázni:
v"

- A saját szavaimmal kell' letmom azt az olvasmányt, amit az angolórán ma olvastunk. ^

- Ő, egy vidám mesét?

- Nem egészen. Egy mai történetről van szó: egy lányról, aki gyereket vár, és önállóan akar élni.

- **Aiii**, micsoda szerencsétlenség! Nem, Alec, én ennél vidámabb mesét is tudok!

- Éspedig? .

- Hogyan járt túl a szépséges Siráz a gazdag öregember eszén, aki megkérte a kezét.

Alec halkán kuncogott.

- Kezdd el, Abu. De ne hadarj, hogy le tudjam írni. Hosszú történet volt, és a . keleti siskebab falatozása

közben majdnem az egész este ráment, mire Alec elké

34

szülje vele. Mikorra Alec eltüntette az árulkodó morzsákat, és kiszellőztette az ételszagot, bizony sötét este lett.

Anya kopogása a lenti szoba mennyezetén jelezte, hogy'ideje lefeküdni.

- Nos, Abu, ha felkészültél - szólt Alec, amikor a ház elcsendesedett, és eloltották az összes lámpát.

- Kivánságod számomra parancs.

Alec elmondta Tom, Elaine és a bébi szomorú sorsát, beszélt a padlószobáról és saját bánatos jövőjéről. Abu hümmögött egy sört.

- Ha azt akarod, hogy bátyádnak és családjának egy új palotát építsek, attól félek, ez eltart egy ideig.

- Ne butáskodj, Abu. Csupán azt akarom, hogy bővítsd ki a házunkat.

- Kibővíteni?

- Jajj Abu, hát Harun al Rasid népe nem ismerte a "Csináld magad" mozgalmat?

- Ugyan, ki csinálta volna maga, amikor ott voltak a rabszolgák?

- Aha, értelek, Abu.

Így aztán Alec ábrák segítségével próbálta elmagyarázni, mit is akar tulajdonképpen, közben állandóan kihajolt az ablakon, és a hátsó udvar felé mutogatott. Végül Abu így szólt:

- Rendben van, meglesz. Most azonban egy kis időre el kell mennem. Maassalám.

- - Maassalám.

Néhány percig néma csönd borult a szobára. Az ab-lakból Alec jól látta a vasúti híd feketébe burkolt ismerős, domború ívét. Aztán szobája fala hirtelen mozogni kezdett, majd furcsa, zöld fényben izzott, aztán fokozatosan eltűnt, és nem maradt más, mint a nagy sötét semmi.

- Hé, Abu, mi a csudát csinálasz?!

- Egy pillanat, Alec... - válaszolt lihegve a dzsinn.

35

A sötét semmiből először a falak kerültek elő, majd a padló, szétterülve a fekete éjszakában. Újra az a furcsa izzás, amely **Eisonban** fokozatosan beleolvadt a lámpa **fényébe**. A szeme előtt táglalt ki a szoba! Kilométer hosszúnak tűnt, faltól falig gyönyörű, sötétkék szőnyeggel borítva; egyik oldalon kanapék, székek és egy se-lyembaldachinos puha ágy, a szoba végében égre **nyíló** hatalmas ablak. Abu kitétt magáért: nem vitás, ez egy valódi maga csinálta palotabővítés volt!

Alec leugrott az ágyról, és mezítláb berohant az új szobába. Talpa belesüppedt a puha szőnyegbe; hasra **vágta** magát, ide-oda gurult a földön, majd fölpattant az **ágyra**, és vad ugrálásba kezdett, mintha csak ugró-asztalon gyakorolna. Nem tudta eldönteni, mit is próbáljon ki ezután, minden olyan csodálatosnak tűnt. **Végül** az óriási ablakhoz futott, és kinézett: vajon meddig **terjed** a szoba?

Hirtelen furcsa zajokat hallott.

Valaki segítségért kiáltott.

Lenézett az udvarra, és rémülten felsikoltott.

- Abu, gyere vissza! Szálem alejkum... amilyen gyorsan csak tudsz!

- Segítség! Segítség! Segítség...!

Bár odalent koromsötét volt, Alec így is sejtette, hogy mi történt. Abu hatalmas „Csináld magad” terjeszkedése teljesen elfoglalta a hátsó udvart, és a lakókocsinak már nem maradt hely.

Felborult, egyik kereke' örülten forgott a levegőben. Az ablakból nagyapa fehér feje bukkant elő, haját összevissza borzolta az éjszakai szél, és segítségért kiáltozott.

- Abuuuu! - ordított Alec.

- Mit kívánsz, ó, Alec? - szólt a dzsinn, levegő után kapkodvk.

- Gyorsan! Nagy szerencsétlenséget okoztunk. Csináld vissza az egészet, és állítsd talpra a lakókocsit!

36

- De hiszen ez a palota roppant erőfeszítésembe került!

- Nem bánom, erőlködj még egy kicsit, és tüntesd el! Nagyapa még megbolondul odalent.

- Kivánságod parancs - mondta Abu, de érződött rajta, hogy igencsak bosszankodik. Erős süvítés, recsegés, remegés - és a csodás szoba, bútoraival, fényeivel, óriási ablakával együtt eltűnt, de olyan hirtelen, hogy Alec úgy érezte, a semmiben lebeg. Majd egy nagy hup-panással földet ért, majdhogynem kiesett a bőréből. Dühösen körülnézett. Ott állt a visszaállított lakókocsi mellett - pizsamában. Kinyílt az ajtó, és nagyapa hálóingben, kezében égő gyertyával ott toporgott a lépcsőn.

- Hé, Alec! Mit csinálsz itt, fiú? Halálra fázol! Gyérébe!

Nagyapa kinyújtotta a karját, és behúzta Alecet a kocsiba. Egy ideig az ágya mellett álló kis lámpával bibelődött, míg sikerült meggyújtania.

- Hé, fiú! Úgy látszik, mindketten rosszat álmodtunk. Te itt sétálsz jüzsamában, én meg azt álmodtam, hogy felborult a kocsim, és segítségért kiáltozom.

—[^]Tényleg segítségért kiabáltál, nagyapa. Én is ezért... - Alec elharapta a mondat végét. Hogyan tudná akár még a nagyapjának is elmagyarázni, mi is történt valójában?

- Csodálom, hogy nem ébresztettük fel az egész utcát. - Nagyapa "kikémlelt az ablakon. - Rendben, apád és anyád nem hallott semmit. Persze nem is hallhatták, hiszen az elülső hálószobában alszanak - és beletúrt Alec hajába. - Nos, sohase gondoltam, hogy alvajáró vagy, Alec. - Elhallgatott, majd hozzátette: - Azt hiszem, legjobb lesz, ha itt maradsz. Ha most

visszamész, biztosan meghallják, és akkor se vége, se hossza a magyarázkodásnak. Ide süss, fiú, mássz fel az ágyamra.

37

nekem jó lesz ez az öreg karosszék. Nyugi, nagyon kényelmes ez. Na, pattanj feli

Alec felmászott, és elnyúlt az ágyon. Az ágyneniű még meleg volt, és Alec hamar elálmosodott. Nagyapa becsavarta magát egy pokrócba, eloltotta az éjjeli lámpát, és beült a székbe. Alec szeme lassan hozzá szokott a sötétséghez, egészen jól kivette az öregember arcát.

- Nagyapa?

- Mi baj?

- Mesélj valamit.

Az öregember, hümmögött ^y sort, kicsit fészkelődött a székben, ^tán megköscrörülte a torkát:

Szegényházi karáamy, hullott a nyári porhó, mezitiáb ült a/űben **nagy papuccsal a gólyhó.**

Nagyapa hangja e^rre halkabb lett.

Fekete ^M a kék ég, lépp&jtSmékektissdnt, szép
decemberi nap volt **jöt>ő év júniusban.**

Alec elaludt.

59

„FORRÓ NAP" A BUGLETOWNI ISKOLÁBAN

Alec másnap elkésett az iskolából. Mire ugyanis elmagyarázta édesanyjának, hogyan is került éjszakára a lakókocsiba, kilenc óra lett. Lekéste a névsorolvasást és a sorakozót, de a folyosón még elkapta Miss Welchet, és átadta házi feladatát, sőt még osztályfőnökétől, Mr. Fos-tertől is bocsánatot kért a késésért.

- Rendben van, Alec, de szedd össze magad, fiacskám. Az utóbbi napokban kissé furcsán viselkedsz. Már kezdenek beszélni rólad. Az angol- meg a történelemtanárod azt rebesgeti, hogy bolondos fickó lesz belőled, ha felnősz.

Nevetséges. Mr. Foster, aki a hittant tanította, olyan öreg volt, mint az országút, és híres a szórakozottságáról. A rossz nyelvek azt mesélik, hogy emlékeztetőül pamutszálat köt az egyik ujjára: el ne felejtessen bejönni az iskolába, és egy másik szálat a másik ujjára, hogy emlékeztesse, mire való az első! Mindazonáltal barátságosan megcsóválta a fejét, és vidám hangulatban küldte Alecet a számtanórára.

Alecnek minden oka megvolt, hogy jókedvű legyen. Először is a késés következtében megüsztá Gingert és bandáját; másodsor: öltözködés közben nem felejtette el a konzervdobozt, ott lapult a kabátja zsebében. Eddig oké, Bowden! Siker-kudarc = 0:1 - de van még remény, hogy félidőre kiegyenlítsen.

Ebédészünet előtt az utolsó óra angol volt, és eljött a kedvező alkalom! Miss Welch körbesétált az osztályban,
38

és kiosztotta a dolgozatfüzeteket. Amikor Alechez ért, megállt mellette.

- Nos, Alec, nagyon tetszett a történeted. Igaz, hogy nem sok köze van *Az L alakú szobához*, viszont szórakoztatóbb.

Alec dagadozni kezdett a büszkeségtől.

- Különösen az **a** rész tetszett, amikor a szépséges Siráz hagyja, hogy az öregember hálóingben ücsörögjön a pálmafa tetején. De mondd csak: magad találtad ki ezt a mesét?

Alec ez egyszer készen állt **a** válasszal:

- Ó, nem, tanárnő! *Az ezeregyéjszaka* meséiből vettem az ötletet.

- Érdekes, ma reggel én is átfutottam a könyvet, de nem találtam egyetlen hasonló történetet sem. Hát persze, a szellem szabad szárnyalása! - Azzal Miss Welch továbbment.

Szellem! Nem is tudja, mennyire igaza van, gondolta Alec, miközben fejben megcsinálta az új eredménytáblát: sikerkudarc = 1:1. Ebben **a** pillanatban ki-csöngettek.

Uzsonnaszünet. Alec elrakta a könyveit, és fittyet hányva a világra, kivágtatott az iskolaudvarra.

Pontosan Ginger Wallace és három Bc^áncs üti társa karjába (no, nem egészen, de majdnem). Alec rémülten forgatta jobbra-balra a fejét - nincs menekvés! A felügyelő tanár, mint általában, látó-hallótávolságon kívül volt, és egyetlen osztálytársa sem tartózkodott a közelben, aki melléállhatott volna. _

- Nos, Bowden, imádkozz! - Ginger nagy westem-rajongóvolt.

- Fogalmam sincs, ipiről beszélsz, Ginger - mondta Alec olyan halkán és barátságosan, amennyire csak kitelt tőle.

- Neked Mr. Wallace vagyok. Nem vagy méltó a tisztességre, hogy tegeznél. Tegnap este a Bogáncs úton vol

38

tál, miután megtiltottam, hogy oda valaha is betedd **a** lábad.

Igen? Ha nem büjssz át a kerítésen, ott kaptunk volna ,el. Nem szeretünk felfordulást csinálni a suliban, de nincs más megoldás.

Egy pillanatig Alec arra gondolt, lekenyerezi Gingert: megosztja vele **a** Tank titkát - de aztán mégis meggondolta magát. Ezt **a** titkot megőrzi magának, bármi is... huh! Alec meglátta Ginger hatalmas, barna öklét!

- Hé, nő van itt?!

Alec körülnézett. Sam Taylor és két társa álltak mögötte. Alec nem szívelte Taylort. Nagydarab, durva fickó volt, ráadásul még

ragyás is, de abban a pillanatban meg tudta volna csókolni!
Szinte!

Ginger felhorkant. | - Mit teresei itt, Taylor?! Azt akarod, hogy lepofozzak néhány rs^át a képedről?

Ginger hívei kissé bizonytalanul felröhögtek.

- Nagyon vicces, Muhammad Ali. Nagy szád van, akárcsak nekL

- Mit akarsz. Ragyás? - Ginger nem vette a lapot. Taylor fontoskodva válaszolt:

- Nemde azt hiszed, Wallace, hogy most jól elvered egyik társimkat? Nos, ez nem fog menni.

- Hogy érted, hogy „egyk társunkat”? Keszeg a 3/F-be jár, nem pedig a 3/D-be.

- Tudod te jól, Wallace, hogy értem. Szó szerint: egyk társimkat.

Taylor megemelte a hangját, és Alec rögtön látta, hogy miért.

Ragyás néhány osztálytársa közeledett feléjük; semlegesén, mégis érdeklődve állták körbe őket. Ginger és társai hirtelen

meglehetősen kisfiúkká váltak. Az egész iskolába összesen mintegy húsz-harminc fekete fiú járt. Alec most már megértette, miért éppen Ginger lett a Bogács út főnöke.

39

- Oké, Wallace. És most mi lesz? Bocsánatot kérsz Keszegtől?

Ginger arca megkeményedett.

- Kaphatsz egyet! - És mindkét öklét felemelve, előrelépett.

- Hé, várjatok csak! - szólalt meg Taylor egyk társa. - Ha Cartwright most elkap bennünket, megnézhetjük magunkat.

Intézzük el a dolgot délután, sulis után, odakint.

- Még ttüt nem! Hc^y nyakunkra liozzátok a zsarukat, mi? Nem, intézzük el most

- Van egy ötletem - mondta Taylor egy másik haverja. -

Játsszunk egy menet „kicsi a Kikás”-t a kerítésnél. Ha mi nyerünk,, akkor Wallace bocsánatot kér Keszegtől. Ha c^ győznek, elfelejtjük az egészet.

Ragyás és Gii^o: bizonytalankodtak, de á többiek hangosan kiáltoztak:

- Igen, igei^ játsszunk!

- Oké - mondta Taylor kelletlenül. - Hányan játszunk? Neked kicsit nehéz le^ összehozni a csapatot, mi?

Ginger össze^oritptta a fogát.

- A magad dóiéval t&:Mj! Mindkét oldalon hatan leszünk, de van egy kikötésem: Bowdai a ti csapatotokban lesz.

- Keszeg? Mmj a búsba!

- Mit gatyáztok annyit? - türelmetlenkedtek Taylor társai. -

Ügyis megverjük őket. Kezdjük,, mielőtt még jön valaki, aztán fuccs az egésznek.

Ekkorra már egy egész kis tömeg gyűlt körük, tisztas távolban még néhány felsős fiú is ott ténfergett fel s alá. Taylor magasba lendítette a karját, és elvezette csapatát a kerítéshez, Ginger pedig a kiválasztott öt fiúval követte. Pénz repült a levegőbe, és Taylor vesztett.

40

- Oké, nyavalyás - rőffent Gingerre. - A te csőcseléked kezd. Ginger csapata felsorakozott; az egyes számú játékos jó erősen megmarkolta a vaskerítést, és lehajolt. A **kettes** számú belekapaszkodott az egyes csipőjébe, és szintén lehajolt, aztán sorra ugyanezt tették a többiek is, mígnem létrejött a kígyóvonal. Alec megfigyelte, hogy Ginger középen helyezkedett el, itt várható a legnagyobb „terhelés”. Alec őszintén csodálta ezért.

- Rajta! - kiáltotta Ragyás Sam, és megkezdődött a játék. Ginger jól sejtette, a legtöbb súly rá esett. Alec, aki utolsónak ugrott, a sor vége felé kötött ki. Csapatársai, nem messze tőle, egy kupacban kapaszkodtak ösz-sze.

Ginger csapata megkezdte a számolást: egy, kettő, három... A szurkolók kiabálása a számok növekedésével arányosan erősödött. Ginger csapata még a tíznél is erősen tartotta magát. Sam csapata dühöngve bontotta le a „rakást”.

- Rendben - mondta Sam. - Ha mi most tovább tartunk meg benneteket, még két menetet játszunk, oké?

- Amennyit akarsz - válaszolt Ginger hetykén, és elvezette csapatát.

- Oké, felállni - rendelkezett Sam. - Charlie, te fogod a rácsot. Keszeg, te menj másodiknak. Odáig úgysem tudnak ugrani. Semmi mást nem kell tenned, csak fogd erősen Charlie-t. Lehajolni. Hé, hova a csudába mentek? - kiabálta Gingerék után, akik az udvar túlsó oldalára vonultak.

- Sehová. Csak helyre van szükségünk a nekifutáshoz, Alec kétrét görnyedt, megmarkolta Charlie csipőjét, és két lába között figyelte az ellenséget. Gingerék jó messzire álltak, majdnem a falnál, amely az udvart **ket**

40

téosztotta: egyik oldal a fiúké, a másik a lányoké. A fal tetején kíváncsi fejek bukkantak elő, a lányok is érdeklődve figyelték a Játékot. Ginger nővére is köztük volt, Alec jól látta csinos arcát, de ezúttal nem mosolygott. Az udvaron nagy tömeg vette körül őket. Alec egyetlen tanárt sem látott, pedig most igazán elkélne a felügyelet.

- Oké! Rajta! - kiáltotta Ginger.

Alec még utoljára hátranézett, amikor Ginger legjobb / barátja, egy magas, vékony fiú elindult. A láladobogás egyre közeledett,

aztán hirtelen megszűnt; és egy másodperccel később szörnyű huppanást érzett a derekán. Ragvás Sam lebecsülte az ellenfelet. Első amlaerük fantasztikusát ugrott, és Alec teUtalálatot kapott. Elöntötte a veríték, és érezte, hogy mindkét keze'csúszos lett az izzadságtól.

- Fogj erősen. Keszeg, az ördögbe isi ^ sziszegte Charlie. A második játékos is elindult. Szerencsére jóval előbb " landolt, úgyszintén a harmadik, de a negyedik és ötödik, akik jóval kisebbek voltak, messzebb ugrottak. Az ötödik után kis szünet következett. Alec tudta, hogy az utolsó nem lehet má^, mint Ginger. De mire vár? A derekán ülő fiú nagyon nehéz volt, alig bírta tartani; szédülni kezdett, és hányinger ^éi^lgette.

Megpróbálta beakasztani, az ujjait Charlie zsebébe. Nem hagyhatja el magát, de vajon meddig bírja még?

Sam Taylor nagyot ordított:

- Gyerünk, Wallace! Ne vacakolj annyit! Valld be, ha nem mersz ugrajji!

Ginger rá se hederített. Odakiáltott a társainak:

- Lehajolni t Mindenki! - észlelihdult. -

Alec kábultan figyelte Ginger cipőinek csikorgását. Az iskolaudvaron pisszenés sem hallatszott. Alecről patakokban ömlött a víz. Ginger ugrott, és Alec majdnem elájult, amikor hátán hirtelen megduplázódott a súly.

41

Ginger akkorát ugrott, hogy az Alec derekán gubbasztó > fiú hátán kötött ki, és így mindketten Alecen „lovagoltak". Alec ujjai lassan kezdtek lefelé csúszni. Fél kézzel, elkeseredetten kapaszkodott Charlie-ba.

- Mindjárt feladják! - ordította Ginger.

Alec benyúlt a kabátzsebébe, és addig ügyeskedett, amíg megérintette a konzervdobozt.

- Szálem alejkum. Adj erőt!

Hirtelen egész testében erő áradt szét. Meggörcsítette a hátát - a súly egyszerűen eltűnt. A fiúk a földre bukfenceztek. Az ellenfél szanaszét hevert a földön, kivéve Gingert, aki^ a korláton gubbasztott, és kábán bámulta az eseményeket. Sam Taylor úgy rikácsolt, akár egy harci kakas.

- Elintéztük őket! - ordította.

Ginger leugrott a korlátról, szeme vadul villogott. \ - Csaltatok! Elmozdultatok! Készakarva löktetek le! **Úég** a saját játszmátokat sem tydjátok becsülettel vé-gi^átszanil

Rávetette magát Samre, és egymást püfölvé-rugdos-va pü-kóztak a földön. Gínger társai egy perc alatt talpon voltak, és nekiestek az ellenfélnek. Alec, akiből hirtelen elszállt minden

erő, akkora pofont kapott, hogy nekitántorgott a kerítésnek, és mindkét füle csengett a hatalmas ütéstől.

Hamarosan mások is bekapcsolódtak a verekedésbe, és jóformán mindenki csépelte valakit. Ginger csapatát már-már sarokba szorították. Alec döbbenet bámulta, amint Ginger nővére, társnőivel együtt, eszeveszett or--dítással átmászik a falon. Fél szemmel még látta, hogy egyik kezével erősen megmarkolja Charlie haját, míg a másikkal a szerencsétlen fiú orrát püföli. Elkéseredett küzdelem folyt közöttük.

Ekkor bekövetkezett az elkerülhetetlen.

- Abbahagyni! Abbahagyni! Taylor! Wallace!

42

Mr. Cartwright és a felügyelő tanár, Mr. Evans sietve vágta keresztül az udvaron, és gallérjuknál, karjuknál fogva rángatták saét a harcosdcat. Miss Bentley is ott volt, ő két lányt ráadott meg, dzüidófogással - nem lehetett valami kellemes. Hirtelen Alecet is megragadta valaki. Mr. Evans dühös arcával találta szembe magát.

- Bowden, gyerünk, el innen!

Alec egy negyvenhatos cipő rúgását érzett az ülepén, amitől a kapu felé repült.

Tíz pereel később véget ért a csatározás, az eredmény: 15 fogoly mindkét táborból, plusz három lány. Szigorú felügyelet mellett Mr. Cartwright irodájában sorakoztatták fel &et. _ -

- Nem tudom, ki s miért kezdte ezt azegészet, jól

43

lehet, rá fogok jönni. De figyelmeztetek benneteket: még egy ilyen verekedés az iskolában, és megnézhetitek magatokat! Remélem, megértettétek. És most kifelé!

A foglyok bölintottak, megkönnyebbültek az enyhe büntetéstől, és visszamentek az osztályukba.

A délután folyamán Mr. Cartwright alaposan kifaggatta Alecet. Alec megpróbálta elmag3^rázni, mi is történt tulajdonképpen.

Mr. Cartwright csak bólogatott, aztán megkérdezte:

- Csupán kíváncsiságból; miért a Bogáncs úton jársz haza?

Alec habozott.

- Ó, csak megszokásból. Amikor még a barátom ott lakott, mindig ^rra jártam haza. Ennyi az egész.

- De hát a Bogáncs útról nem is tudsz egyenesen hazajutni, hm ?

- ööö... nnnem - felelte Alec bizonytalanul.

- Még egy utolsó kérdés. Wallace megesküszik rá, hogy te nekivágtad őt a kerítésnek. Meg tudod magyarázni ezt a rendkívüli hőstettet?

- ööö ... nrmem.

- Rendben van. Ide figyelj, Alec. Most nem bolygatjuk ezt az ügyet. Nyilvánvaló, hogy van valami közted és Ginger Wallace között. Tartsd távol magad tőle, és ne keveredj bele semmiféle, a maihoz hasonló verekedésbe, különben nagy baj lesz belőle.

Leléphetsz.

43

CSINÁLJ PÉNZT!

Alec a pénteki uzsonnákat szerette a legjobban, nyen. kor mindig volt valami finomság - ezen a héten Kim tejszínhabos süteményt hozott haza a gyárból A күszöbön álló vikend előtt mindenki jókedvű volt. Apa, miután kipihente a reggeli műszak fáradalmait, vidáman ébredt délutáni álmából; nagyapát is rábeszélték, hagyja a lakókoc^t, losonnázzcm együtt a családdal. A csöndet csak a kanalak és kések halk koccanása törte meg.

Apa fejezte be elsőnek az uzsonnát, és ahogy kézbe vette a Bugletown Gazette-et, bombát robsantott.

- Amint látomi bajok vannak a családkban.

- Hogy érted ezt, Harold? - kérdezte anya.

Apa megigazította orrán a szemüveget, és lassan olvasni kezdett:

- „Szellemjárás Bi^letpwnban?” - így hangzik a cím, kérdójellel. '

- Folytasd, apa - szölt Kim türelmetlenül.

- „Az éjsz^a* sétáló kísérteteket és ^yéb furcsaságokat általáöan elkölő kastélyok tartozékaiként szoktunk emlegetni, **de** úgy látszik, hogy Bugletown háború előtt Iseépült Kwek-dombnegyede mégis szert tett egy kísértetre vagy kopogó szellemre. Idösb Harry Bowden, aki ötvenéves vasüti szolgálat után 5t éve vonult nyugalomba, nyugtalanító eseményről ffsámolt be tudósítónknak. Szerda éjjel történt."

„Éppen lefekvéshez készil^tem, amikor a lakókocsi, amelyben alszom, hirtelen erősen megrázködött. Égy

44

pillanatig az volt az érzésem, mintha az oldalára borult ' volna, majd a követoző pillanatban újra talpra állt. Elöször azt hittem, csak rosszat álmodtam, de az egész olyan valódinak tűnt, és ne feledje, még le sem feküdtem."

„Mr. Archibald Forrester, **a** Pszichikai Jelenségeket Kutató Bugletowni Egyesület elnöke, aki Mr. Bowdent alaposan kikérdezte. . ."

- De mennyire hogy kikérdezte - vágott közbe Kim **a** Három Muzsikus bärpultjánál! Van spiritusz a

spiritisztában **I** Nagyapa zavartan pislogott. Apa folytatta:

- „... alaposan kikérdezte, bizonyos szellemi erök működését látja **a** dologban, talán még a történelem előtti idöböl, amikor is a Kerdk-domb ösi szertartásairól volt híres. Az elnök megkérte Mr. Bowdent, és egyben kéli **a** lakoss^t is, tájékoztassa öt, ha bármilyen hasonlöl7elenséget tapasztal." _ .

Kimböl kibuggyant **a** nevetés; ^ajJaTialváhyan elmosolyodott, AÍec habozott: bár fojtogatta a nevetés, nem akarta megbántani nagyapát, **s** ráadásul tisztában volt ,vele, hogy tulajdonképpen neki kell szégyenkeznie a történetek miatt. Hirtelen anya mérges hangja csattant fel:

- *Nagyapa!* Azt hittem, benött már a ^ejed lágya!

- Ezt hogy érted? - kérdezte nagyapa. - Én csupán azt meséltem el a Gazette riporterének, ami iörtént.

- **És** arra nem gondoltál, hogy ennek kapcsán az egész városisán híre megy, hógy a lakókocsiban élsz? **És** az **a** minden lében kanál Blaggett a szociális osztályról majd „meglátogat" bennünket, mivel nem tart**ottuk** be **a** szabályokat? **És** tudod, hogy mit jelent ez?

Nagyapa nem felelt..

- **Azt** hiszik, hogy velünk laksz **a** házban, ellenkező esetben a tanács az aggok otthonába küldene, a Város másik végére. Vagy talán ezt akarod? Nagyapa siralmas képet vágott.

- Jaj, anya, ne beszélj így! -- szólalt meg Kim. - Blaggett városatyja nem fog rájönni. O csak a róla szóló cikkeket olvassa az újságban.

- Lehet, hogy te így gondold, kislányom, de pbben a házban a bajc^ mindig az én nyakamba szakadnak -mondta anya, és dühös pillantást vetett apára, aki újra elmerült az újságolvasásba.

- Hé! - kiáltott fel apa egy perccel később. - Igazam volt, amikor azt mondtam, hogy bajok vaimak a családuknban, Alec iskolája is szerepel az újságban.

- MiUmak? '

- Figyeljet^! „Faji zaVargás a bugletowni középis* kólában" - ez a címe ... '

- Faji zavargás? Ügyáh már!... - vágott közbe dühösen Kim. - Mit ki nem találnak! Hiszen alig van néhány "színes bőrű erre felé.

- Sokan laknak á Bogáncs úton - mondta anya. ^ Miss Morris állandóan őket szidja. Fölötte is lakik ^ csa^ Iád. Azt áUltja hógyft Őurddkádban.szraet tartanak.

Nagyapának majdnem tori^ akadt a tejss^ihábos sütemény. '

- Hetty Morris nem is tudja, mire való a fürdőkád.

- Miket ~~bestéisc~~ nagyapa(?!)

- Tegnap mellette ültem az öregek otthonában - felelte nagyapa fintorogva.

- Véleménye szerint át kellene költöztetni őket á Kerek-lápra. Néhány ház a Bogáncs átna» valóságos nyb-mortanya. . - -

- Hetty Morris elmenne a Kerek-lí^Jra- lakni? - kérdezte nagyapa. - A fejedet teheted **rá**, hogy nem. És a Bogáncs úti házak messze yahhak m^ a hyomortanyá-tól. Túlzsúfoltak, de az épületek jobb állapotban vanimk,

«45

mint néhány a mi negyedünkben. Csak rendben kell tartani őket, Alec mély lélegzetet vett.

- Mellesleg elég sok ócska ház van ott. Az iskolában különben nem volt semmiféle lincselés. Csak egy kiadós verekedés, feketék a fehérek ellen.

- És te honnan tudod ezt ilyen jól?

- Őn is benne voltam. Egyik, oldalon Ginger Wallace és bandája a Bogáncs útról, a másikon Ragyás Sam, vagyis Sam Taylor és bandája.

- És ténüt kerestél köztük?

- Szóval.. ööö ... én ...

Apa félretette az újságot. __

- Talán' legjobb lerne, ha Alec most fölmenne, és megcsinálná a leckéjét, hadd legyen szabad a vikendje. Engem pedig várnak a klubban.

Felállt az asztaltól; anya nem szólt semmit, de látszott rajta, hogy mérges. Alec és Kim leszedték az asztalt, nagypapa pedig csöndben kisomfordált a hátsó ajtón.

- Wallace-t mondtál? - kérdezte Kim Alectől. Alec bólintott.

- Azt hiszem, ismerem a mamáját.. A mi részlegünkben dolgozik a gyárban. Rendes nő. A lánya a te sulidba jár. Eulaliának hívják, irtó klasszul néz ki.

- Eulalia?

- **Igea.** ismered? - Kim az asztal fölött hirtelen Alec szemébe nézett. Alec a füle tövéig vörös lett.

- Most miért pirultál el? Hé, anya, Alec olyan piros lett,

mintáinak!

- Kussi - morogta Alec.

- Észrevetted már, hogy na^fiú lett? Már kezdi nézegetni a lányokat.

- Fogd be a szád, jó?I - sziszegett Alec.

- Fejezzétek már be! Hagyjátok az asztalt, és men-jetdcki! Szédül a fejem a veszekedésedetektől!

46

Alec visszavonult a szobájába. Egy óra alatt, végzett a leckéjével. Még volt idő sötétedésig, de semmihez sem érzett kedvet.

Az uzsonna alatti vita teljesen elrontotta a péntek esti hangulatát. Miért kell mindenben veszekedni? Miért kell anyának aggódnia, hogy Blaggett városatya utánuk szaglászik? Trikot, farmert húzott, és kiment a hátsó udvarra. Nagypapa a lakókocsi lépcsőjén ült és büslakodott.

- Nagypapa, igaz az, amit anya mondott Blaggett városatyáról? Tényleg bajba keverhet téged?

- Hát keverhet, ha éppen akar. Azt hiszik, bent lakom a házban, apádnak a l^ókocsit csak nyaraláshoz szabadna használnia.

- Semmi baj, nagypapa, ha idejön, beköltözöl az én szobámba, én pedig megyefc a padlásszobába.

Nagypapa beletúrt Alec hajába.

- Rendes gyerek vagy, Alec. De elfelejtetted, hogy Törnék is hazaköltöznek. £3 a helyedben ezt a titkot hét lakat alatt őrizném. Ha egy segítőkész- valaki bejelenti ezt a tanácsíál, hát abból nagy baj lenne.

- És Tomék nem kaphatnának lakást a Kerek-lápon?

- Talán. A Kerek-láp kellemes hely. Legalábbis az volt, de sokkal inkább **való**bíUcc^nek és pacsirtáknak, mint embereknek. Egy vendéglő és két üzlet, nincs hova vinni a

gyerekeket, négy m[^]öldre Penfoldtól, és hat mérföldre tőlünk. Télen borzasztó hideg van ott, nekem elhíheded.

Alec egy pillanatig elgondolkodott.

- Nagyai», mit gondolsz, igaz az,' amit Miss Morris mondott WallaceH\$król? Hogy a fürd[^]cádban szenet tartanak?

Nagyapa felhúzta a vállát.

- Honnan tudjam? Még sohasem jártam WaUace-ék-nál, és lefogadom, hogy Hetty Morris sem járt De mondok éik-n[^]ked valamit Amikor a háború előtt beköltöztünk ezekbe a tanácsi lakásokba, akkor a Bogáncs út lakói mondogatták rólunk, hogy a fürdőkádban szenet tartunk. Ez csak vicc, ha egyáltalán annak lehet nevezni. Gracie Fields énekelt mindig, tudod ...
Lesz fürdőszobánk, szép fürdőszobánk, s egy kádunk is, hol szenet tarthatunk.

Nagyapa nagy hangon énekelt, és Alec zavartan nézett körül, nem hallja-e valaki. Nagyapa ahogy elkezdte, ugyanolyan hirtelen be is fejezte a danálást, és kibugy-gyant belőle **a** nevetés.

- A Bogáncs úton annak idején csuda flancos népek laktak.' Gyerekkoromban **a** Konkoly utcában laktunk, nem messze **az** Iskola utcától. Amikor a Bogáncs úti gyerekek a>xiii utcánkon mentek iskolába - a te mosdani iskolád helyén volt -, kényszerítettük őket, hogy Jcerülő úton menjajek. Ha nem, jól elvertük őket.

Nagyapa Alec zavart arcába nézett.

- Mi **a** baj, fiú? Cs£ik nem mondtam valami rosszat?

- Ó, nem, nagyapa. Csak eszembe jutott valami, ennyi **az** egész. Másnap Alec addig maradhatott **az** ágyban, ameddig csak kedve tartotta. Nyugtalanága azonban gyorsan kiüzte **az** ágyból; egy ideig a konyhábim téblábolt, míg-fienr anya elküldte a boltba, néhány dolgot elfelejtett ugyanis a pénteki nagy bevásárlásnál. Alecnek hirtelen jó ötlete támadt.

Félreránt **a** szobájába, párnája mögül elővette a dobozt, felkeltette Abut.

- Szálem alejkum, Abu! Keef Haalak? Hogy vagy ezen a szép, napos reggelen? ^

- ühamdulilaah - felelte-Abu álmosan. - Mi a kívánságod?

78

- Vésárolni megyünk. Szükségem lenne egy kis pénzre, teiiát csinálj pénzt.

- Mennyit?

- Ó, úgy ötven pennyre gondoltam.

- ötven penny? Az mi?

- Jaj, Abu, egy dzsinnek ezt igazán tudnia kellene. Az ötvenpennys egy hétszögű ezüstérme, ekkora, ni -és kinyújtotta

a kezét. Egy pillanat - és egy érme csillogott benne. Alec zsebre vágta a pénzt, Abut visszatessékelte a dobozba, és elment hazulról. Saját vásár.-lását utoljára hagyta. Egy csodálatos fagyaltkülönlegességgel szemezt a kirakatban; gyümölcsös, diós, nyakon öntve valami rumfélével. Ez máskor drága lenne, de nem ma, nem bizony! Beviharzott a boltba, és a pultra csúsztatta a pénzdarabot. Az eladó ránézett, megforgatta, aztán elmosolyodott.

- Ide figyrfj, Alec. Nagyon jól tudom, hogy csatlakoztunk a Közös Piachoz meg minden, de €z akkor sem megy. Ráadásul ez még csak nem is európai pénz, úgy néz ki, . nüntha a Közel-Keleteől vagy honnan származna. - "

Ezzel új vendégéhez, egy fiatalemberhez fordílt, aki cigarettát kért. Alec hitetlenkedve bámidta az érmét 8 rajta a bonyolult arab felírást. Tudnia kellett volna. Ezt egyszerűen tudnia kellett volna! Valahol hiba csukott a dologba.

- Megnézhetem, öcsi?

Alec felnézett. Az új vevő - egy magas, sötét hajjú, kissé pattanásos arcú fiatalember - állt mellelte, kinyújtott kézzel Alec felkelte az érmét, de csak vonakodva engedte ki a kezéből. A fiatalember összehúzta a szemét.

- Nagyon szép érme. - Intett a vállával, éakiment az üzletből. Alec követte. - Én gyűjtöm az ilyen érméket. Ad[<] érte... hm... huszonöt pennyt.

48

Alec habozott. Az összeg nem volt nagy, de végtére is angol pénzre lett volna szüksége.

- ötven penny - hangzott Alec ösztönös válasza.

- Rendben, kapsz-érte harminc pennyt. Honnét szerezted? ^

Alec felhúzta a vállát, és zsebre ^te a harminc pennyt.

- Van még több ilyen érméd? Engem nagyon érdekelne - mondta hízelegve a fiatalember.

- Talán lesz még egy vagy kettő.

- Ajánlok egy üzletet. Hozol nekem még néhány érmét, én pedig minden negyedik után adok neked egy fontot. Na, mit szólsz hozzá?

- Még gondolkodom rajta.

- Ide hallgass, találkozzunk holnap kettőkor az állomás lépcsőjénél, öt font lesz nálam. Döntsd el, öcsi.

Alec elgondolkodva, lassan baktatott hazafelé. Fölment a szobájába, és elővette a konzervdobozt. Elmagyarázta Abunak a tervét. Abu nem válaszolt azonnal.

- Nem tetszik ez nekem, ó, Alec!

- Az okoskodás nem a te dolgod, Abu. Csinálj pénzt! Abü ugyan nem helyeselte a tervet, de elővarázsolt

hűsz egyforma, csillogó érmét. Alec kihúzta a fiókját, ahol a kacatjait őrizte - régi jelvényeket, csecsebecskéket, színes golyókat -, kivett egy zacskót, és beletette a pénzdarabokat. A zacskót nadrágja hátsó zsebébe rejtette.

Délután eleredt az eső, Alec nem tudott kimozdulni a szobából. Az idő gyorsan telt Abu társaságában, finom csemegéket majszoltak, erről-arról beszélgettek. Abu mesélt neki az akkori nagy tudósokról, csillagászokról, Alec pedig az új, nagy felfedezésekről, a repülőgépről, az autóról, az űrutazásról és a televízióról.

- Mindez meg van írva a *Na^ varázskönyvhen* -mondta Abu -, a bűvös szőnyeg, a mindent látó tükör,

49

I

a repülő ló. Mégis, ezektől, amit te most elmondtál, nem lettek boldogabbak az emberek.

- Ugyan már, csak te vagy megrögzött pesszimista, Abu - mondta Alec. Kicsit kezdte már bosszantani a dzsinn. Minél jobban megismerte, emnél jobban megszerette. Kitűnő társnak bizonyult, de egy nagyon utálatos szokást vett fel: mindenhez volt hozzáfűznivalója, állandóan tanácsokat osztogatott neki, akár kérte, akár nem.

Vasárnap, amikor az állomáshoz ment, hogy találkozzék azzal a fiatalemberrel, Abut a párnája alatt hagyta. Átadta a zacskót, és eltette-az érte járó, meglehetősen piszkos, de igencsak hasznos bankjegyeket. Mindent egybevetve, nagyon kellemes volt a hétvége. Siker-kudarc = 1:0 - a hazai csapat első győzelme ebben a szezonban.

Mégis, mielőtt este..ágyba bújt volna, rossz érzése támadt. Ginger Wallace valószínűleg nem törődött bele legutóbbi vereségébe. Az iskolában túlán nem fogja bántani, de minden bizonnyal csapdát áUit majd neki a Bogánics úton. Alecnek nem állt szándékában megváltoztatni a hazautat. Továbbra is a Bogánics úton és a Tankon keresztül akart hazamenni az iskolából, és Ginger Wallace-nak nincs joga ebbe beleavatkozni.

Még egyszer, aznap utoljára felkeltette Abut, és elmondta neki a problémáját. Abu eltűnődött a hallottakon, aztán így szólt: '

- Nyugodj meg, ő, Alec, aludj békében! Holnapra elmúlik minden gondod, ahogyan a hó is eltűnik a sivatagban.

49

ABU NAGY KEDVÉBEN

Ez a "hét békében és nyugalomban telt el az iskolában. Gingernek nyoma sem volt, úgy látszik, édesanyja otthon tartotta. Ragyás Sam egy vagy két napig mindenkinek azzal

hencegett, hogy Wallace nem tudta elviselni a vereséget, de egy idő után már senki sem tartotta (fzt mulatságosnak).

Alec igazából sikeresnek érezte magát: hátsó zsebében öt bankjegy, belső zsebében pedig hű doboza. Vett magának egy pár új tornacipőt, és bár édesanyja valószínűleg gyanakodott kissé, nem tett semmiféle megjegyzést. **Az** antikváriumban meglátta **Az utolsó Tttohikán** egy példányát - azt is megvette. Mindamellet óvatos maradt, és tartózkodott a nagyobb költsékeztől - mint Biggs a nagy vonatrablás után. El akarta kerülni a pénzforrását érintő kellemetlen kérdéseket. Azonkívül volt egy halvány sejtése: még nem sikerült Abut, a „gyorssegélyező” dzsinnt rendesen beprogramoznia. Ehhez a varázsdoboz-üzlethez is szükséges egyfajta művészet. Eulalia Wallace nem hiányzott az iskolából, de nagyon mogorva volt. Amikor elment Alec mellett, nem nevetett, nem csinált grimaszokat - és ez meglehetősen bosszantotta Alecet, bár megpróbálta eltitkolni. A szünetekben, az iskolaudvaron Monty Cartwright katonás alakja felügyelt a rendre. Ajánlatos volt kerülni minden veszekedést, verekedést; az eldugott sarkokban a fiúk kártyával ütötték agyon az időt. Olyan nyugodt,

50

egyhangú volt az élet, **hpgx** a hét közepére Alec kezdte megenni a dolgot.

Csütörti>k(üi szakadt az eső, és ebédidőben Alec úgy gondolta, éppen ideje lenne meglátogatnia a szakkört, amelyet Mr. Jameson vezetett a kísérleti laborban. Amikor a terembe lépett, egy kis csoport - csupa másodikos - elmélyülten figyelte, amint a tanár egy új pár hörcsögöt helyez az egyik ketrecbe. Az előző pár állítólag kibújt a ketrecből, végigmászott a fűtőtesteken, és bekebelezte a leckekönyvek ábráit.

Furcsa szag terjengett a levegőben, illetve egy újabb különös szag csapta meg Alec orrát. A szag irányába fordult, a terem végében, három értes^ ött álló fiú egy csövekből és retortákból áUó, sisteisö-bugyborékoló, bonyolult szerkezettel foglalatttókodott. Mr. Jameson rég-nem látott jó barátként üdvözölte Alecet Egy kicsit túl szívélyesen is, gcmdolta Alec, mintha csak a sarkvidékről tért volna baza, több évi távollét után. De nem törődött vele. **Mrr** Jameson -günyolódása valahogy más volt, nünt faarcú Harris szarkazmusa. Félóra múlva a másxHkosok elhagyták a termet. Alec kihasználta az alkalmat, liogy egyedül lehet Mri Jame-sornal, és megkérdezte: ^

- Tanár úr, kéremi, lehetséges dolgokat materializálni és dëmateriaizálni? - Az utolsó'sizóba majdnem beletört a nydve, de Mr. Jsuiieson txirelmesen várt.

- Nos, az anyagok képesek szilárd halmazállapotból folyadékká, folyadékból gázzá alakulni, nem igaz? És bár a gáz szintelen,, mondhatnád, hogy eltűnt, de azért létezik, csak más formában,
- Igen, de én nem erre gondoltam. Én"... - egy pillanatra elhalhatott - Aladdin lámpájának a történetére gondoltam, a dzsihiire, aki eltűnteti a pénzt, palotákat emel fel, és messzire hajítja a világba.
- Hm. Nos, az az érzésem, hogy a mi úrhajóink leg

51

- alább ilyen fantasztikusak. A rakéta földreszállása olyan gyorsan történik, mintha csak a semmiből bukkanna elő. Állítólag a második világháborúban a V-"2-es rakétájában az volt a legrosszabb, hogy teljesen váratlanul csapódtak a földre.
- De a tanár úr szerint lehetséges valamit valahol dematerializálni, aztán jsmét másutt^ materializálni? Vagyis ahogy egy dzsinn teszi?
- Amennyiben képes vagy a dolgokat atomjaikra szétszedni, aztán újra összerakni. Ez elméletileg lehetséges, de véleményem szerint gyakorlatilag lehetetlen.
- Elméletileg?
- Úgy értem, fejben végiggondolhatod, hogyan kellene csinálnod, de a gyakorlati megvalósítás meghaladná az erődöt. A jó öreg alkimisták azt gondolták, hogy az ólomból aranyat lehet előállítani. Az ember hajlamos kinevetni őket, de nincs igaza, mivel tudjuk, hogy az ólom és az arany atomsúlya igen közel áll egymáshoz. Elméletileg meg lehetne változtatni az egyik szerkezetét úgy, hogy a másikat nyerjük belőle.
- Hát akkor mire várunk? Mr. Jameson elnevette magát.
- Ez több időt, pénzt és energiát venne igénybe, mint amennyit az arany ér. Egyébként az ólom nagyon hasznos és értékes elem. Ha atomreaktorban dolgoznál, megtudnád, hogy egy ólomlemez milliószor többet ér, mint egy arany.
- De az alkimistáknak igazuk volt?
- Hc^yne, persze. Aki repülő lóról ábrándozik, igaza van, és anna^ is, aki varázstükrőről, amelyben megláthatja, mit csinálnak az "emberek.
- Hát ez az, amiről Abu beszélt... - Hirtelen elharapta a mondat végét.
- Abu? Az ki? Melyik osztályba jár?

51

- ó, semmi.: - Alec zavarban volt. - Mindenesetre nagyon köszönöm, tanár úr. Most már sokkal jobban értek mindent, mint azelőtt.
- Eddig még sohasem kérdeztél ilyesmiket.

Alec már éppen indulni sikart, amikor az egyik nagyfiú, aki az Ó negyedükben lakott, visszahívta.

- Alec, mit gondolsz, a nagyapád örülne egy kis trópusi szaftnak? ^

- Trópusi szaft? Az mi?

- Valami, amit itt főzünk. - Lehalkította a hangját. - A titkát nem árulhatjuk el.

Alecnek úgy tűnt, hogy a terem másik végében Mr. Jamesonnak a vállát rázza valami.

- Majd keresünk neked egy üveget - mondta a nagyfiú. - Várj csak! Nem egy üres konzervdoboz az ott a zsebedben?

- ööö... - hebegte Alec

- Rajta, add ide! Ez jobb, mint egy üveg. Majd ragtapasszal leragasztjuk, és viheted a nagyapádnak, tiszteletünk jeléül. Alecnek nem jutott eszébe semmilyen mentő ötlet, így átnjrújtotta a dobozt. Amazok megtktötték, lezárták és visszaadták.

- Gyerünk, fiúk, kezdődik az óra! - mondta Mr. Jameson.

Alec is Idment a laborból A konzervdoboz a zsebében, benne a lőty^ő folyadék. Bárcsak beugorhatna az egyik mosdóba, és kiönthetné]

- Nem erre van az angolóra, Aléc. ' Alec ijedtem kapta fel a fejét. Miss Welch vidáman

mosolyogva állt előtte. Alec vonakodva indult az osz'^ tályba.

Leült az asztalához, és fél szeimiél Miss Welchet figyelve, aki a táblára írt valamit, óvatosan megivró-bálta l^apami a ragtapaszt a konzervdoboz tetejéről

- Te mit csinálsz ott háttil, Alec? > Miss Welch egye-

11

nesen ránézett. Alec a földre csúsztatta a dobozt. Talán ha az oldalára fekteti, kiszivárog belőle a folyadék.

- Tanárnó - visitott Alice Rogers -, Alec Bowden alatt nedves a padló.

Miss Welch a tanári asztai-naellól füstölgött a rendetlenkefdőkre. Alec a dobozt gyorsaira zsebébe rejtette. Persze fejfelé, és érezte, amint a folyadék lassan kiszivárog belőle. Bárcsak Miss Welch elfordítaná egy percre a fejét, ' betehetné a dobozt a táskájába! De a nadrágján keletkezett nedves folt meglehetősen kellemetlen, sőt kínos volt.

Miss Welch beleszagolt a levegőbe.

- Szörnyű bűdös van itt. Mint az égett gumi. Miss Welch befejezte az írást.

- Enn^i elég lesz. Válaszolatok ezekre a kérdésekre. Nekem most hús percre el kell mennem. Aztán semmi rendetlenkedés.

Mr. Cartwright megígérte, hogy figyel rátok. - Ezzel kimöit a teremből.

Egyszerre mindenki sutyorogni kezdett, de néhány perc múlva elcsendesedett az osztály, csak egy-egy krákogás, dürmögés törte meg időnként a csendet. Alec várt öt percet, aztán kislisszolt az ajtón. Alig tett azonban néhány métert a folyosón, megtorpant.

- Mr. Bowden, ha nem tévedek? Hová, hová? Monty szólt rá irodájából, a félig nyitott ajtón keresztül.

- Csak a mosdóba, lu-am,

- Hm;

Alec bevágatott a mosdóba, gyorsan letépte a ragta-pa|zt, és kiürítette a dobozt. A folyadék élénk arany színű volt, a szaga után nem ilyennek képzelte.

Nagyapának biztosan ízlett volna, de ezúttal a saját és Abu érdekeit kellett szem előtt tartania. Az üres dobozt visszatette a belső zsebébe, visszament az osztályba. Mr. Cartwright már megtartotta terepszemléjét, amikor Alec belépett, már halotti csend borult az osztályra, csak a tolla^ sercegését lehetett hallani.

Hirtelen iszonyú bőfögés törte meg a csendet. Alec szomszédjai fölkapták a fejüket.

- Bowden, te disznó! - szólt hátra az előtte ülő Ronnie Carter.

- Nem én voltam - válaszolta őszintén Alec.

- Nem hát! UndOTÍtó! . •

- Fogd be a szád! - sziszegte Alec, mert lépéseket hallott a folyosóról.

-Bööö... hukk! - Ezúttal a bőfögés csuklásba ment át. A következő pillanatban Alecnek még a szívverése is elállt: kellemes, tár kissé elmosódó bariton hangoa hirtelen énejszó csendült fel.

- Hé, Bowd^, hagyd abba! Azt akarod, hogy bejöjjön Cartwright?
 \ . --

- Cartwright már itt is van! - hangzott az ajtóból - Mi a nagy izgalom?

Egy csuklásorozat volt a válasz, mintha csak géppuskából tüzeltek volna.

Aztán egy őriáa'bőfögés, és egy Újabb sor a *Bagdadi dzsinnek* hitnuczóból vagy mi a csudából, amit Abu énekelt. , " _

Mr. Cartwright nagy szemet meresztett.

- Bowden? - szólt döbbenet a tanár.

- Csak a magnóm - felelte kétségbeesetten Alec.

- Hát kapsold.kii

- Nem tudom, beakaidt a zsebembe. Kimehetek?

- Jobbat nem is tudnék ajánlani - mondta Mr. Cartwright vészjóslóan -, és várj meg a, szobám előtt. Mi van ezen nevetnivaló? '

- Nem nevetek! - de a szívből-jövő, pityókás, hangos nevetés megréfalta. Az éneklés^{13e}^ukló hang végig követte Alecei^ amint nyakig vörösödve kirohant az ajtón, a mosdóba. Áz előbbi most bugyborékoló-gur-

n

gulázó hangok váltották' fel, amint Alec kinyitotta a csapot, és erős sugárban hideg vizet engedett a konzervdobozba. Kiöntötte, újratöltötte, kiöntötte, majd jól megrázta, alaposan megdörzsölte a kabátjában, aztán a füléhez emelte. Csak a j^ ismert, távoli hortyogást hallotta, A dobozt berakta a zsebébe, és Mr. Cartwright irodájáhozment.

- Gyere csak, gyere. Csukd be az ajtót.

„Hú - gondolta Alec -, ez néni hangzik valami biztatón!" .^^ ■ - Úlj le.

„Na, ez valamivel jobb."

- Fogalmam sincs, mivel játszol, Alec Bowden -kezdte Mr. Cartwright. - Abban is biztos vagyok, hogy ezt a dalt sohasem sugározták, még a kairói rádióban sem, még akkor sem, ha neked megvan a magnódon. Szabad tudnom, hol vetted fel? Van fogalmad, miről szól a dal? És mi volt az a csuklás és bőfögés? Alec kinyitotta a száját, de egyik kérdésre sem tudott egyetlen ésszerű választ sem. Ámbár Mr. Cartwright, úgy tűnt, ezúttal nem is vár válaszra.

- Az arabok iránti érdeklődésed figyelemreméltó. Belenéztem a keresztesekről írt történelemdolgozatbda is.

Alec felnyögött. Ez aztán peches nap a javából!

- Nagyon érdekes. Mondhatnám, elragadtatással olvastam.

Évekig szolgáltam a Közel-Keleten, és rájöttem, hogy az arabok egészen más szemszögből nézik a történelmet, nűnt mi.

- Ez így van, uram. Úgy vélik, hogy a keresztesek barbárok voltak.

Cartwright bólintott.

- Ott volt a baj, hogy az ő civilizációjuk hanyatlóban volt/ míg a miénk felfelé ívelt. Sokat köszönhetünk nekik.

54

•Alec ezúttal visszatartotta magát, nem mondta, hogy „pontosan ezt mondja Abu is". Ehelyett őszönösen így szólt:

- Csak azt nem értem, hogyan lehet bármilyen civilizáció fejlett, amíg a másik fejletlen. Sokkal jobb lenne, ha mindegyik egy szinten volna.

Mr. Cartwright bólintott és felnevetett.

- Lehet, hogy igazad van, de ezt könnyebb mondani, mint megtenni. Nézzünk egy közeli példát, a mi iskolánk problémáit, Miss Welch például a lelkét is kiteszi, hogy megtanítsa nektek az angol nyelvtant és irodalmat, te pedig holmi részeges arab utánzásával zavarod az órát.

- Sajnálom, tanár úf.

- Hiszek neked. Száz más nem hinne a helyemben. Nem hinném, hogy bajkeverő volnál, Alec Bowden, de mégis mindig körülötted keveredik a baj. Próbálj meg kimaradni ebbW. Most tűnés!

Alec vidáman ballagott hazafelé. Ezt megúsza! Bár a sikeroldal sem szerzett pontot, de talán számolhat egy 0:0-ás eredménnyel ezen a napon. Nem akarta elrontani csapata esélyeit, ezért elkerülte a Bogáncs utat, és az Állomás utcán ment haza.

Jókedvűen keresztülvágott az állomás előtti üres téren,vgondolatban már előre örült az estéhek: finom lakomázás közben nyugodtan elbeszélget majd Abuval, a dzsinn addigra már kialussza a délelőtti dorbézolást -amikor valaki ^szakkal feltartóztatta. A semmiből előrenyúlt egy kar, megragadta a gallérját, és kis híján megfojtotta.

- Hé^ hagyj b&éni - lihegett Alec, hirtelen megfordult, és s%mti9 szembe találta magát a magas fiatalemberrel, akinek szombaton eladta az érméket Ez

55

úttal azonban egyáltalán nem mosolygott. Félelmetes látványt nyújtott.

- Te kis... te átráztál engem! Alec krétafehér lett.

- Én... nem... maga adott nekem öt fontot, én pedig magának húsz érmét. És még jó üzletet is csinált. Biztosra veszem, hogy többetüsin^értek.

- Húsz érmét? Húsz vacak játékpénzt

Alec majdnem összeesett,-amikor a fiatalember az arcába lökte a zacskót, amit ő adott neki. Mi történt? Lehet, hogy rossz zacskót adott neki, de hogyan...?

- Nagyon sajnálom, igazán nem akartam becsapni. Tudja, mit? Hazamegyek, és hozok egy csomó másikat.

- Visszaadod az öt fontot, méghozzá gyorsan. - Alec gallérja egy újabb csavarásra még szűkebb lett, már alig kapott levegőt.

Ledobta a táskáját, benyúlt a hátsó esébebe, és előhúzott négy gyűrött, piszkos bankjegyet. Aztán a másik zsebében talált még húsz penny aprót.

- Ez az egész, ami megmaradt, de a hétvégén megadom a többi. A fiatalember pulykavörös lett. Újra megcsavarta Alec gallérját.

- Az egészet akarom, mégpedig ma! Most, azonnal!

- Arthur Blaggett! Mit képzelsz, hol vagy?! - szólt egy hang a háta mögül. Erre a fiatalember egy lódtás-sal elengedte Alecet. Alec lehajolt a táskájáért, és készült odébbállni.

- percrei Alec, hová sietsz?

Kim volt az, haZaútban a gyárból, esőkabátban, vállán táska himbálódzott, és mérgesen ráncolta a homlokát

- Gyerünk, Alec, ki vele! Mi történik itt?

Alec nagy nehezen kinyögte az érmevásárt A ráncok megsűrűsödtek Kim arcán. Odafordult a fiatalemberhez:

56.

- Ha a két füled között nem fűrészpor lenne, nem jártál volna így. Mindenesetre megérdemelted! Azt hitted, neked mindent szabad, *mi* Jellemző a családotra.

Alec legnagyobb meglepetésére a fiatalember zavartan toporgott egyik lábáról a másikra. Kim Alechez fordult.

- Indíts haza! Én elintézem itt a dolgokat, és majd visszafizeted nekem a zsebpénzedből. Később majd még számolunk! Nem leszünk becstelének, bármit csinálnak is mások.

Alec nem vesztegetett egy percet sem, végigrohant az utcán.

Amikor a sarokhoz ért, visszafordult. Kim és a fiatalember még nagyban tárgyaltak.

56

RAVASZ BOWDEN -AZ ÉJSZAKAI LOVAS

- Ez á nagy helyzet, Abu, te egy elméleti lehetőség vagy, de egyben gyakorlati képtelenség - mondta Alec, majd gyorsan hozzátette: - De azért én hiszek benned.

- Szeretem a hajnalt! - felelte Abu.

- Tudod-e, Abu, hogy az utóbbi időben furcsa lett a szókincsed? Csak nem olvasgatod titokban a képregényeimet?

Abu nem válaszolt Alec az ágyon feküdt, és semmi

.hajlandóságot sem érzett, hogy fölkeljen, és pizsamába bújjon. Kézbe vette a dobozt, és belebámult.

- Az az érzésem, Abu, hogy megbántottalak, de hát nem látlak.

Ez nagyon zavar. Miért nem tudod magad láthatóvá tenni, csak egyetlenegyszer, a kedvemért?

Abu felsóhajtott.

- Ez az én sorsom. Amióta csak dzsinnként szolgállok, gazdáim végül is mindig oktalaná válnak.

- - Rendben van, felejtsd el. De be kell vallanom, lassan kezdem elveszíteni a bizalmamat benned és hirtelen sült va^ázslataidban. Mert eltekintve egy csomó ingyencségtől, csupa olyasmit tettél, amivel bajba sodortál, és leégettél a nyilvánosság előtt.

- Ő, hálátlan... - szólt panaszosan Abu. - Talán nem szabadítottalak meg Ginger Wallace fenyegetéseitől? '

- Ginger Wallace? - ugrott fel Alec az ágyról. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Hát nem szabadítottam rá a Nagy Viszketegséget,

57

hogyan maradjon otthon, és ne árnyékolja be életedet az iskolában?

- Abu, csak nem?J Té csináltad? Ezt nem kellett volna! - Alec valójában nem tudta, hogy sírjon-e vagy nevésszen. Aztán hirtelen rádöbbsent valamire. - És mi van akkor, ha a család többi tagjai is megkapják, te ostoba dzsinn?!

Abu most igazán megsértődött.

- A Nagy Viszketegség nem pestis. Csak a kiválasztottakat rohanja meg.

- Bárcsak tudnám, hihet-e neked! Abu nem felelt.

- Ide figyelj, Abu. Adok neked egy lehetőséget. Két legyet ütünk egy csapásra. Te visszavonod az átkot Cfin-gerről, engem meg odaviszel hozzájuk, hogy meggyő

89

zöldjek róla, minden oké. Nekik azonban nem szabad meglátniuk engem, megértetted?

- A Nagy Viszketegséget nem lehet eltávolítani - morogta Abu.

- Dehogynem! Ráküldted, visszahívod! - Alec maga is meglepődött saját határozottságán.

- Hát ahogy akarod - felelte vonakodva Abu de az átok hét napig tart. —

Alec gyorsan kiszámolta az ujjain.

- Akkor ez azt jelenti, hogy Ginger vasárnapra rendbe jön. - Aztán hozzátette: - Nos, én felkészültem egy gyors, láthatatlan utazásra. Irány: Wallace-**ék**, Bogács út 85.

- A te akaratod... - mondta Abu, és a szoba eltűnt. Csodás utazás volt, csak úgy hasították a levegőt a szélben, de mielőtt még igazán kiélvezhette volna, földet értek.

- Hé, Abu, hol vagyunk?!

Egy hálószobában landoltak; az ócska, törött tolóablakon bevilágított az utcai lámpa. Az erős fényben Alec jól kivehette a szobában felhalmozott kacatokat: mindenféle bútor, ócska ruhák, újságok, csészek, tányérok heverték szanaszét.

- Kiez?

Alec nagy szemeket meresztett. **Valaki** felült az ágyban; egy nő, hajában csavarok, rongyos hálóingéből **kilátszott** sovány Valla.

- Ki van itt? - lihegte.

Alec égre emelte a szemét. „Na tessék, megint befű-rödtem Abuval!” Rossz enjeletre jöttek. Miss Morris hálószobájában kötöttek ki, és felébresztették az öregasszonyt.

- Akárki vagy, úgvis elkaplak mindjárt, csak fölteszem a pápaszememet!

58

Az öregasszony ledobta magáról a takarót, meglepő fürgeséggel kibújt az ágyból, és Alec felé indult.

- Érdekes - dűnnyögte maga elé -, biztos voltam benne, hogy van itt valaki. Talán az egyik kopogó szellem lehetett, akiről Harry Bowden beszélt. - Hitetlenkedve csóválta a fejét, aztán visszabotorkált az ágyába.

- Gyorsan, Abu, te nagy arab tökfefj! Gyerünk innen, fel Wallace-ékhoz! - sügta Alec. -

A szoba eltűnt és átalakult. Egy hosszú, keskeny, nagyon sötét helyiségbe kerültek. Mivel ide nem világított be az utcai lámpa, Alec úgy gondolta, hogy a ház hátsó részén vannak. Csak a heverőt és a gyerekágyat tudta kivenni a sötétben. A heverőn biztosan Eulalia alszik. A hátán feküdt, egyik karja kényelmetlenül a feje alatt, a másildcal a mellette levő párnán nyugvó kis, fekete fejet ringatta. Biztosan az egyik hiiga. Alec az ajtóhoz ment, amelyet csak résnyire tudott kinyitni. Rögtön, látta, miért. A heverő másképp nem fért el. Megcsóválta a fejét. Ugyanez lesz a helyzet a padlásszobában is! A gyerekágyban a csecsenő njröszöröggni kezdett. Eulalia megmozdult álmában, lassan felült, és karját óvatosan kihúzta hűgának fejé alól.

Aztán kúépet az ágyból, lábujjhegyen a Idságyhoz ment, és csitítgatni kezdte a csecsemőt.

Alec-Abut szólította, és egy másodperccel később újra a saját ágyában feküdt. Pillanatokon belül elaludt.

Másnap a sorakozónál Eulalia és barátnői sugdosva-vihorászva haladtak el mellette.

- Hiszed vagy nem, tegnap éjjl róla álmodtam.

- Kiről?

- A kis Keszegről, ott, ni. Az ágyam mellett állt és bámult.

- Nahát! Még a saját ágyadban sem lehetsz biztonságban?

59

Mrs. Wyatt, a tornatanárnő, füstölögve érkezett a sorhoz.

- Csönd legyen!

Eulúia egyik barátnője dűnnyögött még valamit a foga között.

Mrs. Wyatt meghallotta, és odalépett hozzá.

- Hallottam jól! Hadd figyelmeztesselek, hogy a hozzád hasonlókot korábban reggelire fogyasztottam el.

- O, tanárnő, nem ön, hanem állítólag mi vagyunk kannibálok - felelte nyomatékosan Eulalia.

Mrs. Wyatt arca egy pillanatra elsötétült, aztán elmosolyodott.

- Jól van, ez a menet a tiéd. Na, gyerünk befelé!

Az uzsonna szép csendben zajlott le. Kim csak késő este jött haza a gyárból. Alec éppen a szobájába készült, amikor apa, aki szokása **szerint** a helyi újságot búj|ai hangos nevetésben tört ki: /- Olvastad, mi történt Hetty Morrisszal? Anya meglepetten nézett rá.

- „Egyik polgárunk újabb kopogó szellemről tett jelentést. Miss Hetty Morris, Bogáncs úti lakos elmondta, hogy csütörtök este, miután lefeküdt, megérezte, hogy ^y titokzatos lény van a szobájában. Alaposan átkutatott mindent, de ez nem vezetett eredményre. Miss Morris azonban kijelentette: »-Biztos vagyok benne, hogy valaki volt ott.« Mindez a múlt heti Gazette-ben közölt eset után történt, amelyről Mr. Henry Bowden kerekdombi lakos számolt be.”

Apa félretette az újságot, és hangosan nevetett. Alec még sohasem látta őt ennyit nevetni.

- Tudhattam volna. Ha nagyapának volt egy kopogó szelleme, akkor Hetty Morrissnak is kellett egy.

Anya haragos tekintete láttán hirtelen abbahagyta.

- Mi a baj, Connie?

59

- Ezen egyáltalán nincs semmi nevetnivaló.

- Hogy érted ezt? Csak nem hiszed **er**, hogy Hetty Morris kísértetet látott?

- Nem - felelte anya türelmetlenül de véleményem szerint ami történt vele, egyáltalán nem nevetséges.

Apa zavartan nézett rá.

- Nem értem, drágám, hova akarsz kilyukadni.

- Csak erről az ostoba újságcikkről eszembe jutott valami. Ma délután itt járt Hetty Morris. Nagyon ideges volt. A tanácstól kint járt valaki, és közölte, hogy a Bogánacs úti házakat lebontják, és mindenkit kitelepítenek a Kerek-lápra.

- És?

- És... és... Nem akar kimenni, ennyi az egész. És ezért nem hibáztathatod..

- Nem, de miért van ^yszerre úgy oda? Már évek óta ígéretetik, hogy lebontják azokat a házakat.

- Azt mondja, hogy **sz** Egészségügyi Hivatail ésBlag-gett városatya van **a** dologban.

- Hohó! Várj csak egy-percet! Az újság is ír valami ilyesmit.

Mégpedig a címdalalon - mondta apa, és újra belemélyedt az újságba.

„Titokzatos betegség a bugletowni bevándorlók között” - így a cím. - „Ismeretlen betegség kapott lábra a Bogánacs úti színes

bőrű lakosság között, ezért az Egészségügyi és a Lakásügyi Hivatal ezen a héten kiküldte szakértőit a körzetbe. Bár a

hatóságok leszögezik, hogy semmi ok az aggodalomra, a betegség, amely valószínűleg nem fertőző, újra felvetette az itt

lakók jövőjének a kérdését, mivel az utcát ki kell üríteni... Blaggett előljáró a következőket mondta riporterünknek:

v>Figyelembe keU vennünk azt a lehetőséget, hogy a betegséget valaki magával hozta a térségbe, talán egy illegális bevándorló.*”

60

Apa félredobta az újságot.

- Sok ostobaságot beszél össze ez az ember. Ha egyszer nem fertőző, hogyan hozhatta volna valaki magával?

- Nem tudom, de nem is nagyon érdekel. Sokkal inkább érdekel az a szegény Miss Morris. Annyira felizgatta magát délután, hogy sírt.

Apa megcsóválta a fejét.

- Nem értem, miért kell az egész utcát kitelepíteni a Kerek-lápra azért, mert egyvalaki megbetegedett.

- Majd én megmondom neked, apa - mondta Kim, miközben forgószélként rontott be a konyhaajtón, és lecibálta fejről a sálát.

- Ó, a későn jövő Kim Bowden! - üdvözölte anya.

- Most ne gúnyolódj, anya - mondta Kim. - Az előbb beszéltem Arthur Blaggett-tel.

-/Nem hiszek **a** lülemnek! - szölt anya, de Kim ne^ figyelt rá,

*- Űgy tudja, nagy tervek vannak készül6ben. Az eg^z Bog^ncs 6t 6s Konkoly utca k6r6li ter6letre fel-h^:arcol6kat akarnak 6píteni, vagy ahogy 6k nevezik: szolgálati lakásokat a finomítóban dolgozó emberek szá-máráv akik állítólag a Karám 6ton 6pítkeznek. 6s még valaniilA Tankot is le fogják bontani, nagy aut6parkoló lesz a helyén,

- Aut6parkoló? - kérdezte anya. - Minek? Hiszen ott van az a nagy **tér** az Állomás utca 6s az Iskola utca sarkán!

-r Ott egy hatalmas bevásárl6központ 6p6l az 6j lakásokhoz. Az egész **kiMTiyék** világszínvonalra emelkedik - mondta Kim.

- De - tört ki izgatottan Alec - nem használhatják a Tankot aut6parkolónak, hiszen nincs ott se ki-, se bevezet6 6t.

- Most már nincs - szólalt meg anya. - De valamikor volt. Annak idején a- vas6ti híd alatti kapujá keresztl, a Bog^ncs 6ton & az Iskola utcán át szállították az anyagot az országúthoz. Amikor lezárták a Tankot, akkor deszkázták k6rbe a hidpill6reket. Kül6nben 6ppen ideje, hogy eltávolítsák a Tankot. Ha másért nem, hát a látvány miatt.

- De ezt nem tehetik! - szólt keser6en Alec

- Menj fel a szobádba, 6s csináld meg a leckédet, kisfiam - mondta anya. - Űgyse rád tartozik.

Alec kiharzott a folyosóra. Még hogy nem rá tartozik! Nem vehetik el a Tankot, hogy egy nyavalyás aut6parkolót 6pítsenek, a helyébe! A konyhából kisz6ród6 hangok 6jra megállították.

- Mire-kell nekik egy dckora bevásárl6központ? -kérdezte anya. Ennyi l6ábavaló kiadás!

- **A**, ez valószínűleg még odább van - válaszolta Kim. - De véleményem .^£erint a Bt^áncs utat hamarosan ki6ritik.

Blaggett városatya 6s hívei makacsul ragaszkodnak azokhoz a szolgálati lakásokhoz.

- Ezért kell szegény Hetty Morrisnak 6s a többieknek kik6ltözni6k. Ez nem jendes dolog - mondta anya -, 6s valaki a kd6kbe ^ághitná ezt azoknak a városatyáknak.

- Miért tiézia így **rám?**-kérdezte-apa.

- Ti ott a Vasutas Klubban nem tehetné^ valamit? Elegen vagytok. .

- Majd 6ppen 6k! — mondta Kim. - Egyebet sem tudnak, n6nt azon vitatkozni, vajon a Ettesel jobb-e vagy a g6zmozdony.

Alec hallotta, hogy «^ feláll, 6s félreteszi az 6jságot,

- Elmegyek - mondta apa. ~ Alec f^i^úadt a szobájába, átöltözött, 6s kirohant a

házból, 6gyet sem vetve anya „Mi lesz^ a leckéddele?" kiáltására.

-

A Tank felé sietett, amikor a háta mögött valaki utánaszólt. Nagyapa volt, 6ppen a veteményesben kapálta az egyik sor

babot. Az öregember **a** kapára támaszkodott, és rámosolygott Alecre.

- Mi van, csak nem tettél megint rossz fát a tűzre? ^ kiáltott. - Na, gyere, fiú, ki veled!

Alec habozott.

- Ahogy gondolod - mondta nagyapa, és folytatta **a** gyomlálást. Alec keresztülvágott a kerten, nagyapa ismét **abba**-hag3rta a munkát. Alec elmesélte neki a konyhában lezajló vitát.

- Aha - bölintott nagyapa. - Rosszul áll Hetty Morris szénája ... szegény lélek! De emlékszel, a múlt héten ő akarta elküldeni azokat a színes bőrűeket a Kerek-lápra. Nos, kívánsága teljesült, csak nem éppen úgy, ahogy ő akarta. Ilyen az élet. De miért vagy olyan ideges a Tank miatt? Elég csúnya látvány. Mindig is az volt.

Alec neői válaszolt. Még nagyapa sem értheti meg ezt.

- Sokkal több értelme lenne - folytatta nagyapa ha a csatornát tisztitanák meg, és üdülőközpontot létesítenének, csWakokkal meg ami kell. És lebontanák **a** vasúti híd körül azokat a palánkkerítéseket, hogy láthassák az emberek, mi van a vasút túlsó oldalán,

Alec figyelmesen hallgatta, és elgondolkodott egy kicsit,

- Anya és Kim letorkolták apát Miss Morris miatt. Mondd, nagyapa: miért nem csinál apa soha semmit? Bármi is tOTténik, csak ül, és nem szól egy szót sem. Aztán félreteszi az újságot, és elmegy **a** klubba.

Nagyapa nevetett,

- Nem vagy valami nagy véleménnyel apádról, mi? Alec elpirult.

- Ezt nem mondtam.

62

- Nos, elárulhatok neked valamit. **O** is így volt a saját apjával, fiú.

Alec nagy szemet meresztett.

- A saját apjával... Hogy érted ezt, nagyapa?

- Azt mondd, apádnak sosincs semmi mondanivalója, nos, az ő apja pontosan az ellenkezője volt, amikor apád még gyerek volt. Bé nem állt a szája, állandóan hengegett. Neki semmi sem volt új a nap alatt, mindenhez volt hozzáfűznivalója, akár igaza vtíl, akár nem. Azt hiszem, apád torkig voH ezzel a sok locsogással. Talán ez az oka annak, hogy olyan hallgatag.

Alec döbbsen nézett nagyapára.

- Az apám apja ... De hiszen ... Nagyapa elmosolyodott.

- Úgy v^n. Apádnak időnként nagyon is elege lehetett belőlem.

Nagyapa újra a gyomokkal foglalatzkodott, Alec pedig elballagott. Tehát minél idősebb az ember, armál komplikáltabb lesz az élete.

Érdekes,- gondolta. Amikor apa kicsi volt... nagypapa volt az ő apja... és amikor...
Inkább feladta.

<)3

1

ABU TESTET ÖLT

Hétfőn iskolába menet Alec még mindig az elmúlt nap eseményein töprengett. Annyira elmerült" gondolataiban, jóformán észre sem vette, hogy Ginger Wallace még mindig hiányzik az iskolából. Az órákon végig ábrándozott, szerencsére megúsza minden baj nélkül, és a kusza gondolatok még hazafelé menet is ott tolongtak a fejében.

Mint aki számára elveszett a világ, kényelmesen baktatott végig a Bogács úton. Mi keresnivalója volt ott? Teljesen megfédkezett a szükséges övintézkedésről, hogy az Állomás utcán menjen haza. Most máf azonban nem volt visszaút. Meggyorsította lépteit, közben körültekintően vizslatta a terepet, amíg csak el nem érte a vasúti híd sötét deszkakerítését. Megállt, és végignézett a léceken. Hirtelen eszébe jutottak nagypapa szavai: „Bontsák le a vasúti híd körül azokat a kerítéseket, hogy láttuissák az emberek, mi van a vasút túlsó oldalán.”

Rögtön tudta, mit kell tennie. Még egyszer utoljára Abu Salem varázstudományához fordul. Ezután visszaküldi őt a konzervdobozba, ha akar, aludhat akár több miUió évig is. Ez igazán jó üzlet lenne, és meg is érné.

Ledobta a táskáját, elővette a dobozt, sajnálkozással vegyes izgalommal megdörzsölte a tetejét, és sűgva így szűlt:

- Szálem alejkum, ő, Abu Salem!

- Alejkum szálem, ő, Alec! Keef Haalak?

63

- ühamdulilaah.

- Mi a kívánságod? - Abu hangja óvatos volt.

- utolsó, szuporklasszisű, atommeghajtásű varázslatot kérek tőled,

aEu, azután utadra engedlek, mehetsz aludni.

- A prófeta szakállára! - kiáltott fel Abu. - Ez aztán roppant varázslat lesz! Még sohasem hallottara, hogy valaki is szabadon engedte volna a szolgáját. Ha rajtam áll, meglesz. Beszélj, ő, Alec! Alec besrelt, és Abu figy^bmesen meghallgatta.

- Ez nagyon nagy kívánság, ő, Alec! - mondta végül - De mivel nem a magad részére, hanem másokért kéred, megteszek minden tőlem telhetőt.

Alec, kezében a dobozzal, ott állt a Bogáncs úton. Egy perccel később, mint földréngés-kömlés, megmozdult a talaj. A vasúti híd remegni-inogni kezdett, akár a y álomkötés-sorozat a tévében. A vasúti híd boltíve a sorjában szabaddá vált a kilátást engedve a kék boltra, és a domb lejtőjén Alec meglátta a lakónegyedük és a házukat. A Taxik - az onüadozó téglafal, a rozsdás daru, a burjánzó, nyíkos gaz, az iszapos kamáfnis - egyszerűen eltűnt, mint füst a levében. .

Helyébe egy Imsszú,; idacacmy csamta került, óriási ablakokkal, benne futballpálya, teniszpályák, céllövél-dék. Az észak felé töltött csomagtartó a napfényben, és a víz, a dartszámuk hűvös csodnak és hímálództa. A hatalmas fakéregű üdrefák és virággyásként váltották fel. Alec seeme süklyt a Bogáncs útra pishelt, és majd elállt a lélegzetei a maszkos borsak mind frissioi festve, a kőlépcsők minden időről, az ablakok csak úgy ragsnognak a napiéaybai. A sok szánét, ócskavas eltűnt. Az utca Végboi tőté, hinták, csúszdák, magas mászóketrecék. Fantasztikus! Ki hiszi majd el, hogy a Bogáncs út és a Tank az is kineit?

Előrerohant. Elsőndic akarta kipróbálni a vízen ringa
98

tódzó csónakok egyikét, ezt a jogot fenntartotta magának. De még oda sem ért, amikor köd szállt a Tank fölé, és beborított mindent. És a fehér sűrűség közepéből valaki őt hívta:

- Segítség! Segítség! Segíts, ő, Alec!

Alec olyan gyorsan fordult vissza, hogy majdnem hasra vágódott. A köd mintha ritkult volna, jobban mondva hátrább húzódott körülbelül egy vagy két méterre tőle. Amint tisztult, megjelentek a Bogáncs út és a vasúti híd körvonala. Alec kétségbeesetten látta, hogy minden pontosan olyan, mint azelőtt: sötét, nyomasztó, mocskos, szemetes mindenfelé. Semmi sem változott.

Semmi?

A felszálló ködfoltból egy sötét, ember nagyságú alak bukkant elő, egy magas, széles vállú férfi. Alec most már jól ki tudta venni.

Hosszú, piros-fehér csíkos köntöst és lebegő burnuszt viselt, akár csak Ali Baba negyven rablójának egyike. Mindkét lábán saru, a derekán csillogó, széles övben félelmetes, görbe kard.

Arca azonban szénfekete. Egy csacska gondolat futott át Alec agyán. „Azt hittem »idig, hogy arab, de hát ezek szerint afrikai rabszolga." Hangosan felkiáltott:

- Abu, mi történt?!

- Aiii, ó, Alec! A legrosszabb. A nagy igyekezetben, hogy teljesítem kívánságodat, a varázsige túl erősnek bizonyult. Miközben azon fáradoztam, hogy létrejöjjön a varázslat, sajna, valami hiba csúszott a számításba,, és most ime: testet öltöttem. -

Alec ijedten nézett körül. Először viccesnek találta, hogy egy fekete rabszolga ősi köntösben ott áll a Bogáncs út közepén, de egyúttal **éz** nagyon kellemetlen is lehet.

- Azt **hiszem**, jobb lenne, ha újra eltűnnél, és befejeznéd a varázslást.

65

- Hogy ismét eltűnjek, sajnós, minden erőmet igénybe kell vennem, és többé nem tudnék varázsolni. Pillanatnyilag azonban annyira elfc^ott az erőm, hogy egyikre sem lennék képes. Attól félek, veled kell maradnom. De hát ez volt az első kívánságod, hogy láthass engem - tette hozzá vidáman a dzsinn.

- Ó, egek! - sóhajtott Alec. - Most mit csináljak? Abu, te állaindóan borsot törsz az ember orra alá.

Alec észrevette a sértődöttséget a fekete arcon, és rögtön elszégyellte magát.

- Ne haragudj, Abu, nem akartalak megbántani. Csak éppen nem tudom, hogy mit csináljak. Nem küld-hetlek vissza a dobozba, és nem is vihetlek haza, érted? És itt sem maradhatsz az utcán. Minden percben jöhet valaki. .

Abu m^onta a vállát.

- Igazán, ó, Alec, nagyon sajnálom, de nem segíthetek. A **Nagy varázskönyv** minden dzsinnt figyelmeztet, hogy erejük nem korlátlan. Én Szerencsés vagyok. Hallottam olyanokról is, akik túl sokat akartak, aztán felrobbantak, és soha többé nem látták-hidlották Őket.

- Szívből örülök, hogy veled nem történt ilyesmi. Nos, nézzük, mit tehetünk? Talán haza tudnálak csempészni, és megkérném nagyapát, rejtse el a lakókocsiban. Nem, nem jó, ebb^**fsiŰE** még több zúr j^ne.

Aztán hirtelen remek ötlete támadt.

- M^anl Az én rejt^hdyem jó lesz. Gyere! Felkapta **a** táskáját, és m^indultak az úton, **a** vasúti

híd felé. A figyelmeztető tábla alait Alec megtalálta a tizenn^yedik deszkapaláii^ot, megnyomta - ^ meg se mozdult! Eszébe jutott, hogy uiükör Ginger és bandája megpróbálta elkapni, ő maga torlfiszölte el a bejáratot. Odahívta **Aitni**, és

röviden elmondta a helyzetet Abu felgyúrte kftntőséncd ujjait, és így szabadbá váló két hatalmas, izmos, barna karja. Egyetlen lökással betaszí-

66

totta a laza palánkot, és a nagy lendülettől a faldarab félregurult az'útból.

Alec már éppen át akart bújni, amikor eszébe jutott: mi lesz Abuval? Nem fér át. Túl keskeny a nyílás. Egy másik lécet is lileg kell lazítani. Abu mintha csak kiolvasta volna a gondolatait, megragadta a palánk végét, és iszonyatos erővel húzta-nyomta ide-oda. Csikorogvar nyikorogva a szögek engedtek, és egy másodperc múlva a második léc is szabadon lengett, elegendő utat engedve mindkettőjüknek.

- Hél Mit csináltok ti ott? Huligánok!

Miss Morris volt. Hangja végigsipított az úton, és Alec hallotta csizmáinak kopogását az aszfalton.

- Gyorsan, Abu, másszunk be!

Nem vesztégették az időt. Két pillanat alatt bent voltak, Abu visszahelyezte a palánkokat, és eltüntette a bejáratot.

- Vajcm hóvá tűnhettek? Meg"memék esküdni, hogy láttam őket, betörték a kerítést. Egy nagydarab fekete fickó és tíieg valaki. - Jól hallották Miss Morris motyo-gását a kerítés túlsó oldalán. Alec intett Abunak, és megindultak a főépület felé; felmászta a roskatag lép-csökői, és beléptek a darucsamokba, Abu körülnézett.

- Mi ez? ősi palota?

Alec bamba arcot vágott. Hogyan magyarázza el Abunak, mi az a gyár?

- Egy régi épület, ahol valamikor emberek dolgoztak. Most már senki sem jár erre. Nem túl kényelmes, de biztonságos. Mit mondtál, a varázserőd végleg el-szWt, vagy visszanyerheted még?

- Nem tudom. Talán.

Abü mérgesnek látszott, így Alec témát változtatott.

- Nos, megpróbálok valami emivalót és takarókat szerezni neked, bár fogalmam sincs, hogyan és honnan.

- Ne aggódj, Alec. Tudom, úgyis megteszel minden tőled telhetőt'

- Mindenesetre te itt maradsz, Abu, amíg hazalopód-zom, és összeszedem, amit tudok. Maai^alám,

- Maassalám - válaszolta Abu, amint Alec lement a lépcsőkön. - Amikor átkelt a csatwnán, eszébe jutott, hogy jó ideje már nem jegyzi a siker-kudarc táblázat eredményét Nem tesz semmit, KudMcék úgy megpakolták az ellea-fél hálóját, hogy kár lenne már a fáradságért Inkább arra gondolt, hogyan oldhatná meg Abu problémáját

Egyszerű tervet dolgozott ki. Belopódzik a lak^ocsiba, és az egyik fiókból kölcsönkivesz két takarót. Nagypának van elég, és a családnak legfeljebb csak a tél közepén lesz rájuk .szüksége, lia nagyon nagy a hideg. Ha ezzel kész, terepsz^lét tart m%jd a kamrában, hogy mit lehetne elcsennL - Kitűnő terv, fe^Uve, ha úgy sikerül Nagypa nem volt otthon, i^a a takarók nem okoztak pro^Umát. Alec begyűjtő akciójának kőzetén tartott a kamráⁿ, ami-[^] kor anya tetten **érte**. Két perc vallasat, és anya rájött a takarókra is.

Az igazat nem mondlwtta el, **igy** azt találta ki, hogy a szabadban **akar éjszak&zcú**. M[^]ehetősen c[^]ha magyarázat volt, és anya természetesen **nem** hitte **á**. **Vem** szólt többet, csak felzavarta a szobájába leckét csinálni, és figyelmeztette: ne számíton rá, hogy estig még egyszer elmehet hazulról.

Fent a szobában Alec összeszámolta a liénzét Huszonöt pennyje volt - eltekintve att[^] iogy Kimnek hetvenöt pömyvel tígitozott -, ami számítása szerint egy fél adag kebabcséra el[^] az *ÁRomaa* utcai Niki bisztróban. Persze fogalma sem volt, vajon adnak-e egyáltalán fél adagot. Legfeljebb otthagyn valamit zálogban, aztán majd részletekbe kifizeti. , -

67

„Ezzel semmire sem megyünk, Bowden” - állapította meg magában, és be kellett látnia, hogy igaza van. De akkor mi legyen? Nem hagyhatja Abut a pácban, még ha nem is a legsikeresebb dzsinn a negyedik dimenzióban. Most már jól tudta, mit értenek ezen, hogy „rontó varázslat”.

Alec az ágyán ült, és vagy félóraig elmélkedett. De minden hiába, az ostoba helyzet egy fikarcnyit sem javult. Aladdinnak sohasem kellett ilyen módon gondoskodnia szolgájáról. Érdekes, minél többet gondol arra, hogy Abu szolgál, annál képtelenebbnek tűnik az egész. Abu barát, pajtás. Jót szórakoztak együtt. Nos, ezúttal Alec Bowdennek kell varázsolnia!

- Ilyen az élet - mondta az üres konze[^]vdoboznak, amelyet a kezében tartott. Most valóban üres volt. -Egyik pillanatban egy dzsinn áll a szolgálatodra, a következő pillanatban pedig egy illegális bevándorlóról kell gondoskodnod. Igen, Blaggett városatyának igaza volt. Egy illegális bevándorló tartózkodik a Bogács úton, akit Alec Bowden vitt oda.

„niegális bevándorló” - ez azt jelentette, hogy Abut titokban kell tartani. Alec azonban képtelen volt őt egyszerűen csak otthagyni a Tankban. Biztosan éhes, és fázik a darufülkében. Alecnek segítséget kellett szereznie. De-feonnan?

A családból nem. Nagypát nem lenne tisztességes belekeverni a dologba, bár Alec biztos volt benne, hogy segítene. Kim szintén

kiesik. Mostanában túlságosan összeemelegedett Blaggett városatya fiával.

Alec föl s alá járkált a szobában. Egyszer csak felkapta a fejét; Egyetlenegy, esetleg két ember van Bug-ietownban, akitől segítséget kérhet. Ez a felismerés görcsbe rándította a gyomrát, akárha rumot ivott volna.

Mégpedig ... Mégpedig...

Mégpedig ez a két embef: Eulalia és Ginger Wallace. 100 „SZEGÉNY KIS GINGER!”

A tévében éppen egy reklámműsor ment, amikor Alec lesomfordált a szobájából a konyhába. Óvatosan kinyitotta a kanirá ajtaját.

- Te vagy az, Aléc? - hallotta anya hangját az elülső szobából. Micsoda radarkészülék!

- Csak kenek egyogyorókrémes kenyeret.

- Jól van, kisfiam. Utána r^tön vissza a szobádba. Alec nem válaszolt. Nem ment föl, de nem is akart

füllentem. Két szendvicset vett magához, az egyiket halpástétom, a másikonogyorókrém, becsomagolta zsírpaperba, és nadrágzsebébe gyömösölte.

A hátsó ajtó nyitva volt. Odakint még világos volt, a levegő sem jüült nagyon le. Bárcsak észrevétlenül eljuthatna a Tankhoz!

- Pssz! Hova, hova, Alec?

Nagyttpa jelent meg a lakókocsi ablakában.

- A, sehova, nagyapa - válaszolt suttogva Alec.

A lakókocsi ajtaja kinyílt. Nagyapa egy pokrócot tartott a kezében.

- Ahogy gondolod. Ezt mindenesetre vidd magaddal. Aztán ha hazajöttél, majd mesélsz.'

- Ezerszer is kösz, nagyapa. Ez óriási! De hát honnan tudtad? ^

- Hallottam anyádat a konyhában. Jó lesz, ha szeded a sátorfádat, mielőtt vége a műsornak.

Alec búcsút intett nagyapánalc, a kis konyhakertek mellett végigrohant az úton, egyenesen a Tankot kö-

68

rülvevő falterítésig. A Tank most szilárdan állt a helyén, és szinte hihetetlennek tűnt, hogy egy pUlanatra ultramodem üdülőközponttá alakult át. Az egészből nem maradt más, csak a Tank és a szatén hálóingjében vacogó Abu.

Erre a gondolatra meggyorsította a lépteit. Belökte a laza palánkot, és akár egy rohamcsapat, keresztültört a nyíláson.

Gyorsan átkelt a csatomán, a híd ezúttal szilárdan állt.

Felszaladt a roskatag lépcsőkön, be a daru-csarnokba.

- Abu - szólította barátját. Semmi válasz. Berontott a kezelőfülkébe. - Abu! - szólt újra.

Hangos horkolás volt a válasz. Alec megkönnyebbülten felsóhajtott.

Abu mélyen aludt az asztal tetején, feje két felhúzott térdén pihent. Alec megrázta.

- Aiii - nyögte a dzsinn, nagyot nyújtózott, majdnem lepottyant az asztalról. Egy pillanatig dühösen nézett körül, és zavartan **Táztá** a-fejét. Aztán elmosolyodott. Alec leterítette a takarót az asztalra, elővette zsebéből a szétlapult szendvicseket, és Abunak nyújtotta.

- Shukran jazilan, ó, Alec!

A szendvicseket Abu négy óriási harapással elintézte.

Megveregette a pocakját, aztán kinyújtotta a karját, és megrázta Alec kezét.

- Attól félek, Abu, egy ideig itt kell elrejtőznöd.

- Miért, ó, Alec? Talán nem megfelelő a külsőd?

- Nos ... igen ... ööö ... a hozzád hasonlók nem ... Jaj,

hpgyan beszéljen az illegális bevándorlókról olyasvalakinek, aki sohasem hallott még Enoch Powell-ről, az angol fajüldözők vezéréről?

- Ide figyelj, Abu, megpróbálok keresni valakit, aki segíthetne.

- Ő, valakit, aki gazdag és hatalmas?

102

- Nenü egészen. De olyasvalakit, aki tudja, mit kell tenni.

- A kezekben vagyok, 6, Alec!

- Oké. Akkor elmentem. Bújj el jól. Maassalám!

- Maassalám] - felelte Abu.

Alec levágtatott a lépcsőre, keresztülgázolt a magas fűben a Bogáncs út felőli kerítéshez.

Egy kis időbe telt, amíg meglátotta a lécet - Abu délután igencsak visszaerőszakolta őket a helyükre -, és kijutott a Bogáncs útra. Óvatosan haladt előre, nem akarta, hogy Miss Morris meglássa. Száz az egyhez, hogy az öreg hölgy elmondja valakinek, amit délután látott.

Senki nem volt az utcán, de amint közelebb ért a 85-ös számú házhoz, mulatott valakit, „Mrs. Wallace!” -gondolta. Az ócska kőlépcső tetején ült, kényelmesen, és átkarolta a mellette ülő két aprócska, copfos-köté-nyes kislányt. Mrs. Wallace átkiabált az utca túlsó oldalára az egyik ismerőséhek, aki szintén a lépcső tetején ült, és ruhákat javított. Amint Alec a közelükbe ért, meghallott néhány mondatot, amitől földbe gyökerezett a lába. ■

“ .

- Igen, szegény kicsi Ginger! - kiabált Mrs. Wallace. A másik asszony bólintott.

- Szegény.

- Igen, ma **el** kellejtt vinni. Nem tehattünk mást. Alec rémulten somfordált el a lépcső meUett. Szegény Ginger... el kellett vinni... nem tehattunk mást... Szent isten! Mi történt?

Abu megígérte, hogy Gingernek nem esik semmi baja. De ha mégis, Abu többé nem képes helyrehozni a dolgot. „Ha Gingerre valami komoly történik - gondolta Alec -, siz az én hibám.” *

- Rajta, Bowden, imádkozz!

Alec kis hijárt kiesett a nadrágjából. Az átjáróból Gin
70

ger Wallace lépett ki teljes életnagyságban, sőt szinte óriásként. Alec első gondolata a menekülés volt. Tíz méter előnye volt, de mivel Ginger jó futó, úgyis utoléri. És különben is azért jött, hogy találkozzék vele - hát tessék, most itt van! Szembefordult ellenfelével, aki úgy közeledett felé, akár egy tank.

- Nézd, Ginger...

Ginger azonban már ütött is, egy jobbegyenessel, akárcsak Muhammad Ali. Szerencsére az irányzék elmaradt a világbajnoki szinttől. Ginger első ütése egyenesen a zsebét érte, amelyben hű konzervdoboz lapult. Alec kétrét görnyedt, alig kapott levegőt. Ginger is fájdalmasan, felszisszent, és szájához kapta sajjó öklét.

- Űgy kell neked, Byron Wallace! - nevetett egy hang a hátuk mögött.

Euleilia jött át a túlsó oldalról. Alec mindig örült, ha látta, de most ezerszeresen boldog volt.

- Byron? - hápogott.

- Bizony - felelte Eulalia. - A keresztlevél szerint Byroii Churchill Wallace. - Aztán lehalkította a hangját: - És anyánk előtt ne hívd őt Gingernek, mert elevenen nyúz meg! Ezt komolyan mondom.

Alec idegesen nézett körül. Mrs. Wallace azonban békésen ringatta térdén az egyik kislányt, és nem adta jelét, hogy meghallotta volna. A szomszédok már bemen-' tek a házba.

- De akkor miről beszélt édesanyátok, amikor szegény kis Gingert említette? Hallottam, mikor idejöttem.

Eulaliából tópk^ukkadt a nevetés, csak úgy visszhangzott az egész utca.

- Van egy rőt szőrű macskánk, azt hívják Gingernek. IUetve csak volt, máig.*Byronunk ma nem ment suliba, és elvitte a szegény dc^ót az állatorvoshoz.

Alec Gingerre bámult, aki közömbösen állt mellettük.

70

- Én meg már azt hittem, beteg vagy. Ginger megvonta a vállát
- Beteg volfam, egész héten. Az orvos szerint valamiféle influenza, de igazából semmi komoly. De miért érdekel annj^a az egészségem. Keszeg?

- Mert azt írta az újság, hogy valamiféle titokzatos betegség terjedt el a Bogáncs úton. -

- Azt hiszem, az az öreglány alattunk túl sokat beszél összevissza - mondta megvetően Ginger. - Ki nem áll bennünket Alec bölintott

- Különben mit keresel a Bogáncs úton? - Ginger újra agresszív lett

- Veletek akartam beszélni - felelte Alec, miután visszanyerte bátorságát

• 71

- Nocsak! Ez aztán hízelgő! - mondta Eulalia, aztán kuncogva még hozzátette: - De jól vigyázz! Nem szereti, ha akárki szóba áll a nővérel.

- Fc^d be! - szólt közbe Ginger. Eulalia erősen öccse szemébe nézett.

- Keszeget ijesztgetheded, de engem nem'

- Híhha! - felelte Ginger, és ennyiben is maradtak. Aztán Alechez fordult. - Egyébként mit akarsz tőlünk?

- Segítséget. - Ginger összehúzta a szemöldökét. -Vagyis ...
szükségem van a segítségetekre ... sürgősen. Egy barátomról
van szó ... ööö... eee... egy fekete barátomról.

- Fekete barátod? - Ginger rögtön gyanakodni kezdett.

- Nézd - folytatta Alec. - Tudsz titkot tartani?

- Attól függ. _

- Figyelj. Emlékszel arra a napra, amikor a vasúti hidig
üldöztétek, és nem tudtatok elkapni?

Ginger. bölintott.

- Keresztül lehet menni alatta. Van ott egy régi gyár. Tanknak
hívják, ott van egy titkos helyem.

. Gingert kezdte érdekeim a dolog. Eulalia csendben figyelt.

- Az a' helyzet, hogy a barátom, Abu Salemnek hívják, ott van.

És igazság szerint neki egyáltalán nem szabadna Bugletownban
lennie.

- Honnan jött? - kérdezte Ginger, még mindig gyanakodva, de
azért kíváncsian.

- Pontosan nem tudom. - Csak nem mondhatja, hogy egy
söröskonzervből, a X. századi Bagdadból! - De nem akartok
velem jönni?

- Honnan tudjuk, hogy nem állítottál csapdát nekünk?

Alec Eulaliához fordult.

- Becsszóra! Semmi csel. A suliban sem én kezdtem 108 r a
balhét. Ragyás Sam volt, aki nekem nem is **a** barátom. Még
soha senkinek nem beszéltem erről a titkos helyről, kivéve a
barátomat, aki már a Kerek-lápon lakik. Eulalia bölintott.

- Igen, minket is oda akar küldeni a tanács. Ginger megvonta a
vállát

- Oké, de akkor mostantól fogva használni fogjuk ezt a Tankot
Alecben megsajdult valami legbelül. De most már nem volt
segítség. Ezt m^ kellett tennie, Abu érdekében.

- Jó. Gyertek.

- Hová mentek, gyerekek? - **kiabáat** utánuk Mrs. Wallace^ .

- Csak az utca végébe, megnézünk valamit - felelte Eulalia.

- Ne maradjatok sokáig!

- Tíz pere.

Szótlanul b^agtak az úton, a vasúti híd felé. A figyelmeztető
tábla mellett Alec megállt és körülnézett

- Mus^j óvatpiaiak lenni Miss Morais mii^t Ma délután meglátott
minket **Abuval**, amikor bementünk. **Azt** hiszi, valamit f{gátunk
a fejünkben.

Alec benyomta **a Jtót** palánkot Ginger **I^**uggolt, és belesett a
nyíláson. Nagyot füttyentett.

- Ejha! Itt aztán van titok elég. Keszeg! - Ginger átbújt, majd Eulalia is követte, Alec a végére maradt. Amíg keresztülbotorkáltak a kiálló gyökereken, a szanaszét heverő limlomon, Alec elmagyarázta, hogy a Tank valamikor gyár volt, de már bezárták. Elmondta a legújabb hírt is, hogy autóparkolót akarnak a helyére építeni.

- Több hasznát vennék a Kerek-lápon - jegyezte meg Eulalia: Amikor a főépület elé értek, Ginger megállt.

^|■
. 73

- Mielőtt bemegyünk, jobb lenne, ha elmondanád az egész történetet a barátodról.

Alec bóuntott.

- Oké, elmondom. Ogyse fogjátok elhinni, de azért telmondom. Amilyen röviden csak tudta, elmondta az egészet. Látta rajtuk, hogy nem veszik komolyan, azt hiszik, csak hülyéskedik, de azért figyeltek rá. Miért ne? Érdekes volt hallgatni, bármilyen képtelenség.

Ginger egyáltalán nem hatódott meg.

- Azt álhtod, hogy ez a dzsinn-ember fent van a kezelőfülkében? Ennél jobb mesék vannak a tévében is.

Alec hirtelen dühbe gurult.

- Ahogy gondolod. Feljössz és megnézed, vagy begyulladtál?

Ginger arca megmerevedett, de Eulalia mosolyogva így szólt:

- Egy null Keszeg javára, Byron. Legérzékenyebb pontodon érintett.

- Oké - mondta Ginger -, mutasd az utat.

Amikor beléptek a kezelőfülkébe, Abu szokásához híven, összekuporodva - horkolt. Piros-fehér csíkos köntöse láttán Gingerből kibuggyant a jókedvű nevetés.

- Hé, mit csinál itt ez a muki ebben a jelmezben?! Abu kinyújtózkodott,-majd hirtelen felült, kinyújtotta hatalmas tenyerét, és megragadta Ginger gallérját.

- A próféta szakállára! - szitkozódott, Ginger elvigyorodott,
- Egek, egy fekete muzulmán!

73

A NYOMUNKBAN VANNAK!

Abu óvatosan elengedte Gingert, és elmosolyodott.

- Nicsak, Alec, még rabszolgáid is vannak?

- Lassan a testtel! - mondta Ginger, arcáról lehervadt a mosoly.

- Nem, nem, Abu, a barátaim olyanok, mint én.

- Úgy érti, hogy britek vágyunk, függetlenül fekete bőrünktől - magyarázta EulaUa. Mosolygott, mint aki nagyon viccesnek találja az egészet, de Alec látta, hogy valójában egyáltalán nem így gondolja.

Abu újra Alechez fordult.

- Tehát vannak fekete britek és fehér britek? Akkor miért kell Abu Salönnnek elbűjnia?

Alec nagyot nyögött. Hogyem magyarázza meg neki? De Ginger megelőzte:

- A mieink a karib-tengeri Jamaicából jöttek ide. Amikor még Angliáé volt ez a sziget, és népünk ott **a** szigeten élt, nefai **zavarta őket**, hc^ britek vagyunk. Amint azonban ide betettük **a** lábunkat, mindjárt más hangon kezdtek beszélni. '

- Esr nem ilyen egyszerű. Ginger - mondta türelmetlenül Alec. Ginger feléje fordult

- Talán n^ed nem, de nekem igen. Eulalia legyintett

- A vitával nem segítünk szegény Abuhak. Az a baj; Abu, hogy nincs ütleveléd, nincsenek papírjaid, semmi. És engedély nélkül, sajnos, nem tartózkodhatsz az or

! 74

szagban, még akkor sem, ha te más véleményen vagy. Tiszta sor: illegális személy vagy.

Abu bölintott. Most már érti a áolgot.

Gingerből lassan elszállt a harag, és hideg józansággal tette meg javaslatát:

- Be tudjuk csempészni a Bogáncs útra, majd azt mondjuk, hogy egyik unokatestvérünk jött látogatóba. Az itteniek úgysem tudnak megkülönböztetni bennünket - és egy jelentőségteljes pillantást vetett Alecre.

Eulalia a fejét rázta.

- Nagyon egyszerűen hangzik, de az a pasaá a tanácsból most nagyon szaglászik körülöttünk. Nem, valakit meg kell kérdeznünk.

- Talán apát; mi? - kérdezte idegesen Ginger. - Neki aztán biztosan nem tetszik majd az ügy, egyáltalán nem.

- Talán anyával szót érthetek - jegyezte meg elgondolkodva Eulalia. - Ide figyelj, Abu, ha ma éjjel még kibírod ezen a szeméttelenen, reggel hozxmk neked több ennivalót Aztán holnap est&e^ megpróbálunk valami megfelelőbb helyet találni. Oké?

Abu liálásan köszönte.

- Mondd, Keszeg - folytatta Eulalia -, van itt egy másik kijárat is?

Alec bölintott

- A csatorna túlsó oldalán levő kerítésen is van egy nyílás.

- Kitűnő. Te mész az egyiken, Byron és én a másikon. Ha együtt látnak velünk a Bogáncs úton, még ■gyanút fognak. Holnap a suliban elmondjuk, mit tehetünk. Röidben?

- Oké - felelte Alea - Ti mentek elsőnek?

Eulalia elmosolyodott, miközben Gingerrel az ajtó felé mentek. ,
- Ne aggódj, Kesz^ . Senkinek sem beszélünk a búvóhelyedről,
ugye? - Oldalba bökte öccsét, aki gyorsan

75

Alecre hunyorított. Lement a lépcsőn, és Alecet és Abut magukra hagyták.

- Igazán ftircsa egy ország, ó, Alec.

- Mondd még egyszer, ó, Abu.

- Igazán...

- Különben hagyd. Elég lesz ^y pokróc? Ha szerencsénk van, csak ma éjjel kell itt aludnod.

- Ügy fogok aluchii, mint egy csecsemő - felélte Abu, ezzel ismét felhúzódzkodott az asztalra, és összehúzta magát, akár csak a söröskonzervben.

Alec megtapogatta a dobozt a zsebében, aztán jó éjszakát kívánt, és lement a lépcsőn. Sok értelme **mo**^ már nem volt, m^is ragas^dcodott a dobozához >. válap hogy a szívéhez nőtt.

Másnap reggd^ anünt felébredt, fSogta » ahiconyos rossz előérzete. Eimek nemcsak a tegn^ esti lebukás volt az oka

(anya^zreVette,^ amikor be akart slisszólni a házba, és büntetésből m^vonta tőle a heti zsebpénzt), hanem a hetedik

érzéke azt súgta, **ba**^ itagy bajok vannak készülőben, sakkal nagyofa^mk, mint edd^ bármikor. A katasztrófa ott leselkedik

rá a közelben. Cs^iak-ja evező nélkül sodródik a N^ara felé: : .

Jelen pillanatig azcmban: még m^^zta, V^ül is egész éjjel jó meleg ágyban aludt, n^ össz^uporodva, a

kezelőfülkében.»Micsoda lecsúszás egy dzsina számára!

Éppn időben, érkezett az iskolába, hogy beálljcn a sorvégére.

A folyosón EulaUá egy cédulát csúsztatott a kezébe.

- Aha! - jegyerte meg Itennie **Gwrt**^, - A 3/F Casanovája megint hódított.

- Pukkadj megf - bökte oda Alec dühöset. Bocsánat, hogy élek! - jött a vála^

^ 75

Alec elengedte a füle mellett, és továbbsietett.

A felsorakozott iskola előtt Mr. Foster elmondta az aznapi szent

leckét. Szokott fellengzős módján kiválasztotta egy passzust a Bibliából, amely ötezer évvel ezelőtt biztosan nagyon

érdekfeszítő lehetett, de 1974-ben egyáltalán nem hatott így.

Tömény unalom vette körül az osztályt. Alec elővette Eulalia

üzenetét a zsebéből, és elolvasta: „Ma este elvisszük Abut.

Találkozunk sulis után az állomáson.”

Gyorsan zsebébe süllyesztette a papírt, mert Mr. Cartwright

terepsznlét tartott a sorok között. Mr. Foster még példalózott

egy sort az Ótestamentum különféle passzusaival, aztán elengedte őket. Megkezdődött a gürizés.

Szó szerint gürizés: matek, két környezetismeret, angol. Alec megpróbált figyelni és elkerülni minden bajt. Most •agyon kell vigyáznia. Valaki a padja fölé hajolt.

- Mi jár az eszedben, Alec? - kérdezte Miss Welch. —, ööö... semmi... semmi - felelte Alec.

• Akkor miért írtad le háromszor az utolsó mondatot?

- Igyekeztem helyesen leírni.

^ De lüszem mind a három hibás, Alec! Puff neki!

Amint Miss Welch eltávolodott, Alec újra hallotta ' Ronnie Carter dűnnyögését:

- Fbgalmam sincs, mit esznek ezen a Bowdenen! Nem bē^ózik, nem borotválkozilc Mégis az összes menő tyúk körülötte röpköd. Alec vonalzója éppen a füle mellett találta el, Ronnie felüvöltött.

- Rdnald Carter, beteg vagy? - kétézte Miss Welch.

- Csak görcs jött rám, tanárnó, kérem - válaszolta Ronnie. Aztán a pad alatt hátranyúlt, elkapta Alec lábát, és megcsavarta.

76

- Menj a fenébe! mérgeződött Alec, és belerügött Ronnie kezébe. , Miss Welch rakétaként csapott le rájuk.

- Mi folyik ott?!

- Ne tessék haragudni. A lábam. Beakadt ' Miss Wekh haragosan nézett mindkettőjükre.

- Szerencsétek, hogy olyan lágyszívű vagyok. Né vigyorogjatok, mert összeütöm a fejeteket. Képzeljétek csak el - fordult az osztályho? -, miféle hangot adnának? A karácsohjd darabban akár kókuszdió helyett is használhatnánk.

Alec fellélegzett. A veszély elmúlt Órájára nézett Miért van az, hogy egyes napokon olyan lassan telik az idő? Majd megkérdezi Mr. Jamésontól.

Nagy nehezen azért csak eltelt a nap. A tanítás végén Alec úgy lótte ki magát^ mint az Apollo-1 Cape Ken-nedyről Hazafelé bement az Állomás utcai pékhez, és vett két húsos tésztát Ószintén reméltfe, hogy nem disznóhúsból készült, hanem **lakából** vagy lóból vagy akármí másból A muzulmánok nem essmek disznóhúst - vagy ez a zsidók szokása? Nem tudta pontosan. Hiszen olyan sokféleképpen lehet megbtotimi embereket, csak győzze fejben tartani valaki! **A** pékt^ mégstm kérdezhetette meg! Kiment az üzletből, és elindult az állomás felé, ahol Eulalia és Ginger várták. ^

- Hol voltál. Keszeg?

Alec meglengette a faúsos tésztát.

- A te oldaladon kell most bemennünk - mondta Ginger.

- Miért?

- Mert tegnap este Miss Morris meglátott bennünket, amikor kiléptüii a Bogáncs útra. És vele volt egy sidcli a tanácsbf^ Bls^ett egyik l^űgőja.

77

- Hú, a csuda.vigye el! - mérgelődött Alec. - És mit mondtak?

- Semmit - válaszolt Eulalia.

- Csak mutogattak, mi pedig odébbálltunk. Nem vártuk meg, hogy magyarázatot kérjenek tőlünk.

Alec balsejtelme beigazolódott: valami készülöben van.

- Gyerünk - javasolta Eulalia. - Induljunk. Van egy tervünk, de majd csak Abu előtt beszélünk róla.

- Mondjátok - kérdezte Alec -, hoztatok neki reggel valami ennivalót?

- Természetesen! Mit gondolsz rölünk? Megígértük, és be is tartottuk. .

- Ne haragudjatok!-dörmögte Alec.

Gyorsan átmente az állomás hidja alatt, végig a Karára úton, majd bedra fordultak, a lakónegyedhez. Fölkaptattak a dcanboldalon, és Alec észrevette, hogy néhányan csodálkozva bámulják őket. Ez ellen nem lehetett semmit sem tenni. Arra viszont nagyon is kellett vigyázniuk, hogy&zrevétlenül másszanak be a kerítésen!

- Erre - mondta Alec, amikor felértek a dombtetőre, és lefelé indultak a keskeny ösvényen a veteményes-kertek mellett.

Errefelé már egy lelket sem láttak. A magas kerítés előtt megálltak, és Alec számolni kezdte a deszkákat

- Ez aztán a szervezés. Keszeg! - mondta Ginger. Alec megtalálta a lécet, és benyomta.

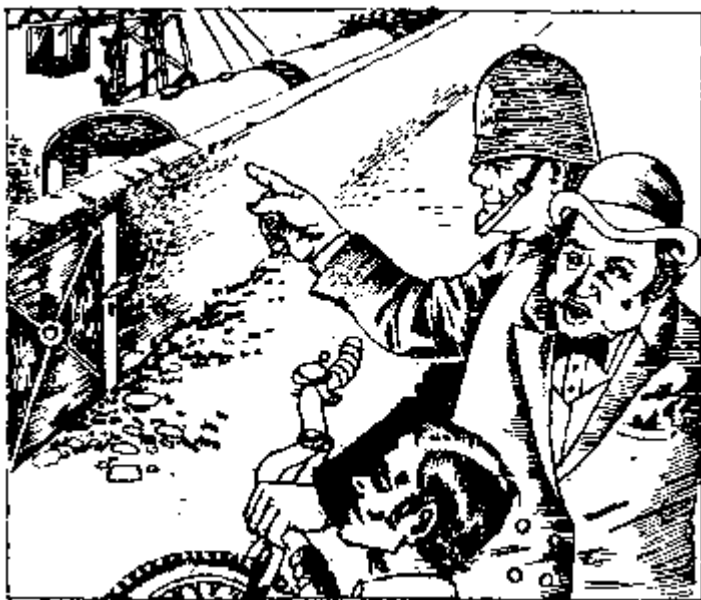
Ebben a pillanatban valaki a dombtetőről rájuk kiabált:

- Hé, kölykök, mit csináltok ott?! Alec hátrafordult.

- Néasetek oda x mondta -, a kertek túlsó oldalán.

- Mivafott?

- Mr. Hardcastle a Lakásügyi Hivatalból és Hadley, a hekus, semmi több. És utánunk fognak jönnL

- Gyorsan - mondta Ginger -, bűjytink át a kerítésen!
- Nem - ellepkedett Eulalia egyénit Alnihoz vezetnénk őket.
- Ef^ nyugodt ld*ets8 - örelt Alec százat az egyiiez, iioy nem fémek b|e a nyilápoit
- Rendben,^ akkw menjünk - mtmdta-Ginger. - Te menj elsönds^ K^»eg.

Alec pillidiatokon belül eltűnt, majd Eulalia következett, végül pedig Ginger. Nekik kicsit nehezebben me'nt, mivel masszívabbak vcdtak Alecnél. De ez egyben azt is jelentette, hogy Hadley rendőr és a tanácsi ember egyáltalán nem tudnak keresztüljutni.

- Gyorsan - mondta Alec -, át a csatornán, a hida-mon!
- Menjetek előre - rendelkezett Ginger -, én majd

IIS

eltűntetem a hidat. Így aztán biztosan nem követhetnek.

- De akkor hogyan jössz át? - kérdezte Alec, miközben a csatorna felé rohantak.

- Sose aggódj a Csodafiú miatt - nyugtatta Eulalia, amint átbotorkált a hidon. Alec közvetlen mögötte haladt.

A túlsó oldalról visszafordultak, és látták, hogy **Ginger** mindkét kejsével megragadja a palánkot, kiemeli a helyéről, és elsüllyeszti a csatorna zöldesfekete posvá-nyában. Azután megfordult, és visszafelé sétált a kerítés felé.

- Ez meg hova megy? - kérdezte Alec.

A kérdésre rögtön megkapta a választ: Ginger újra feléjük fordult, és rohanva közeledett a csatorna felé.

Alec szeme elkerekedett a csodálkozástól: Ginger nagy lendülettel elrugaszkodott a földről, és átugrotta a csatornát - sőt, tőlük körülbelül ^y méterre, egy kis földkupacon kötött ki! Gyorsan ieláUt, kezéről, ruhájáról leverte a port.

- Jó ötméteres volt.

- Olimpiai rekord! - bölintott Eulalia. - És most nézzünk a dolgunk után.

A kezelőfülke csendes volt, amikor felmásztak a lépcsőkön, és kinyitották az ajtót. Alec nem tévedett: Abu az asztalon összekuporodva mélyen aludt, és szolidan hortyogott. Alfec véleményén. **2** szerint Abu második szakmája az alvás volt.

- Szálem alejkum! - kiáltott Alec,

- Alejkum szálem - felelte Abu, és kiegyenesedett ültében,

- Keef Haalak?

- nhamdulilaah.

Eulalia Gingerre vigyorgott.

- Nagy szellem a fiú!

79

Abu az asztalon ült, lassan kinyújtóztatta tagjait, és megsimogatta a hasát.

Biztosan éhes vagy, Abu - mondta Alec. - Hqztimk ennivalót.

- Éhes? Egy egész lovat meg tudnék enni - felelte Abu.

- Ki tudja? - szolt Ginger. - Talán még erre is sor kerülhet.

Kirakták a ösomagokat az asztalra, és kibontották. Abu szeme felcsillant. Ha voltak is vallási problémái a disznóhús miatt, ezt az egy napot bizonyára kihagírta, mert a húsos tészta az összes maradékkal együtt egy szempillantás alatt eltűnt, szintűgy a fdcetekává, amit Eulalia hozott termoszban.

- Csodás lakoma! - mondta elégedetten Abu, - Szavamra, mindnyájan első osztályú dzsinnek vagytok!

- Ide figyelj, Abu - szakította félbe Alec. - Idejövet követtek bennünket, úgyhogy nincs sok időnk. Eulaliá-nak és Gingernek van egy terve, mindjárt elmondják.

Abu összefonta a karjait.

- Beszéljetek. Hallgatlak.

Abu azonban sohasem tudta meg, mi volt a terv, mert ebben a pillanatban a kezelőfülke betrat ablakán keresztül odalentról dühös ordítás hangjai ^ek a fülükbe.

- Ott vannak azon a Szeméttelepen, a csatorna túlsó oldalán!

Alec előrensnyjtotta a nyakát, és kilesett az ablak sarkából, mivel megismerte a hangot,

A balszerencsé katasztrófába fordult.

A csatorna túlsó oldalán Blaggett városatya hadonászott eszeveszetten, és a kezelőfülke felé mutatott.

80

A DARUCSARNOK OSTROMA

Hát igen, Blaggett városatya személye egyenlő volt a "katasztrófával. ■ Föl-alá rohangált a csatorna túlsó oldalán, akár egy tigris. De hogy a csudába jutott át a kerítésen?! . Blaggett váorsatya nagydarab, kövér ember volt, úgy festett, mint egy felöltöztetett rögbilabda. Hosszú, fekete kabátot viselt, fején széles karimájú puha kalapot - ő volt a fő temetkezési vállalkozó Bugletownban, egyenesen egy temetésről jöhetett ide. - Hogyan juthatott be? - kérdezte Alec. Ginger Alec mellé guggolt az ablak sarkában.

- Biztosan leverték a kapuról a lakatot - vélte Ginger. Ez nagyon valószínűnek látszott, mert a hatalmas kapu nyitva volt, és ott állt Mr. Hardcastle és a nagydarab Hadley egyenruhájában.

- Teljes a létszám - jegyezte meg Alec.

- Nem tesz semmit, úgysem tudnak átjönni - mondta Ginger.

- De meddig? - kérdezte Eulalia a kezelőfülke másik végéből.

Abu közben átöltözött, ócska inget és farmert húzott, Eulalia pedig begyömészölte Abu ruháit a papírzsákba.

- Hallod-e, Ginger, nem tudnál kiszökni Abuval a Bogáncs úti oldalon?

- Lehetetlen. Amint kilépünk a főépületből, meglátnak és elkapnak.

80

- Igen, viszont nem tudják, hogy Abu is itt van! Csak minket hármunkat láttak.

- Biztosan sejtik, hogy még valaki van itt. Három kölyökért nem csaptak volna ekkora felhajtást - vélekedett Eulalia.

- Hát akkor mit csináljtnk?

- Ki kell találnunk valamit. Pillanatnyilag nem tudnak átjönni.

Blaggett városatya is ekképpen gondolkodhatott, mert a tanácsí férfiúhoz fordult, és mérgeesen ráförmedt:

- Menjen, és szerezzen egy deszkát vagy mit tudom én, micsodát, hogy átkelhessünk.

- Itt nincs egyetlen deszka sem, Mr. Blaggett - hangzott a válasz. Majd Mr. Hardcastle szolgálatkészen még hozzátette: - A túloldalon viszont rengeteg van.

- Talán szívesén átmenne, és hozna egyet,- mondta Blaggett városatya gúnyosan. Hadley rendőr elfordult, mintha nevetne.

- Fogalmam sincs, mi olyan nevetséges ezen, Hadley! - dühöngött Blaggett. - Maga még a kisujját sem mozdítja, hogy segítsen.

A rend őre hátul összekulcsolta a kezét, és a darucsarnok felé bámult.

- Én utasítást kaptam, hogy vizsgáljam ki, igazak-e a bejelentések, miszerint égy illegális bevándorló tartózkodik ezen a környéken. Nos, én csak három gyereket láttam, őket pedig ismerem.

- Meghiszem azt! - dűnnyögte Ginger, miközben kikukucsált a kezelőfülke ablakából. -

Blaggett városatya föl-alá masírozott a csatorna partján, miközben Mr. Hardcastle és a rend őre egy helyben várakoztak. Blaggett hirtelen feléjük fordult, és így szólt:

- Menjenek *he* az egyUc házba, és próbáljanak kölcsönkérni egy desiskát. Gyerünk, emberek, siessenek!

81

1

Mr. Hardcastle kisietett a nyitott kapun, Blaggett pedig folytatta a masírozást. Elhaladt a masszív vas daru-állványzat mellett is.

- Hova vezet ez a létra? - kérdezte a rendőrtől. Hadley rendőr lassan, kényelmesen odasétált a városatyához. Megszemlélte az állványt, alulról fölfelé, jobbról balra, alaposan szemügyre vette az anyagát.

- Véleményem szerint annak idején a daru javítási munkálatainál használták, uram. '

- Akkor ezen átjuthatunk, nem igaz?

- Ebben nem vagyok olyan biztos, Mr. Blaggett. A darukaron való átkelés szakembernek való feladat.

- Bolondság, Hadley. - Blaggett levette a nagy kabátját, alatta is fekete öltönyt viselt. A zakót is levette, mindkét kabátot rendesen összehajtogatta, és a före fektette. Aztán felgyűrte hófehér ingének az ujját. .

- Miért nem veszi le a kalapját? - csod'álkozott Ginger.

- Azt hiszem, kicsit kopasz a feje bűbja - suttofta Alec.

Blaggett városatya megragadta a létra egyik vasfokát, és kissé szuszogva mászni kezdett. Hadley rendőr kinyújtotta a karját, mintha vissza akarná tartani, de aztán meggondolta magát.

Megvonta a vállát, és néhány lépést hátrált. Blaggett csak mászott, arca egyre pirosabb lett, de nem adta fel.

- Egek, micsoda idegei vannak! - sűgta Ginger.

- Figyeld, mit csinál! - mondta Alec.

Blaggett felért a létra tetejére, és megállt, hogy kifújja magát.

Arca is kezdte lassáh visszanyerni eredeti színét. Bár kissé elsápadt, amikor lenézett a csatorna zöldfekete mélységébe,

csupán egy-két percig habozott, mielőtt rámászott volna a darukarra, Aztán lovaglóülésben rátelepedett a vaskarra, és araszolva megkezdte az „átkelést”.

82

A darukar közepére ért, amikor a hatósági közeg, aki a kaput figyelte, hirtelen felkapta a fejét. Amikor meglátta a városatyát a gém közepén, arcára olyan döbbszerű kifejezés ült, hogy mindnyájukból kitört a nevetés.

- Uram, feltétlenül ragaszkodik ehhez? Nem valami biztonságos!

- Ugyan, Hadley! Ott valami titkos út vezet föl a házhoz a csatornán keresztül, és a dolgok mélyére akarok hatolni - lihegte Blaggett.

A városatya aligha fogalmazhatott volna jobban. Abban a pillanatban ugyanis elvesztette egyensúlyát a darukaron. Vadul a lánc után kapott, amely nem egészen egy méterre, a kis kézidaruról csüngött alá. Az erőlködés csak még bizonytalanabbá tette. Elvétette a láncot, testsúlya kibillent, és a lábával sem tudta már fönntartani magát a darukíuon.

A hatósági közeg kissé elkésett „Vigyázzon!” felkiáltása kíséretében a f^ete ruhás Blaggett nagyot nyögött, és akár egy kő, belezuhant a csatorna undorjtó, iszapos posványába. Ebben a percben érkezett meg futva Mr. Hardcastle, két overallos férfi kíséretében, akik vállukon áülványdes^ákat cipeltek.

- Itt vagyunk, Mr. Blaggett. Ez megbirjtózik a csatornával! - kiabálta vidáman.

Am Blaggett Városatya, aki épp a maga módján birkózott a csatornával, nem válaszolt. Kiemelkedett a fekete iszapból. Gywyörű kalapja örökre odaveszett, de rózsaszín, kopasz feje búbján, melyet fehér, csillogó hajfürtök öveztek, egy olajos moszatsapka csücsült.

A parton a rend őre azon fáradozott, hogy levegye a zubbonyát. Mr. Hardcastle, a pillanatnyi döbbsenét után, a csatornához rohant, mögötte a két férfi igyekezett, már amennyire a deszkáktól igyekezni tudtak. A városatya két kezét az ég felé emelte, mint egy őrzöngő popsztár, aztán szép lassan újra alámerült a posványba.

† 82

- Jaj, nem segíthetünk rajta? - nyögte Eulalia. Alecnek támadt egy Ötle.

- Gyorsan, segíts, Ginger!

Ginger segítségével kiszabadította a nagy forgódob fogantyúját. Csak akadozva, rángatózva fordult egyet-egyet.

Alec a háta mögött hátraszólt Eulaliának:

- Abuval együtt tűnjetek el hátul! A kutya sem figyel most rátok ebben a felfordulásban.

- Oké - mondta Eulalia. - Gyerünk, Abu!

Alec nagy megkönnyebbülésére a láncc letekeredett a dobon, végigszaladt a darukar mellett, és hangos csörömpöléssel a viaskodó Blaggett felé zuhant. Alec kidugta a fejét a betört ablakon.

- Halló - kiabált le -, Mr. Blaggett! Kapaszkodjék a lánccba, mi majd felhúzzuk!

Blaggett városatya dühösen fölnézett, majd elkapta a lánccot az egyik kezével, aztán a másikkal is, és kétségbeesetten kapaszkodott bele; aztán, Alec és Ginger legnagyobb megdöbbenésére, ordibálni kezdett a rend órének:

- Ott vannak, Hadley, a darucsarnokban! Fektesse le a deszkákat, pihenjen át, és kapja el őket.

- Figyeled, milyen fanatikus? - mondta Ginger. - Még a saját anyját is börtönbe csukatná, ha tilosban menne át az úton. _

- Segíts, ketten könnyebben boldogulunk - mondta Alec.

Együttes erővel megragadták a forgókart, és tekerni kezdték.

Nem volt könnyű, hiszen Mr. Blaggett teljes súlyával a láncc végén lógott. Addig erőltették a forgókart, míg nem g dob egyszer csak forogni kezdett, és most már sokkal kisebb erőt kellett nekik kifejteniük. Azonban ennek ellenére, néhány perc múlva pihenniük

83

kellett. Alec lábával megnyomta a fékkart, és kinéztek az ablakon. Blaggett városatya már kikerült a csatornából. A levegőben libegett - egy nagy, átázott ruhacsomag, amelyből csöpögött az izapos lé, arca csupa sár, ingje penészzöld színű. Még a felesége sem ismert volna rá. . ^ ' '

Eközben a parton Mr. Hardcastle és segítőtársai azon fáradoztak, hogy rögzítsék a deszkákat, és helyreállítsák Alec hidját. A rend öre úgy **vate**, az 6 kötelessége, hogy a parton állva, aggódva figyelje a városatyát, ' amint szép lassan ide^a libeg a láncc végén.

- Biztosak vagytok benne, fiúk, hogy Jnidjátok kezelni azt a darut? - kiáltotta Hadley rendőr.

- Ha nem tudjuk, akkor a városatyának befellegzett! - kiáltotta vissza Ginger.

A városatya arca, a sár csikok között, égővörös lett

- Te arcátlan ...

Ginger harsogva fennevetett. '

- Imádom magát, városatya! Olyan fekete, hogy szinte gyönyörűi

- Hé! Ne bosszantsd fel túlságosan - intette le Alec.

- Felbosszantani? Hiózea azt sze^tném! - felelte Ginger. Hát micsoda ember ez? Mi megmentjük az életét, és neltí crak azön jár az esze, hogyan kapjon el minket?

- Az a lényeg, hc^ Abu Eulaliával eltűnt - mondta Alec. - Kifűjtadm^adTártakkor foljrtathatjuk. Ginger bólintott.

- Figyeld, **már** megcsinálták a Wdat. Pillanatokon belül itt lesznek.

Mindketten nekiveselkedtek a forgókarnak, és **a** csörgő láncon Blaggett városatya újra nxégkezdte méltóságteles felemelkedését:

„Fi-f i-f i-f üi” - hallotta hirtelen Alec a távolból.

84

- Hé, mi ez az örült zakatolás? Már azelőtt is hallottam odahaza, éppen uzsonnaidőben.

- Ez apa, a 3.30-ast hozza a bugletowni állomásra -felelte Alec büszkén.

- ő vezeti a Dieselt? Ez már igen! Apám is a vasútnál akart elhelyezkedni.

- Miért ne? - kérdezte Alec. - Nézd csak, Blaggett városatya mindjárt felér!

-Igen, és úgy viselkedik, mintha saját magának köszönhetné. A városatya, akinek az arca a fekete iszapcsíkok között liláspirosból időközben szürkésfehérré változott, kinyújtotta karját a darukar felé.

- Gondolod, hogy boldogul egymaga is? - kérdezte aggódva Alec. Ginger hidegen felmérte a helyzetet.

- Biztos, hogy nem. Figyelj, Keszeg. Tudod egyedül is tartani? Kimászom a darukarra, és partra húzom. Birod addig?

- Egyszerű - nyugtatta meg Alec. - A fékkaron tartom a lábam, és kész. De neked nem lesz bajod?

- Semmiség! - mondta Ginger, azzal kimászott az ablakon-a gémre. Mint egy macska, szökdelve tett meg vagy két métert, aztán megállt, és lefelé mutatott.

- Hé, itt jön a lovasság!

Valóban. Mr. Hardcastle, a két férfi és Hadley rendőr átkeltek a csatomán, és a darucsamok felé rohantak. Alec, lábát erősen a fékkaron tartva, figyelte Gingert, amint a darukaron Blaggett városatya közelébe ért, és lovaglólülésben ráült a gémre. Aztán Ginger kinyújtotta mindkét karját, hogy a hónaljánál megfogja a nagydarab, átázott férfit.

Alec olyan elmerülten figyelte az eseményeket, hogy nem hallotta a háta mögött kivágódó ajtót, sem a dübörgő lépteket. A következő pillanatban a gallérjánál fogva

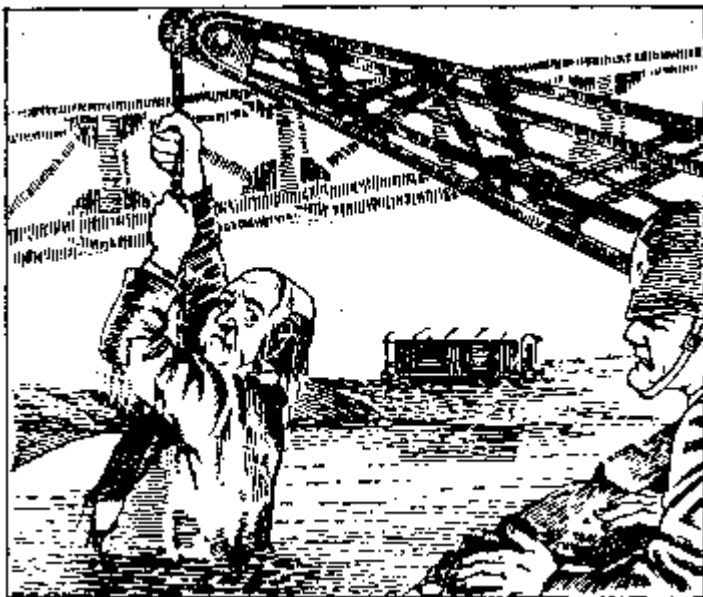
nyakon ragadták, és elrántották a forgódobtól. Amint hirtelen hátrahúzták, lába meglökte a fékkart.

- Na, most megvagy I - mondta egytőik.

A fékkar kiugrott, és a dob pik-ögni kezdett. Odakint Ginger kinyújtott karral ült a darukaron, Blaggett városatya pedig egy fájdalmas nyögéssel szép lassan lefelé gördült, és belemerült a csatorna undorító sűrűjébe.

Mr. Hardcastle elengedte Alec gallérját, amikor a három férfi egymás hegyén-hátán igyekezett segíteni a bajon. Alec megpróbálta elérni a fékkart, közben majdnem fellökte az egyik tanácsi férfit. Végill megragadta és meghúzta - de nem záródott A lánc tovább szaladt lefelé. Blaggett már derékig a csatornában volt, és súly-lyedni kezdett, krétafehér, maszatos arcát az egre emelte.

12S

„Most már tényleg megfullad!” - gondolta rémulten Alec.

De nem tudja tartani a tékkart!

Ebben a pillanatban egy hatalmas, olajos kéz jelent Alec mellett, és megragadta a fékkart. - Rendben van, tiam, most már elengedheted. Alec ijedten kapta fel a fejét. Apa volt.

Alec csak bámult. Hogyan történt mindez? Apa és néhány vasutastársa aUt ott, ellenzós sapkában és zubbonyban. Amint Alec félrehúzódott, a férfiak beléptek, és jól megszorították a fékkart.

Épp az utolsó pillanatban, a városatya már alig látszott ki az iszapból, bár még mindig elkeseredettén kapaszkodott a láncba. Apa és társai szép lassan újra kezdték felfelé húzni a városatyát. Óvatosan emelték a nehéz testet, mígnem, Blaggett félig kiemelkedett a vízből.

Apa Mr. Hardcastle-hoz fordult:

- Hé, hasznosítsa már magát! Menjen, és hozzon egy kötelet! ' "

Mr. Hardcastle szó íélkül kirohant az ajtón. Aztán apa kildabált az aUakön Gingém^:

- Hé, fiú. háHasz engem?! Ginger körülnézett és Irólintott.

- Figyelj. Sohasem tudod őt a darukarra emelni. Ahhoz túl nehéz. Miagával rántemá. Majd ezzel csináljuk. -Apa elvette Bfr.,HMrdcastle-tól a kötelet, egyik végére gyorsan huricot kötött, aztíto kihajolt az ablakon.

- El tudod kapni ezt a kötelét, fiú?

A kötél keresztűlsuhant a levedben, és Ginger els^ elkapta. r

- Tedd a **hiakot** a darukar **végte**. Sik^ült? Ginger feltartott hüvelykujjaival jelezte, hogy oké. Apa újra Mr. Hardcastle-hoe és a Tend&^dz fcodult.

86

- Maguk meg menjenek le a csatorna partjára. Mialatt mi itt jó erősen tartjuk a láncot, ragadják meg a kötél végét, fordítsák el a darukart, és húzzák partra szegény Blaggettet. Vigyázzanak, erősen fogják, mert legalább egy tonna a súlya. Talán nem ártana, ha valamelyikük szerezne takarókat és konyakot.

Ettől kezdve minden ment, mint a karikacsapás. Apa és társai megállították a forgódobot, miután Blaggett már teljesen kint volt a vízből, Mr. Hardcastle és a többiek pedig meghúzták a darukarra erősített kötelet, és a kimerült férfiú végre a szárazon kötött ki, helyettese és Hadley rendőr karjában.

- Rendben van, BiU - mondta apa. - Most már felhúzhatjuk. Megpörgették a forgódobot, és feltekerték a láncot. Apa intett aztán Gingernek, hogy jöjjön vissza, majd kezét nyújtotta, és besegítette az ablakon.

- Bátor fickó vagy, de bajba kerülhetél volna, ha megpróbálsz felemelni. Mindketten lezuhantatok volna. De Alec, fiam, mit keresett ez a bolondos öreg a csatornában? Éppen a 3.30-ast hoztuk az állomásra, amikor Bili lenézett a hídról, és látta, hogy Blaggett, fel-le megy a csatornában, mint egy jójó. Életemben

nem láttam még ilyet. Ha nem lett volna olyan veszélyes, jót nevettem volna.

Bili mosolygott.

- Azért lesz így is nagy röhögés a klubban.

Alec röviden elmesélte apának, mi is történt, elhagyva az előzményeket: Abut és a sörö^onzervet. Ügy érezte, apa ezt e pillanatban nem nyelné le. Apa végighallgatta, és dühösen bölintott.

- És Blaggett azt állította, hogy egy illegális bevándorló van itt a Tank területén, ugye? Nos, minden percben születik egy.

Mellesleg most nincs itt egy sem, ugye? Ámbár... - Apa szigorúan nézett Alecre. - Va

87

laki itt felejtette a takaróját az asztalon. Legjobb lesz, ha magunkkal visszük, és megkeressük a tulajdonosát.

Odalent a csatorna partján Blaggett városatya alaposan beburkolózva a darucsarnok falának támaszkodva ült a földön, egy pohár konyak mindjárt visszaadta az arcszínét is. Amikor ők négyen megjelentek, felnézett.

- Állítólag maga mentette meg az életemet, Harold Bowden. Apa dühösen válaszolt:

- Ez a két gyerek, Alec fiam és a barátja mentették meg. Az a ragyogó elme pedig - apa Hardcastle felé bökött a fejével - majdnem kikészítette a nagy ügybuzgalmával. - Aztán lehajolt, és Blaggett mellé guggolt.

- Hogy érzi magát?

- Köszönöm, most már egészen jól - felelte Blaggett igen méltóságteljesen.

- A maga korában már több esze lehetne, mintsem majom módjára darukarokon mászkálni, és kitalált fekete embereket üldözni árkon-bokron keresztül.

Blaggett városatya szörnyű dühös lett.

- Nevethet, Harold Bowden, de ezen nincs semmi nevetnivaló! A körzetben igenis van egy illegális bevándorló, valószínűleg a múlt héten a Bogáncs útról jelentett betegségnek a forrása, és bármennyire értékelem ennek a két kölyöknek a tettét, nagyon is ludasak az egész dologban.

Ginger dühösen kifakadt:

- Semmiféle betegség nem volt a Bogáncs úton! Csak én voltam influenzás!

- Jó lesz, ha vigyázol a szavaidra - mondta Blaggett.

- A rendőr szemmel tart, éppúgy a fiatal Bowdent is.

- Blaggett városatya felnézett Hadleyre, de a hatósági közeg látszólag teljesen elmerült egy légy alapos vizsgálatában.

- Hát ide figyeljen, Joe Blaggett! - Apa arca hirtelen

elvörösödött. Alec még sohasem látta őt ilyennek. - Azt hiszem, itt az ideje, hogy valaki nyíltan beszéljen magával, mert különben még neveltség tárgyává teszi a várost

A városatya szólni akart, de apa mit sem törődött vele.

- Nem múlik el egyetlen hét sem, hogy ne nyilatkozzék valami ostobaságot. Ezen a héten aztán minden rekordot megdöntött!

- Mire gondol, Harold Bowden?

Apa összefonta a mellén a karját. „Mulatságos - gondolta Alec -, anya is pontosan így csinál, mielőtt jól leszid valakit.”

- Miért nem csinál, csak egyszer az életben, Joe Blaggett, valami igazán hasznosat? Ahelyett, hogy a Bogáncs útiakkal erőszakoskodik, miért nem megy közénk, hogy megtudja, mit is akarnak? Kérdezze meg, hogy ki akarnak-e költözni a Kerek-lápra. Tulajdonképpen nem is kell odáig elfáradnia. Menjen haza, és kérdezze meg a saját feleségét, ki akar-e menni a Kepek-lápra. És ahelyett hogy ezen a szeméttelen fekete embereket hajszol, miért nem néz jobban körül a Bogáncs út és Konkoly utca környékén? Van ott még bőven hely további lakások építésére. És a Bogáncs úti házakat is rendbe lehet hozni, és elfogadhatóvá tenni a jelenlegi lakásokat. Rengeteg tennivaló lenne, hogy szebbé és kényelmesebbé tegyük azt a környéket.

Apa felemelte a kezét.

- Nézze, én tudom, hogy nem mindenért egyedül maga a felelős, de magának elég nagy befolyása van itt a városban. Miért ne hasznosíthatná ezt egyszer már az igaz ügy érdekében?

Hirtelen elhallgatott, mintha ő maga is meglepődött volna saját magán. Alec tisztelettel nézett fel apára.

„Ezt nem felejttem el egyhamar - gondolta -, de lefogadom, hogy Blaggett városatyja sem.”

A nagy kapu mögül szirénázás hallatszott.

- Ez a mentő lesz - mondta Hadley rendőr.

- Alec, mi akkor megyünk - jegyezte meg apa. Mindnyájan elindultak a kapu felé. A mentősök, hordággal a kezükben, elhaladtak mellettük a csatorna felé. Egyikük még visszaszólt:

- Hé, Harold! Hogy a csudába került a göré a csatornába? Apa megcsóválta a fejét.

- Hosszú történet, Fred.

- Szombaton majd megkereslek a Három Muzsikusból, és elmeséled az egészet. Biztosan érdekes.

- Hogyne, szinte hihetetlen - válaszolta apa.

89

Á kapuban Alec Gingerhez fordult:

- Később majd átmegegyek hozzátok, oké? Ginger megrázta a fejét.

- Nem, jobb ha nem jössz. - Fejével a Tank felé bökött. -

Valamelyik északnyugati közül még kifigyelheti. Holnap találkozunk a suliban. Csaó!

- Csaó - köszönt vissza Alec, és Ginger elszaladt.

- Ki ez a fiú? - kérdezte apa.

- Ginger Wallace az iskolából. Kim ismeri az édesanyját a kekszgyárból.

- Igen? - mondta apa, és ennyiben maradtak.

A konyhakerteknél elbúcsúztak apa társaitól, és kettesben baktattak hazafelé.

Alecnek hirtelen eszébe jutott valami.

- Apa?

- Mi van, fiam?

- Hogyan értél le olyan gyorsan a Tankhoz? Hiszen nem jöhettél az országúton!

Apa zavartan elnevette magát, és így szólt:

- Kérdezd meg anyádtól.

Alec hitetlenkedve nézett apjára, de ő megismételte:

- Kérdezd csak meg anyádtól.

Az út hátralevő részét szóltanul tették meg.

Amikor hazaértek, anya a kapuban beszélgetett a

szomszédokkal. Futótűzként terjedt a hír, így ő is tudott már

egyet s mást az eseményekről. A történet részleteit uzsonna közben mesélték el; ekkorra Kim is hazaérkezett, és a könnyei potyogtak a nevetéstől.

Amint szóhoz jutott, Alec megkérdezte:

- Anya, apa azt mondta, téled kérdezzem meg, hogyan ért le olyan gyorsan a Tankhoz a hídról?

Anya megütközve nézett apára, aki a mennyezetet bámulta.

Aztán anya elnevette magát.

- Nagyon is könnyen. De még mennyire!

- Gyerünk, anya! Meséld el! - kérlelte Alec.

90

- Nem tudom, hogy szabad-e. Ez titok - mondta anya, még mindig mosolyogva.

- Nyugodtan mondd el, anya. Alec már nagyfiú - mondta incselkedve Kim.

- Na, jól van - egyezett bele anya. - Apátok ismer egy rövid utat a sínektől a Tankhoz, a vasúti híd mellett. A sűrű bokrok miatt valószínűleg most már nem láthatjátok.

Apa hamiskásan mosolygott a keze mögött.

- De hogyan, anya? Hogyan tudott...?

- Nos, Alec, a háború alatt abban a régi gyárban tankokat gyártottak. Bugletown Hadianyaggyár, így nevezték. Az emberek pedig Tanknak hívták, és ez a név rajta is maradt. A háború alatt ott dolgoztam, apád és nagyapád meg a vasútnál. Akkor még nem voltunk házasok, és a váltóműszakok miatt nem sokat láthattuk egymást... Így aztán ...

- Értem már - mondta Alec. - Apa titokban lejött a vasútról az ösvényen, és a csatorna mellett találkozottatok.

Anya elpirult. Kim elvigyorodott.

- Tessék, Alec. A Bowden család romantikus múltja. Alecnek azonban máson járt az esze.
- Anya!
- Tessék.
- A Tank melyik részén dolgoztál? Most anya kezdett el nevetni.
- Na, mit gondolsz? Alec zavartan pislogott.
- Természetesen a darucsarnokban. Mit gondolsz, honnan tudta apád, hogyan kell kezelni a darut?

Alecnek leesett az álla. Kim hahotázni kezdett.

- Na, ezt jól megadtad neki, anya. Soha többé nem járhat újra emelt fővel. Az anyja darukezelő volt!

Mindnyájukból kitört a nevetés. Egy fantasztikus nap - és milyen fantasztikus vége lett!

91

ABU ELTŰNIK

Aznap este azonban újabb izgalmas események történtek. A Bugletown Gazette riportere és fotósa látogatott el hozzájuk. Apa futólag ismerte a riportert, a bácsikája ott dolgozott a teherpályaudvaron, és bőven akadt beszédtema: Blaggett városatya, a Bogánecs út, a Tank. És a vendégek addig maradtak, amíg a hatalmas teáskanna, amelyet általában csak vasárnapokon használtak, kétszer is ki nem ürült. A nappali szobában, az asztal körül ültek: apa, anya, Kim és a két vendég; Alec az ablakpárkányra kuporodott, és figyelte a beszélgetést. Anya időnként jelentőségteljes pillantásokat küldött felé, de egyetlen szóval sem emlegette a leckét.

Amikor az újságírók elbúcsúzkodtak, Alecből kibugy-gyant a kérdés:

- Nem akarnak interjút csinálni Ginger Wallace-szel?

A riporter elmosolyodott,

- Holnap délután megyünk a Bogánecs útra, Alec, Őriási történet. Címoldalra való. Mellesleg - mondta aztán sűgva - ma már egyetlen kofty teát sem tudnék lenyelni.

Másnap az iskolában Eulalia egy cédulát adott át Alecnek.

Ronnie Carter megint dűnnyögött egy sort:

- Vajon én miért nem kapok levelet a klassz tyú^olc-tól?

Eulalia meghallotta, és kedvesen elmosolyodott. 134

- Mert megválogatom, hogy kiv^el állok szóba, Hájfejű.

Alecnek sikerült még az első óra előtt elolvasnia az üzenetet:

Minden oké a hét végéig. De utána sűrgősen tenni kell valamit.

Szálem Abutól.

Alec megértette a figyelmeztetést, és az iskolaudvaron, ebédszűnetben csak egy kurta fejbőlintással üdvözölte Gingert. Megbízott Gingerben és Eulaliában, hogy vigyáznak Abura. De a helyzet mégis aggasztó volt. Egy-két nap, és itt a hétvége, és

neki halvány sejtelve sincs, mit tehetnek. Egyszer hallotta a tévében, hogy Londonban a Portobello úton be lehet szerezni hamis útleveleket. Vagy jogositványról volt szó? Már nem emlékezett pontosan, és különben sem tudta, hogyan juthatna el egyáltalán a Portobello útra. Na és mi van, ha eljut? Akkor mit csinál? Föl-alá sétál, és a szája sarkából félhangosan motyogja: „Mennyi egy útlevel egy testet öltött dzsinn számára?” Vagy egy kocsmában a pohara alá csúsztatnak egy cetlit, rajta a cím: egy borbélyüzlet hátsó szobája?

Fogalma sem volt róla. Még soha életében nem" volt kocsmában, és borbélyüzletet is csak akkor lát, ha már elkerülhetetlen.

Hiába, egyáltalán nem volt felkészülve efféle kényszerhelyzetekre. Bárcsak megdörzsölhetné a jó öreg söröskonzervet, és mondhatná: „Útlevelet akarok, munkaengedélyt és biztosítási lapot egy dzsinn számára, aki illegálisan lépett az ország területére." Sejtelve sem, volt, hogy mit csináljon, egyvalamit azonban biztosan tudott: ha bármi mód van segíteni Abun, még ha nem egészen megengedett dolog is az, ő azt azonnal megteszi.

- És hol jár most Mr. Bowden? Talán Szaladdin udvarában? Faarcú Harris gúnyos-udvarias hangja leszállította a földre. Kora délután volt, a történelemóra felén már túl

92

jutottak. Miről is folyt a szó? A harmincéves háborúról vagy a gyapjúkereskedelemről? Agya úgy járt, mint a motolla, de minden eredmény nélkül.

- Én . . . ööö . . . éppen azon gondolkodtam, amit a tanár úr mondott.

- Nagyon hízelgő. És mit mondtam?

- Éppen ezen gondolkodtam.

Az osztály dőlt a röhögéstől. Faarcú - ez egyszer szelíd kedvében - szintén elmosolyodott.

A nap hátralevő része szinte elsuhant. Még hoz'^á minden baj nélkül, bár Alec már-már azon volt, hogy az ellenkezőjét kívánja. Lassan kezdte megérteni, mit is jelent voltaképpen a kifejezés: „Megöl a bizonytalanság!"

Közvetlenül usozna után Alec a lakókocsiban üldögélt nagyapával, egy zacskó burgonyaszirmot majszoltak, amikor nagyapa kifelé mutatott és megkérdezte:

- Ki az a fiatal pasas, aki a hátsó ajtó felé megy? Alec

kikukkantott a lakókocsi ablakán. A bőrkabátos

fiatalemberben rögtön felismerte az érmegyűjtőt. • -»Blaggett városatya fia, Arthur Blaggett - mondta. Nagyapa arcára aggódalmas kifejezés ült.

- Vajon mit akar? Szaglászik valami után?

- Biztos csak Kimmel akar szót váltani. Odalopód-zom és kihallgatom, jó?

Nagyapa megvonta a vállát. Alec kiosfít a lakókocsiból, felmászott a szenespajta tetejére, ahonnan észrevétlenül hallgatózhatott. Megérte!

Arthur Blaggett kopogott és várt. Néhány pillanat múlva apa jelent meg az ajtóban. Dühösnek látszott.

- Mit akar?

Ez nem volt jellemző apára, általában barátságosabban viselkedett. Arthur Blaggett ideges lett. Alec vidáman dörzsölte a kezeit.

- Az apám izé . . . - nyögte Arthur Blaggett. - Látni akarja önt.
93

- Nem hinném, hogy ebben a pillanatban családom bármelyik tagja is látni kívánná a maga családjának bármelyik tagját. Arthur zavartan izgett-mozgott a bőrkabátjában.

- Szóval, Mr. Bowden, apám arra kért, kérdezzem meg, lenne szíves, ugye szóval. . .

Apa nem sietett a segítségére.

- Egyáltalán nem értem, mit akar.

- Szeretné, ha elmenne vele a Bogács útra, és beszélne az emberekkel. Úgy véli, ez sokat segítene.

- Végezzem el én helyette a piszkos munkát, ezt akarja, ugye?

- O, nem, Mr. Bowden! - Arthur hangja elvékonyodott, Alec egészen megrémült tőle. - Azt mondta, nagyon érdekelné . . . illetve nagyon érdeklí, amit maga mondott és . . . ööö . . .

Apa háta mögül, a konyhából Alec meghallotta Kim hangját:

- Apa, ne gyötörd már annyit szegényt. Mondj neki igent vagy nemet.

Arthur Blaggett megpróbált bekukkantani a házba, de ez apa széles alakja miatt csak nehezen sikerült.

- O . . . ööö . . . Szervusz, Kim!

Alec jól látta, hogy apa szája széle megrándul.

- Mondja meg Blaggett úrnak, hogy ha találkozni akar velem, természetesen kizárólag társalgás céljából, megtalál a Vasutas Klubban ma este kilenckor. - Apa kis szünetet tartott. - Hívjon ki-

- O, nagyon köszönöm, Mr. Bowden. - Arthur Blaggett azonban nem mozdult. Apa kérdően nézett rá.

- Nos, van még valami más?

- Nem tudom, vajon . . .

- Jaj, apa, de lehetetlen vagy! - hallatszott Kim hangja.

- Hívd be, Harold - lépett közbe végül anya. Alec

93

ugyan nem volt biztos benne, de sejtette, hogy anya is csendben mulat magában.

Arthur Blaggett apával együtt eltűnt az ajtóban, Alec pedig óvatosan visszafordult a lakókocsiba, ahol nagypapa épp egy söröskonzervet bontott föl.

- kérsz egy kortyot, Alec?

- Nem, koszi, nagypapa. Nem szeretem a sört.

Az öregember cinkos mosollyal méregette unokáját.

- Pedig azt hittem, szereted.

- Miből gondoltad?

- Nos láttam, hogy az üresekkel magaddal viszed, csak azért mondtam.

- Miféle üresek?

- Hát azt az ócska söröskonzervet, amit nem engedték, hogy anyád a szemétkébe dobjon.

Alec önkéntelenül a zsebéhez kapott. Érdekes. A doboz eltűnt. Amint visszagondolt, már tegnap sem látta. Biztosan elvesztette valahol.

Hirtelen szomorúság fogta el. A doboznak már nem volt többé varázsereje, de valahogy nagyon a szívéhez nőtt. Úgy megszokta, hogy mindig vele van, akár egy régi jóbarát.

- Alec? - nagypapa várakozóan figyelte.

- Ja, igen, az ócska söröskonzerv.

- Igen, az. Korán kezded, nem gondold? Én tizennégy éves korom előtt még nem söröztem, pedig tizenhárom voltam, amikor dolgozni kezdtem. Ezt nevezik engedékeny társadalomnak, mi?

Alec megvonta a vállát.

- Nem volt sör benne. Csak úgy felvettem.

- Minek?

- Hát kabalából.

- És legalább szerencsét hozott?

- Nem tudom biztosan, nagypapa. Nem tudom, lehet-e hinni az ilyen kabalákban vagy sem.

94

- Nem tudom, fiú, de fel a fejjel! Sosem tudhatod, mit hoz a jövő. Mellesleg jó hétvégéd volt. Interjúk meg minden. Szerintem beteszik a képedet az újságba. „Bugletown gyerekhőse. A nagyképű városatyát megmentette a szörnyű haláltól.”

Alec jót nevetett, bár a dolog egyáltalán nem volt mulatságos. Mennyi minden történt azóta, hogy a Bogáncs út sarkán megtalálta a konzervdobozt! Mennyi fantasztikus dolog! És szinte hihetetlen, hogy alig két hét leforgása alatt. Nagypapa a sörét kortyolgatta, Alec a szeme sarkából figyelte. Nagypapa

sohasem tudja meg, mitől borult fel a lakókocsi azon a bizonyos éjszakán.

És ő, Alec, nem is mondhatja el, mert egyszerűen hihetetlen. Éppúgy az arab lakoma a szobájában, a papucs; az ezüstérmék, a Nagy Viszketegség vagy a Bogáncs út és a Tank látomászerű átváltozása, amely csak néhány másodpercig tartott. Mindenesetre, tűnődött magában, talán valami jó is kisül az egészből, ha Blaggett városatya meggondolja magát, és nem lakoltatja ki Miss Morrist, Wallace-éket meg a többieket a Bogáncs útról. És most apa is kiásta a csatabárdot. Ez mégiscsak valamiféle változást jelent. Lehet, hogy mégiscsak igazi varázserő volt a konzervdobozban . . .

Aztán eszébe jutott Abu. Nem a szellem, hanem a közel kétméteres, hús-vér ember. És valóban elgondolkoztató, hogy valamikor remekül elfért abban a kis konzervdobozban. Miért, Mr. Jameson nem mondta egyszer: egy pohár vízben elegendő energia van ahhoz, hogy egy tengerjáró hajó eljusson New Yorkig és vissza?. Vagy csak egy vízcseppről volt szó? Már nem emlékezett pontosan. Mindenesetre fantasztikus gondolat - mennyi energia szunnyad benne, arra várva, hogy felszabadítsák!

Nagyapa kinézett az ablakon.

95

- Apád most megy a klubba. No nézd csak! Más is elmegy ám! Alec is kikukucskált. Kim somfordált el a ház mellett, maga mögött húzva Arthur Blaggettet.

- Hát ezek meg hová mennek? - kérdezte nagyapa.

- Azt hiszem, az Odeonba, az esti előadásra.

- Meglehet. Mindenesetre mulatságos. Azt hittem, ez a család a városban az utolsó, akikhez nekünk valaha is valami közünk lesz. Emlékszem még Joe Blaggett apjára az iskolában. Egyszer alaposan elláttam a baját.

- És miért?

- Már nem emlékszem. Manapság már azt is elfelejtem, mit ebédeltem.

Az öregember Kim és Arthur Blaggett után nézett, amíg be nem fordultak az utcán. Aztán elvigyorodott.

- *A lányomat ma férjhez adom, tízezer fontom elmulatom. De meggondoltam, mégse megy ez, a vén komádban jobb helye lesz.*

- Jaj, de bolondos vagy, nagyapa! - nevetett Alec.

- Tudom, fiú, de amellettnagyvonalú. Hé, mi van itt, Alec?! Kész vásári forgalom!

- Mire gondolsz, nagyapa?

- Egy fekete fiú és lány áll odakint a kapunál. Mit akarhatnak?

Alec felugrott. Valami baj van! Különben Eulalia és Ginger sohasem jöttek volna ide.

- Viszlát, nagyapa - köszönt el gyorsan, felrántotta a lakókocsi ajtaját, és szinte lerepült a lépcsőn.

Ginger és Eulalia a hátsó udvar sarkában álltak. Nagyon komolyak voltak.

- Mi történt? - kérdezte Alec.

- Abu! Sehol sem találjuk. Egyszerűen eltűnt.

96'

MAASSALÁM!

- Eltűnt? - kérdezte elhűlve Alec. Eulalia bólintott.

- A hátsó szobánkba rejtettük. Apa megpróbált kitalálni valamit, hogyan segíthetünk rajta, de azt hiszem, Abut nyugtalanította, hogy bajt hoz a fejünkre.

- Igy igaz - tette hozzá Ginger. - Miután megludta, hogy a törvény egyáltalán nem bánik kesztyűs kéz::el az ilyen ügyekt)en.

- Úgy értitek, hogy csak úgy egyszerűen elment?

- Az úgy volt, hogy mindnyájan a tévét néztük az utcai szobában. Abu a hátsó szobában volt. Anya már korábban beadta neki a teáját, és Abu úgy döntött, hogy lefekszik aludni.

- Ez jellemző rá - jegyezte meg Alec. - Kedvenc időtöltése.

- Amikor később benéztünk hozzá, már eltűnt. De hová? Egy fillérje sem volt. Sehová se mehetett.

- De igen - vélekedett Alec.

- Hová? - kérdezte a másik kettő egyszerre.

- A fejemet rá, hogy vissza a Tankhoz.

- Az meglehet - mondta Ginger. - Akkor menjünk. Elrohantak, ki az udvarból, végig az utcán, majd le a veteményeskertek mellett. Két perc alatt elérték a Tankot körülvevő kerítést.

- De hamar visszatették a lakatot! - mondta Eulalia.

- Igen - felelte Alec, miközben lassan végigsétált a kerítés mellett. - És ezúttal tökéletes munkát végeztek.

96

Beszögezték az összes laza palánkot is. Nem tudunk bejutni.

- Gyerünk a Bogáncs úti oldalra - javasolta Ginger.

- Csak az időt vesztegetjük - vélekedett Eulalia. - Biztosan azt az oldalt is beszögezték.

- Apa akkor a vasúti híd másik oldalán, egy mellék-úton jött le - mondta Alec.

- Az veszélyes - jegyezte meg Eulalia. - Akkor át kell mászni a falon, a Vasutas Klub mellett.

- Akkor csak egyet tehetünk - mondta Ginger.

- Mit?

- Átmászunk a kerítésen.
- De hiszen legalább négy méter - hüledezett Alec és ezen az oldalon semmi kapaszkodó sincs.
- A dombtetőn van egy létra és néhány gerenda -szólalt meg egy hang a hátuk mögött.
Ijedtükben mindhárman nagyot ugrottak. Nagyapa állt ott.
- Ha mindenáron át akartok mászni, hogy megtaláljátok a barátotokat, én addig őrt állok itt.
Ginger gyanakodva nézett nagyapára.
- Milyen barátunkat? Nagyapa elvigyorodott.
- Blaggett városatyával járathatod a bolondját, de velem nem.
Miss Morris mondta, hogy egy nagydarab fekete férfi ment be a Tankhoz,„a kerítésen keresztül. No mármost, azt tudom, hogy éjszaka fura dolgokat lát, de fényes nappal nem szokott tévedni.
- De ugye, nem mondja el senkinek? - kérte Eulalia.
Nagyapa felhorkant.
- Ha el akarnám mondani, már korábban beköphettek volna benneteket! Ne butáskodjatok!
Eulalia rámosolygott.

97

- Klassz ember maga!
Nagyapa visszamosolygott rá, kivillantva ritkás fogsorát.
- Ti is remek fickók vagytok.
- Gyerünk - szólalt meg Ginger. - Hozzuk ide azt a létrát!
Pillanatokon belül lehozták a létrát, és nekitámasztották a kerítésnek. A túlsó oldalon a keresztlécek megkönnyítették a leereszkedést.
A darucsarnok ostroma alatt megjavított hid érintetlen volt; gyorsan átmentek rajta, és egyenesen a Tank főépületéhez siettek. Lábdobogásuk csak úgy visszhangzott az est csendjében. -Elég későre járt az idő, és hiába volt nyár, a nap lassan már legördült az égboltról, az épületek árnyékai félelmetesen megnyúltak.
- Kísérteties egy hely - jegyezte meg Eulalia. - Fogalmam sincs, miért akart Abu ide visszajönni.
- Hiszen ő maga is szellem - mondta Ginger.
- Nem igaz - felelt Alec sértődötten. - ő egy harmadosztályú dzsinn, a lámpa igazi rabszolgáinak egyike.
- Sok haszna nem volt belőle - válaszolt Ginger. A darufülkéhez vezető lépcső aljánál hirtelen megállt. -Hé! Gondold csak el! KÜencszáz évig rabszolgának lenni. Kilenc évszázadon keresztül mindig azt csinálni, amit mások mondanak. Hát azt-várhatod, hogy én ezt akár kilencszáz másodpercig is csináljam!
- Próbáld ezt anya előtt mondani! - nevetett Eulalia. - Csak int, és te szépen megkérdezed: „Mit kívánsz, ó, gazdám?"

- Hah! - legyintett az öccse, és megindult felfelé a lépcsőn. Szinte berontottak a fürkébe, és Abut szólították. Hangjukat többszörösen verték vissza az ócska falak, de a fürke teljesen üres volt.

- Biztosan a Tank egy másik részében bújt el - mondta Eulalia.
98

Alec megrázta a fejét. -

- Nem lehet, ez az egyetlen hely, amelynek teteje van. Ha nincs itt, akkor máshová ment.

Gondterhelten vizsgálta át a majdnem sötétbe borult fürkét. A daru fékkarja körül dülő harcban feldöntött ócska asztalt már visszaállították. A papírzacskó, amelyben a szendvicseket hozták Abunak, még mindig a földön hevert. De barátjuknak nyoma veszett.

- Hé! Mi van ott a sarokban? - kiáltott fel Ginger.

- Hol?

- Ott, a túlsó falnál.

Alec és Eulalia arrafelé nézett, de semmit sem láttak. Aztán a lebukó nap egy utolsó fénysugara beszökött a törött ablakon, és a sarokból egy fémes villanást varázsolt elő. Alec odarohant.

- A konzervdobozom! Már azt hittem,, hogy elvesztettem. -

Felemelte, és trikója ujjában megtörölte. A sarokban újra piszkos lett. Az ostrom alatti nagy kavarodásban biztosan letette, és megfeledkezett róla. Most féltő szeretettel fényesítette.

- Hallod-e, te tényleg beleszeretted ebbe az ócska pléhdobozba - mondta Eulalia.

- Igen, egyfajta nosztalgia - felelte Alec. - Ez volt Abu otthona, emlékszel ? És most nincs neki.

Lette a dobozt, és mindhárman körülállták. Eulalia egyik karját Alec, a másikat Ginger vállára tette.

Ginger törte meg a csendet:

- El se tudom képzelni. Igaz, hogy csak megdörzsölted, és ő egyszerűen kijött belőle?

- Nem egészen így történt. Csak a hangját hallottam, és ebből tudtam, hogy ott van. Egészen addig a napig, amikor egy extra varázslatot akartam, és mivel ez meghaladta az erejét, láthatóvá lett.

98

- Hogyan csináltad? Mutasd meg - kérte Eulalia. Alec megköszöri a torkát. Ujját végighúzza a doboz tetején, és így szól:

- Szálem alejkum, ó, Abu Salem!

Nagyon mulatságosan hangzott, és Eulalia mosolyogva figyelte Alecet.

- Nincs már benne, sem szellemként, sem testben - jegyezte inég Ginger.

Alecnek hirtelen egy ötlete támadt.

- Mondjátok velem!

- Mondjuk? Mit? - meredtek rá mindketten.

- Mondjátok velem: Szálem! Amazok a vállukat vonogatták.

- Oké.

Ginger átfogta Alec vállát. Mindhárman a konzervdo
99

hoz fölé hajoltak, és hangosan, ünnepélyesen, egyszerre mondták:

- Szálem alejkum, ó, Abu Salem!

- Még egyszer! - vezényelt Alec.

- Szálem alejkum, ó, Abu Salem!

- Még egyszer, utoljára, de még hangosabban! - makacskodott Alec.

- Szálem alejkum, ó, Abu Salem! - ordították.

Az asztalon álló dobozból egy rekedt hang tört elő, olyan, mint egy rozoga zsebrádióé.

- Szálem ajlekum, ó, Alec!

- Ide hallgass, Abu - mondta Alec -, Ginger és Eulalia is itt vannak. Halálra izgultuk magunkat miattad. Azt hittük, elvesztél valahol.

- De hiszen megtaláltatok, ó, barátaim!

- Hogyan történt?

- Ma, amikor a kedves Mrs. Wallace jóvoltából a sült csirkét falatoztam, egyszer csak éreztem, hogy kezd apránként visszatérni a régi erőm. Eszembe jutott, mi áll a *Varázskönyvhen*, és lefeküdtem aludni. Almomban visszanyertem az erőmet, és visszatértem pihenőhelyemre ... amíg fel nem ébresztettek.

- Nem kell gúnyolódnod, Abu - mondta Alec. - És most, hogy biztonságban vagy, most mi lesz?

- Semmi, ó, Alec. Most még száz évig aludnom kell, hogy erőt gyűjtsek.

- Jaj, ne - kiáltották mindannyian -, ne száz évig!

- Hosszú, hosszú ideig.

- De nem tudnál visszajönni, látogatóba? - kérlelte Alec.

- Talán, egy nap - jött az elhaló válasz. - Félek, hogy ennek az országnak a törvényei ezt nem teszik lehetővé. De talán, egy nap. És most: Allah óvjon benneteket, jó biu-átaim!
Maassalám... - és a hang teljesen elhalt.

100

A darufülkére csend borult. Ebben a pillanatban a nap végleg lebukott a látóhatár mögé, a levegő is mindjárt hűvösebb lett. Alec összerázkódott.

- Kár - szólalt meg Eulalia -, de semmi értelme, hogy itt ácsorogjunk. Menjünk haza.

Ginger bólintott. Alec a zsebébe dugta a dobozt. Együtt mentek le a lépcsőn, átvágtak a bozót, és átkeltek a csatorna fahídján.

Majdnem teljesen besötétedett, így a visszafelé út a kerítésen kissé bonyolultabb volt, de a túlsó oldalon a létra még a helyén állt. Keresztülmásztak, aztán visszavitték a létrát oda, ahol a tanácsi férfiú hagyta a geren--dákat és karókat. Felmentek a dombtetőre, és nem messze Alecék házatól megálltak egy kis időre.

Ennek hát vége - gondolta Alec.

Abu elment. Ez pech. Minden kalamajka ellenére nagyon fog hiányozni. Aztán Eulaliára és Gingerre aé-zett. felvesztett egy dzsinnt, de talált két barátot!, Ez pedig siker! Vagyis siker-kudarc = döntetlen, önkéntelenül is hangosan gondolkodott:

- Ha lenne mé[^] időnk, győzhetnénk.
 Eulalia és Ginger megütközve bámultak rá, aztán mindkettőjükből kibuggyant a nevetés.
 - Keszeg, te becsavarodtál - mondták. Aztán búcsút intettek, és eltűntek a sötétben.
 - Akkor holnap a suliban találkozunk - hallotta Alec Ginger távolodó hangját.
 - Oké! - kiáltotta utánuk. A házuk felé fordult. Anya éppen nagyapával beszélgetett a lakókocsi előtt, a bentről kiszűrődő lámpa fényében.
 - Későn jöttél haza, Alec. Úgyhogy egyenesen fölfelé! Alec nem ellenkezett. .Megszólalni sem volt kedve. Keresztülballagott a konyhán, és fölment a szobájába.

101

Odabent leült az ágyára, és körülnézett. Az ő kis birodalma! Talán most, hogy apa kicsit felkavarta a dolgokat, sikerül Toméknak lakást találniuk a közelben, és talán nem kell neki átköltöznie a padlószobába. Ha egy kis szerencséje lenne, akkor. . .

Vetkőzni kezdett. A farmerzsebében felejtett konzervdoboz nekiütődött a lábának.

Kezébe vette, és már a párnája mögé akarta tenni, de előbb még egyszer a füléhez emelte.

Nem volt egészen biztos benne, de úgy vélte, valami halk hangot hall. Nem távoli tengerzúgást, hanem közeli hortyogást.

Vidáman elmosolyodott.

- Maassalám, Abu, bárhol is vagy!

TARTALOM

<i>Siker - kudarc — 0:2</i>	5
<i>„Elefánt fészkel a céklafán”</i>	14
<i>Kényelmesen ülsz?</i>	24
<i>A Nagykan Fővezére</i>	32
<i>Bowden, a fenevad</i>	37
<i>„Csináld magad” - bagdadi módra</i>	45
<i>„Forró nap” a bugletowni iskolában</i>	56
<i>Csináld pénzt!</i>	65
<i>Abu nagy kedvében</i>	74
<i>Ravasz Bowden - az Éjszakai Lovas</i>	84
<i>Abu testet ölt</i>	94
<i>„Szegény kis Ginger!”</i>	101
<i>A nyomunkban vannak!</i>	109
<i>A darucsarnok ostroíjta</i>	118
<i>Apa beszédet mond</i>	127
<i>Abu eltűnik</i>	134
<i>Maassalám!</i>	141

ISSN 0324-3222

ISBN 963 U 1424 4

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Felelős szerkesztő: Tótfalusi István Műszaki vezető: Gonda Pál. Képszerkesztő: Szecskó Tamás Műszaki szerkesztő: Barabás Ferenc 49 800 példány, 9,5 (A/5) ív, MSZ 5601-59 A fedelet az Offset és J. Nyomda készítette 78—1514. Szikra Lapnyomda, Budapest IF 3287 - e - 7880